

Karanlıkta Kalan Günler - Rebecea Winters

BİRİNCİ BÖLÜM

Tris amca? Büyükbabam çağırdı. Seni tren istasyonuna götürmek için birkaç dakikaya kadar dışarı çıkacakmış."

"Neredeyse hazırım. Peki ya sen? Senin de çantan hazır mı?"

Alain başını sallayarak onayladı. "Koridorda. Keşke ben de seninle gelebilseydim."

Tris de bu durumdan pek hoşlanmıyordu. On iki yaşındaki sarışın yeğeni üzgün mavi gözleriyle ona bakarken, Tris'in kalbi acıyla burkuldu. Bu haliyle, Tris'in ölen ağabeyi Bernard'a ne kadar çok benziyordu.

"Sadece iki haftalığma gidiyorum. Sen de bu arada büyükannen ve büyükbabanla Como Gölü'nde harika bir tatil yaşama fırsatı bulacaksın." Tris iyimser bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

Alain cevap vermedi. Yeğeni son haftalarda çok somurtkan olmaya başlamıştı, Bu da Tris'i endişelendiriyordu.

"Geri döndüğümde, yaz tatili bitmemiş olacak, birlikte balık tutmaya ve kamp yapmaya gideriz. Sen bu tatilden zevk almaya bak. Luc'un ailesiyle konuştum. Luc'un bir ara sana eşlik etmesine izin verdiler.

"Biliyorum."

Tris'in söylediği sözler hiçbir değişiklik yapmamıştı. Son bir yıldır ikisi de birbirinden ayrılmaz bir bütün olmuşlardı. Tris yeğeninin bu keyifsizliğinin geçmişten kaynaklandığını umuyordu. Onun uzaklara gidiyor olması, küçük Alain'in havasını değiştirmişti. Bu

halinin kalıcı olmasından korkuyordu.

Alain bir yıl önce ailesini bir araba kazasında kaybetmişti. O zamandan beri onun sorumluluğunu Tris üstlenmişti. Alain'i her zaman çok sevmişti, bu nedenle onun babası rolünü üstlenmesi hiç zor olmamıştı.

Cenazeden sonra, Tris'in Cenevre Gölü'nün yakınlarındaki Caux kasabasındaki evinde birlikte yaşamaya başlamışlardı. Büyük anne ve babası da Montrö'de, şirketlerinin yani Monbrisson Otelleri Anonim Şirketi'nin merkezinin olduğu şehirde yaşıyorlardı.

Cenazeden sonra ilk kez ayrılıyorlardı. O günden beri bir tek geceyi ayrı geçirmemişlerdi. Kendini kötü hisseden bir tek Alain değildi.

"Ben de seni özleyeceğim, mon gars."

Yeğeninin yüzü asıktı. "Gitmek zorunda mısın?"

Tris onu bu halde görmekten nefret ediyordu.

"Ya bunu yapacağım, ya da hapse gireceğim."

"Seni gerçekten hapse atamazlar, değil mi?"

"Korkarım yapabilirler. Bir Monbrisson olsan bile bundan kaçamazsın.

Sen de yirmi yaşına geldiğinde, her İsveç erkeği gibi bu görevi yerine getireceksin. Bizim bir ordumuz olmadığını, ordunun bizlerden oluştuğunu unutma."

"Bundan nefret etmiyor musun?"

"Hayır. Aslında okuldan birkaç arkadaşımı göreceğim için butluyum."

"Bence bu çok saçma. Biz hiç savaşa girmeyiz ki..^ Oradayken ne yapacaksın?"

"Şakadan birbirimizle kavgaya tutuşacağız."

Tris yeğenini neşelendirmeye çalışıyordu, ama küçük çocuğun yüzündeki bulutlu ifade yok olmamıştı. Alain üzgün gözlerle ona

baktı. "Çantanı getirmemi ister misin?"
"Aslında sırt çantanı almayı düşünüyordum?"
"Ben getireyim?"
"Teşekkür ederim. Koridordaki büyük dolapta bulabilirsin."
"Tamam." Alain odadan ayrıldı. Geri döndüğünde elinde iki tane çanta vardı.
Tris eski ve koyu yeşil olanına şaşkınlıkla baktı. "Yıllardır bu çantayı görmemiştım."
Alain çantayı tartarak, "Oldukça ağır," dedi.
Tris askeri kıyafetlerini yerleştiriricen, yan gözle Alain'i inceliyordu. Yeğeni diğer çantayı açmaya başlamıştı.
"Hey... hokey patenlerin ve bir hokey diski! Wayne Gretzky tarafından imzalanmış! Onunla tanıştığını bilmiyordum."
"Ben de," diye mırıldandı Tris şaşkınlıkla.
"Burada daha bir sürü şey var." Bütün bir hafta boyunca ilk kez Alain bu kadar heyecanlı görünüyordu. "Bunlar benim olabilir mi?"
Bu teklif Tris'i hiç şaşırtmamıştı. Yeğeni her zaman hokey oynamak istemiş, ama ailesi buna izin vermemişti. "İstiyorsan, hepsi senin olsun."
"Teşekkürler."
"Bütün bunları gittiğin farklı yerlerden mi topladım?"
"Evet. Hokey yıllarımla ilgili her şeyi o çantanın içine koymuşum. Nedense o yıllar şimdi çok uzak görünüyor."
Alain çantanın içindeki geri kalan eşyaları yatağın üzerine boşalttı.
"Burada Kanada ve Amerikan paraları da var. Nasıl olur?"
"Büyükannen ve büyükbabana göre, İnterlaken'da hokey kazası geçirmeden önce, takımımınla beraber Montreal'de hazırlık maçı yapıyordum. Maçtan sonra bütün takım uçakla dönmüş. Ama ben nedense gemiyle dönmek istemişim. Nevv York'tan yola çıkmışım. Gemi birkaç gün sonra Southampton'a varmış. Oradan Londra'ya gidip, İsviçre'ye uçmuş ve takımın İnterlaken'daki antrenmanlarına katılmışım. Bana söylenen bu..."
"Burada, üzerinde gemi resmi bulunan bir zarf var. O deniz gezisi hakkında hiçbir şey hatırlamıyor musun?"
"Hayır. O darbe bütün anılarımı çaldı. Hem de hepsini."
"Böyle bir geziyi nasıl unutabildiğin! anlayamıyorum."

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**
Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 11, 2007, 10:38:15 pm**

"Ben de ama oldu."
"Bu çok garip... Hey... Bak zarfın içinde bir not var. Sana İngilizce mesaj bırakan birini tanıyor muydun?"
Tris eşyalarını toplamaktan bir an için vazgeçti. "Ne diyor?"
Alain mükemmel İngilizce'siyle yazılanları okudu. "Aşkım... Yaşadığım sürece dün geceyi asla unutmayacağım." Alain başını kaldırarak ona baktı. "Tris anrtca!"
Tris gülümsedi, ama içten içe bu durumdan pek de hoşlanmamıştı.
"Başka ne yazıyor?"
"En kısa zamanda beni ara. Nerede istersen, seninle orada buluşurum, Tris sevgilim."
Tris?
Yeğeni de şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Aile dışında sana Tris diye

seslenen biri olduğunu bilmiyordum."

Tris de şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı. Tam adı. Yves-Gerard Tristan de Monbrissson'du. Ailesi ve birkaç yakın arkadaşı dışında herkes onu Gerard diye çağırırdı. Hatta profesyonel iş hayatında kimse onu Tris olarak tanımazdı.

Tristan adını, annesinin romantik yapısı yüzünden almıştı.

Gençliğinde bu isimden çok utandığı için, bunu bir sır olarak saklamıştı.

Ama anlaşılan bu sırrı yabancı birine daha söylemişti.

Meraklanmaya başlamıştı. "Daha fazlası olup olmadığını sormaya korkuyorum."

"Var," dedi Alain. "Yüzüğünü takmam için benden söz almak zorunda değilsin. Hayatımda senden başka kimsenin olmayacağını bilmiyor musun?"

Yüzük mü? O asla yüzük takmazdı ki... bir tanesi hariç... Hokey takımını simgeleyen yüzük...

Sahi, o yüzük nereye kaybolmuştu?

"Bizim aşkımız sonsuz. Senin gibi, ben de evleneceğimiz günü sabırsızlıkla bekliyorum. Tüm kalbiyle seni seven, Rachel."

Tris konuşmadan ayakta duruyordu.

Geçmişinde, evlenmeyi düşündüğü birkaç kadınla birlikte olmuştu.

Ama her seferinde geri adım atacak bir şeyler bulmuştu.

On dokuz yaşındayken... üniversiteyi bitirmesine sadece bir yol kalmışken ve hokey buz takımında profesyonel bir kariyeri varken, bir kıza evlenme teklif ettiğini düşünmek çok gülünçtü. Bu kadar düşüncesizce hareket eden yada dünyayı umursamayan biri olduğuna inanmıyordu.

Ama yüzük ve evlilikten bahseden yabancıнын sevgi dolu sözleri, kısa da olsa bir beraberlikleri olduğunu doğrular nitelikteydi.

Alain dikkatle onu inceliyordu. "Onu birazcık olsun hatırlamıyor musun?"

Tris bedeninde garip bir ürperti hissetti. Hayatının karanlıkta kalan o bölümünü ne zaman düşünse, aynı şeyleri hissediyordu. "Korkarım, hayır."

"Bak buraya adresini de yazmış. Le Pehsionnat Grand-Chene, Cenevre... Onu aramayınca, kendini çok kötü hissetmiş olmalı."

Böyle bir yorumun on iki yaşındaki bir çocuktan gelmiş olması, ailesini kaybetmiş olmasının Alain'i ne kadar olgunlaştırdığını bir kez daha gösteriyordu.

"Gemiden iner inmez beni unuttuğuna eminim. O yaşlarda sana çekici gelen herkese aşık olduğunu sanıyorsun."

Ama yüzüğünü ona vermiş olması, Alain'e söylediklerini yalanlar nitelikteydi. O kız kendisi için önemli olmasaydı, yüzüğünden asla ayrılmazdı.

"Yani onunla evlenmek isterken, numara yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Tris bu konunun uzamasından sıkılmıştı. "Alain... O sıralar neler olduğu yada birbirimize neler söylediğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Hem bazen insanlar içinde bulundukları durumu öyle olmasını istedikleri için, yanlış anlayabilirler... Bu yıllar önceydi. Ve o sıralar on dokuz yaşında, hokeyle ilgilenen biriydim. Kızlarla değil."

"Annem ve babam da birbirlerine aşık olduklarında on dokuz yaşındaydılar," diye ısrar etti Alain.

"Onlar bir istisnaydı.Onları birbirlerine çeken şey, birbirlerine karşı duydukları sonsuz aşktı. Bununla hormonların hareketi arasında büyük bir fark var. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Hormonlar senin başına bela açabilir. Zamanından önce anne yada baba olmak gibi..."

"Evet. Ailen bunu sana iyi öğretmiş, sakın unutayım deme."

"Sana bir soru daha sorabilir miyim?"

"Tabi."

"Suzanne'ye aşık mısın?"

"Bunu sormanı büyükannen mi istedi."

"Evet."

Alain'in dürüstlüğü, Tris'in her zaman hayran olduğu bir özellikti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Suzanne'nin uzun zamandır senin resepsiyon memurun olduğunu ve bir gün onu uzun zamandır sevdiğini fark edeceğini söylüyor."

"Büyükannen haklı olabilir, ama böyle bir durum henüz gerçekleşmedi."

"Sevindim." Alain rahatlamış görünüyordu.

Tris, yeğeninin onu bir başkasıyla paylaşmak istemediğinin farkındaydı.

"Ayrıca, şunu bil ki, çalışanlarımla çıkmamak gibi bir politikam var, Alain. Bir gün sen de, benim ve büyükbaban gibi bu otel işine girmeye karar verersen, iş ile eğlenceyi birbirinden ayırman gerektiğini anlayacaksın... Hem doğru kadınla karşılaştığımda, bunu anlayacağımı ve bir şeyler yapacağımı biliyorum."

"Belki de bu Rachel doğru kişiydi ve onu hatırlamasan bile bu yüzden başka kimseyi sevemedin."

"Bu asla öğrenemeyeceğim bir şey. Üstelik onun çoktan evlenip çoluk çocuk sahibi olduğundan eminim." Tris artık bu konuyu değiştirmek istiyordu.

Alain'in yorumları onun canını sıkmamıştı, ama on iki yıl öncesinde kalan ve hala karanlıkta bulunan altı hafta sıkıntı yaratmaya devam ediyordu.

Kornanın çaldığını duyunca, irkildi. Son parçayı da çantasına koyduktan sonra, fermuarını kapattı. Artık hazırды. "Büyükbaban sabırsızlanmaya başlamış gibi... Hadi gidelim."

"Tamam." Alain çantadan çıkardığı her şeyi geri koyduktan sonra, ikisi birden yatak odasından çıktılar.

Tris, Alain'in koridorda duran çantasını almasını bekledikten sonra, onun arkasından dışarıya çıktı.

"Enfin"

"Seni beklettiğimiz için özür dileriz, baba. Ama Alain ile erkek erkeğe bir konuşma yapıyorduk."

Yaşlı adamın gözleri torununa döndüğünde, gözleri sevgiyle parladı. "Öyleyse, bu durumu anlayışla karşılayabilirim."

Eşyaları arabaya yükledikten sonra hep beraber yola koyuldular. Yol boyunca Tris buraları ne kadar çok sevdiğini bir kez daha fark etti. Aşağıda tüm güzelliğiyle uzanan Lemman Gölü'nün suları bu uzaklıktan bile pırıl pırıldı. Herhalde bu manzarayı seyretmekten asla yorulmayacaktı.

Gara vardıklarında, eşyalarını arabadan alarak, yeğeni ve babasıyla vedalaştı. Küçük çocuğun gözlerindeki yaşları saklamaya çalıştığının farkındaydı. Alain acı çekiyordu ve Tris bunun nedenini çok iyi anlıyordu.

Alain anne ve babası da böyle yolcu ettikten çok kısa bir süre sonra kaybetmişti. Şimdi amcasının da geri gelmeyeceğinden korkuyordu.

"Geri geldiğimde, kampa gideceğiz, tamam mı?"

Alain sadece başını salladı.

Yeniden kucaklaştıktan sonra babasıyla da vedalaştı ve tren istasyonunun girişine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Yeğenini bırakmak zorunda kaldığı için içi acıyordu, ama yapacak başka

bir şeyi yoktu. Bir de Alain'in sırt çantasında bulduğu o not yüzünden garip bir tedirginlik yaşıyordu.

Geçen yıllarla birlikte, hayatının hatırlayamadığı o dönemiyle ilgili hislerini kontrol altına almayı öğrenmişti.

Ama geçmişte bu kızla yaşananların yeni ve açık delili, içinde anlaşılmaz duygular oluşmasına neden oluyor, onu huzursuz ediyordu.

O kahrolası baş ağrılarından birinin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu.

"Alain?"

"Birazdan geliyorum, büyükbaba." Alain büyükbabasının ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledikten sonra, odasındaki telefona uzanarak, amcasının asistanı olan, Guy'u cep telefonundan aradı.

"Alain, senin için ne yapabilirim?"

"Yardıma ihtiyacım var, ama Tris amcama bundan bahsetme."

"Yasa dışı, tehlikeli ve ahlaksız bir konu olmadığı sürece aramızda sır olarak kalacaktır."

"Guy..."

"Sadece sana takılıyordum. Devam et."

"Tamam. Amcamın kazada hatırlayamadığı o dönemi hatırlamasına yardım etmek istiyorum. Zaman zaman o dönemle ilgili çok endişeleniyor."

"Biliyorum, ama onu suçlayamam. Hastanede uyanıp ne olduğunu hatırlayamamak ve olduğu gibi kabullenmek çok korkutucu olmalı. Her zaman onun cesaretine hayran olmuşumdur."

"Ben de. Seni bu yüzden aradım. O dönem içinde onu tanıyan birinin ismini buldum." Alain amcasının çantasında bulduğu nottan detaylı olarak bahsetmeden olanları kısaca ona anlattıktan sonra, Guy'dan o kişiyi bulmasını rica etti.

Guy ona fazla bir ümit vermeden, elinden geleni yapacağını ve birkaç dakika sonra onu arayacağını söyledi.

Alain için bundan sonraki dakikaların geçmesini beklemek, sonsuzluk kadar uzun sürdü. Nihayet telefon çaldığında, heyecanla telefonu açtı. Guy gereken bilgiyi bulmuştu.

"Okulun sekreterinin söylediğine göre, Amerika Birleşik Devletlerinden, New Hampshire, Concord'dan gelen bir öğrenciymiş.

Operatörden ailesinin telefon numarasını da öğrendim. Kalemin var mı?"

"Evet."

"Ülke ve şehir kodunu da veriyorum."

Alain bütün numaraları eksiksiz yazdı. "Merci, Guy"

"Bir şey değil. Bir şey öğrenirsen, bana da haber var."

"Tamam."

Alain, elindeki numarayı bu akşam aramayı plânlayarak, telefonu kapattı. O sıralar doğu sahilinde öğleden sonra olacaktı. Rachel Marsden'in ailesinden birinin o saatte evde olacağını umuyordu.

"Getirdiğiniz için teşekkür ederim, Mrs Pearsoll." Natalie

Marsden çantasını alarak, arabadan indi.

"Bir şey değil!"

"Beni sonra ara, Nat." Kendra Pearsoll ona pencereden sesleniyordu.

"Tamam."

Natalie büyükannesinin evine doğru koşarak elindeki anahtarla ön kapıyı açtı ve seslendi.

"Büyükanne? Ben geldim." Aceleyle mutfığa yöneldi. Büyükannesi

buzdolabının üzerine bir not bırakmıştı.
Natalie hemen çantasını yere bırakarak, dolaptan bir kutu süt aldı ve bir bardak koydu. Sütünü içerken büyükannesinin yazdığı notu okudu.
Natalie, yeni doğan torununa bakmak için yan komşumuz olan Mrs Bleylock'a gidiyorum. Umarım hokey antrenmanım her zamankinden uzun sürer. İstersen sen de gelip onun ne kadar sevimli olduğuna bir bak. Sevgiler, büyükannen.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**
Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 11, 2007, 11:34:57 pm**

Natalie aceleyle ön kapıya doğru yürümeye başladı. Acele etmezse annesi gelecek ve bebeği göremeden onu götürecekti.
Tam kapıdan çıkmak üzereyken telefonun çaldığını duydu. Büyük ihtimalle arayan annesiydi ve onu almak üzere yolda olduğunu haber veriyordu. Hemen koşarak telefonu açtı.
"Alo."
"Alo. Orası Marsdenlerin evi mi?"
Arayan her kimse, yabancı biri gibi konuşuyordu.
"Evet. Siz kimsiniz?"
"Adım Alain. Ben Rachel Marsden'i arıyordum."
"Benim annem."
"Ya... Orada mı?"
"Hayır. Doğru numarayı aradığına emin misin?"
"Annen bir zamanlar İsviçre'nin Cenevre kentinde okula gitmiş mi?"
Natalie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Evet."
"Peki oraya gemiyle mi gitmişti?"
"Evet." Bu sözler Natalie'yi iyice heyecanlandırmıştı.
"Öyleyse aradığım o."
Natalie at kuyruğu yaptığı saçlarıyla oynamaya başlamıştı. "Annem hakkında ne biliyorsun?"
"Tesadüfen, onun amcamla aynı gemide olduğunu öğrendim."
Natalie nefesini tuttu. "Amcanın adı neydi?"
"Tris Monbrisson."
Natalie ağzından hayret dolu bir ses çıkmasına engel olamadı. Gözleri birden yaşla dolmuştu. Acıdan ve... heyecandan boğula-cakmış gibi hissediyordu.
Yanaklarındaki yaşları silerek, "Amcam annemle konuşmak istiyorsa, neden kendi aramadı?"
"Onunla konuşmak isteyen benim, telefon ettiğimi bilmiyor."
"Neden annemle konuşmak istiyorsun?"
"Ona, İsviçre'ye geldiklerinde, amcamdan neden haber alamadığının söylemem gerek."
Natalie kendini çok kötü hissediyordu. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Bu uzun zaman önceydi. Annemin onu hatırladığının bile sanıyorum."
"Babanla evlendiyse, o zaman sanırım amcam haklı."
"Ne demek istiyorsun?"
"Amcam, annenin gemiden iner inmez onu unutmuş olacağını söylemişti. Sanırım artık telefonu kapatsam iyi olacak."
"Hayır... bekle! Anneme ne söyleyecektin? Duymak istiyorum."
"Amcam hokey kampındayken, başına aldığı bir darbe yüzünden komaya girmiş."
"Koma mı?" Natalie'nin içinde ani bir korku belirdi. "Peki şimdi iyi mi?"
"Evet. Ama kazadan bir ay sonra uyandığında, hiçbir şey hatırlayamıyordu."
"Yani, hafızasını mı yitirmişti?"
"Evet. Hayatının ahi haftası belleğinden tamamen silinmiş. Ne Kanada'da hokey oynadığını ne de İsviçre'ye geri dönüş yolculuğunu hatırlıyor. Bu anıların hepsi sonsuza kadar silinmiş..."
"Şaka yapıyorsun."

"Söylediklerim doğru. İstersen, Lozan'daki Belle-Vue Hastanesini arayabilirsin. Orası kafasından kötü darbe alan hastaların kabul edildiği bir yer. Amcam orada yaklaşık bir ay kalmış!

"O zamandan sonra, gemide geçirdiği günler hakkında hiçbir şey hatırlamıyor. Bazen bunu düşünüp çok endişeleniyor ve korkunç baş ağrıları çekiyor.

"Annen onu arar ve birlikte gemide neler yaptıklarından bahsederse, kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyorum?"

"Annemin de onunla birlikte aynı gemide olduğunu nasıl öğrendin?"

"Amcamın dolabımdaki eski bir sırt çantasına bakarken, annenin geminin not defterine yazdığı bir kağıt buldum. Altında İsviçre'deki adresi yazılıydı. Okul sekreteri onun New Hampshire'den geldiğinin söyledi. Bu sayede telefon numarasına ulaştım."

"Aman Tanrım.... Bak, Alain... Sen bana numaranı ver. Anneme senin onunla konuşmak istediğini söyleyeceğim."

"Tamam. İki numara var. Yazıyor musun?"

"Evet." Natalie hemen tezgahın üzerindeki kağıt ve kaleme u-zandı.

Alain ona telefon numaralarını yazdırırken, Natalie annesinin kapının önünde duran arabasının sesini duydu.

"İki hafta boyunca, ikinci numarada olacağım. Daha sonra ilk numaranın olduğu yere gideceğim."

"Tamam."

"Annene beni bu sıralar aramasını söyle."

"Tamam. Şimdi gitmek zorundayım. Hoşça kal, Alain."

"Hoşça kal."

Natalie telefonu kapattıktan sonra, Bleylock'lan arayarak, büyükannesine, annesiyle birlikte eve gittiğini söyledi. Sonra da aceleyle kendisini beklemekte olan annesinin yanına gitti.

"Merhaba, tatlım!"

"Merhaba anne." Natalie ön camdan uzanarak annesini öptü.

"Ofisten çıkmadan önce Steve aradı," dedi annesi yolun ters tarafına dönerken. "Bu akşam bizi yemeğe götürecek. Bu yüzden bir an önce gidip hazırlanmamız gerek. Cuma akşamları çok yoğun olur. Hem erken gidersek; belki daha sonra sinemaya da gideriz."

"Ben gitmek istemiyorum."

Annesi endişeli gözlerle ona baktı. "Yüzün kızarmış. Ne oldu tatlım? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Midem biraz garip." Söyledikleri doğrudu.

"Eğer üşüttüyse, seni yalnız bırakamam. Hastalığın ilerleyebilir." Hemen geriye dönerek, elini kızının alınına koydu. "Biraz ateşin var gibi. Hemen Steve'yi arayıp, iptal edeceğim."

"Daha yapma, anne. Senin kastettiğin anlamda kötü değilim. Ama bir yere gitmeden önce seninle özel olarak konuşmaya ihtiyacım var."

"Birkaç dakika sonra evlerine gelmişlerdi. Natalie aceleyle içeri girdi. Annesi, elincfö onun unutmuş olduğu spor çantasını taşıyarak onu takip etti.

Annesinin gözlerindeki ilgi dolu ifade, yeşil gözlerinin koyulaşmasına neden olmuştu. Gözlerinin koyu yeşili sarı saçlarıyla garip bir tezat oluşturuyordu ve bu da annesini arkadaşlarının annelerinden çok daha güzel yapıyordu.

Steve ile ilk tanıştığında Natalie'ye, annesinin çok güzel olduğunu söylemişti. Hatta Kendra'nın babası bile Natalie'ye, fevkalade bir annesi olduğundan bahsetmişti.

Tris Monbrisson da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. On iki yıl önce ona evlenmeyi teklif etmişti. Ama sonra o kaza olunca.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 12, 2007, 10:54:48 pm**

(<http://www.veresim.com/images/thumbs/kwhtxqqk10nwmmzottzz.jpg>)

(<http://www.veresim.com/gallery.php?entry=images/kwhtxqqk10nwmmzottzz.jpg>)

Bu arada eksik bikaç paragraf yukarı eklendi maviye boyadım yeni bölüm yarım saate inşallah.....

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 12, 2007, 11:46:30 pm**

İKİNCİ BÖLÜM

Ne oldu tatlım?" Rachel Marsden eve girince elindeki çantayı yere bırakarak kızına baktı.

"Sana söylemem gereken birşey var. Sanırım otursan iyi olur."

Kızının ses tonu, Rachel'in bedeninde garip bir ürpertiye neden oldu. "Neden? Bu büyükannene bir şey mi oldu?"

Rachel'in babası iki sene önce ölmüştü. Annesi bunu güçlükle atlatmıştı ve son günlerde daha iyi gibi görünüyordu. Annesini de kaybetmeye dayanamazdı. Rachel onun daha uzun zaman yanında olmasını istiyordu.

"Hayır, bunun büyükannemle bir ilgisi yok." Natalie bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. "Anne, ben büyükannemdeyken, biri seni aradı."

Rachel'in kaşları merakla havaya kalktı. "Kim?"

"Alain Monbrisson."

Alain Monbrisson mul Bu ismi duymak bile Rachel'in kendisini kötü hissetmesine yetmişti. "Bu Tris'in yeğeninin adıydı." Titreyen elini boğazına götürdü. "Anlayamıyorum."

"Babama geminin kağıtlarından biriyle bir not yazdın mı?"

Rachel'in dudaklarından bir inleme döküldü. "Evet."

"Şey, Alain onu amcasının eski sırt çantasında bulmuş. Cenevre'deki okulundan burada yaşadığını öğrenip, büyükannemin aramış. Büyükannem komşuda olduğu için, telefonu ben açtım."

"Ah, hayır..."

"Endişelenme anne. Alain amcasının benim babam olduğunu biliyor. Senin evlendiğini ve benim de başka bir adamın kızı olduğumu düşünüyor."

"Tatlım, ben bunu demek istememiştim..."

"Ne demek istediğini biliyorum." Natalie on bir yaşındaki bir kızdan daha olgun konuşuyordu.

"Alain'in seni aramasının nedeni, İnterlaken'daki hokey kampındayken babamın başına gelen korkunç kazayı söylemekmiş."

Kaza mı?...

"Otursana anne. Her an bayılacakmış gibi görünüyorsun."

Gerçekten de Rachel kendini pek iyi hissetmiyordu. Kanepenin kenarına çökercesine oturdu. "Başka neler söyledi?"

Kızının anlattıklarını dinlerken, titremeye başlamıştı.

Tris komaya mı girmişti?

"Alain, amcasını arar ve gemide geçirdiğini anlar hakkında o-nun hatırlayamadığı boşluğu doldurursan, baş ağrıların sona ereceğini düşünüyor."

Tris ölebilirdi ve Rachel bunu asla öğrenemeyecekti. Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Bunu sana söylemeye korkuyordum, anne. Çünkü bu birçok şeyi değiştiriyor. Her zaman seni bu şekilde incittiği için babamın korkunç biri olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bunu kasıtlı olarak yapmadığını biliyorum. Onun bir kızı olduğunu öğrenmesini istiyorum. Belki benimle tanışmak ister. Ne düşünüyorsun?"

Sahi, ne düşünüyordu!

Bir telefon konuşmasıyla, Rachel'in dikkatli bir şekilde inşa ettiği hayatı yerle bir olmuştu.

Tris'in hafızasını kaybettiği için hayatından çıktığına inanamı-yordu.

Yeğeni o notu bulmamış olsaydı, her şey karanlıkta kalmaya devam edecek ve Natalie boş umutlara kapılmayacaktı.

Her ne kadar dile dökmemiş olsa da, babasıyla birlikte olmak, Natalie'nin her zaman hayalini kurduğu bir şeydi.

Rachel bu durumla ilgili bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Alain Monbrisson ile kendisi konuşmalıydı. Başını kaldırarak, saçlarını geriye attı ve kızına baktı. "Natalie, tatlım? Alain'in telefon numarasını getirir misin, lütfen?"

Küçük kızın yüzü heyecanla parladı. "Tamam."

Rachel çantasına uzanarak cep telefonunun çıkarttı. Natalie geri gelip kağıttaki ikinci numarayı gösterice, o rakamları çevirmeye başladı.

Saatini kontrol etti. Amerika'da saat dörttü, öyleyse İsviçre'de on civarı olmalıydı.

Telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı. "Alo?" dedi genç bir erkek sesi.

"Alain Monbrisson ile mi görüşüyorum."

"Evet."

"Ben Rachel Marsden. Anladığım kadarıyla beni bulmaya çalışıyormuşsun."

"Merhaba, Ms Marsden. Beni aradığınız için teşekkür ederim."

"Kızım konuşmanızdan bahsetti Amcanın kazasını öğrenmek benim için büyük şok oldu. Hayatını başısladığı için Tanrı'ya şük-retmeliyiz."

"Evet, ölebilirdi."

Rachel güçlükle yutkundü. "Bana şunu söyler misin, Alain? Ona yazdığım notu bulduğunu amcan biliyor mu?"

"Evet. Bu sabah eşyalarını toplarken ona okudum."

Rachel'in telefonu tutan eli kasıldı. "Ama beni aramak senin fikrindi, onun değil..."

"Evet."

Alain'in dürüst cevabı içini biraz olsun rahatlatmıştı. "Ailemin evini aradığını biliyor mu?"

"Hayır. Bir seyahate çıktı."

"Sanırım onu düşünen ve endişelenen çok özel birisin. Amcana yardım etmeye çalıştığını anlıyorum; Ama benimle konuşmayı onun istemesi gerekirdi, senin değil.

"Her şey on iki sene öncesinde kaldı. Şimdi otuz bir yaşında bir adam ve geçmişi hakkında merak ettiği şeyler varsa, beni kendisi arar. Ama aramadığına göre, bunu arkasında bırakmayı ve üzerine gitmemeyi tercih etmiş olmalı. Ben de onunla aynı fikirdeyim.

"Bazı şeylerin olduğu gibi bırakılması daha iyidir. Yani bu konuşmayı aramızda kalsın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet... Sizinle ve Natalie ile konuştuğumu ona söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim. Sen de bu konu hakkında biraz düşününce, en doğrusunun böyle olduğunu anlayacaksın... Şu anda önemli olan tek şey, onun bugün sağlıklı bir şekilde yaşıyor olmasın. Onun ve senin ailen adına çok sevindim. Aradığın için teşekkür ederim, Alain. Hoşça kal."

"Hoşçakalın."

"Bunu nasıl yaparsın, anneV Natalie bembeyaz olmuş bir yüzle ona bakıyordu.

Rachel kontrolünün kaybetmemeye çalışıyordu. "Yapmam gereken şeyi yaptım. Alain sana, babana yazdığım notu okudu mu?"

"Hayır."

"Öyleyse neler yazılı olduğunu ben söyleyeyim." Rachel yazdıklarını kelime kelime kızına söyledikten sonra devam etti. "Ona yazdıklarımı bilmesine rağmen, baban konuşmak için herhangi bir harekette bulunmadı. İsteseydi, yeğeninin yaptığı gibi benimle bağlantı kurmaya çalışabilirdi. Ama yapmadı. Planladığı seyahate çıkmayı tercih etti."

Natalie ağlamaklı bir yüzle koşarak kendini onun kollarına attı. Kızının hıçkırıkları, Rachel'in içini acıtıyordu.

"Senin için çok zor olduğunu biliyorum, tatlım," dedi Natalie'nin saçarından ve yanaklarından öperek.

"Ama önümüze bakmak zorundayız, geriye değil. Görmüyor musun? Babanın hayatının o dönemi tamamen karanlıkta kalmış. Ama buna rağmen o da hayatına devam etmiş. Büyük ihtimalle şimdi bir eşi ve ailesi vardır.

"Artık olan oldu. Aradan çok yıl geçti. Hem gerçekten isteseydi bizi arayan yeğeni değil, baban olurdu, değil mi? Bundan daha fazla delile ihtiyacımız var mı?"

"Sanırım yok." Natalie sanki boğuluyormuş gibi bir sesle cevap vermişti. Annesinden uzaklaşarak, gözündeki yaşları sildi.

"Hadi, artık kendimizi toplayıp, yemek için hazırlanalım."

"Anne? Steve'den hoşlanıyor musun?"

"Evet, ama onunla görüşmeye başlayalı pek uzun zaman olmadı. Bu yüzden karar vermek için biraz erken."

"Peki onu da, bir zamanlar babamı sevdiğin gibi sevebileceğini düşünüyor musun?"

"Tatlım, her ilişki birbirinden farklıdır. Steve ile daha yolun başında sayılırız."

"Ama babamla ilk karşılaştığınızdaki gibi hissetmiyorsun."

Rachel derin bir nefes aldı. "Hayır. Öyle bir şeyin bir daha tekrarlanacağını sanmıyorum."

Natalie ilgi dolu gözlerle ona bakıyordu. "Neden?"

"Çünkü o zamanlar on sekiz yaşındaydım. Kolay etkilenen ve aşk hakkında çok tecrübesiz olan biriydim. Ama bunun yaşadığım en güzel şey olduğunun da bilmeni istiyorum. Çünkü sonucunda sen oldun. Sen benim bütün hayatımsın! Seni ne kadar çok sevdiğimi asla tahmin edemezsin." Rachel yeniden kızını kucakladı.

"Ben de seni seviyorum, anne."

"Çok zor olduğunu biliyorum,ama bu telefonu unutup, hiç olmamış gibi davranalım, tamam mı?"

"Tamam."

Tris istasyonda durmuş, sabırsızlıkla trenin gelmesini bekliyordu. Tren gelir gelmez hemen bindi. Nihayet Caux'a ve Alain'e geri döneceği için mutluydu. Oturacak yer bulamayınca, ayakta durarak, pencereden yitip giden manzarayı seyretmeye başladı.

Alain sırt çantasındaki o notu bulduğundan beri, söyledikleri aklından çıkmıyordu.

Onu aramayınca çok kötü hissetmiş olmalı...

Alain bu sözleri öyle içten söylemişti ki, iki hafta boyunca Rachel Marsden ile olan ilişkisini merak etmekten kendini alamamıştı.

Saatini kontrol etti. Tren Montrö'ye bir saatten önce varamazdı. Bu süre Cenevre'yi arayıp, birkaç araştırma yapması için yeterliydi.

Operatörden Pensionnat du Grand-Chene'nin telefonunun öğrendikten sonra, hemen okulu aradı.

Madame Soulis hatta geldiğinde, hemen kendini tanıttı.

"Monsenyör Monbrisson! Sizinle konuşmak büyük onur. Sizi Fransa'da açılan otellerinizle ilgili bir televizyon programında görmüştüm. Çok etkileyiciydi.

"Teşekkür ederim, madame."

"Size nasıl yardım edebilirim?"

"On iki yıl önce sizin okulunuza giden bir öğrenciyi arıyordum."

"On iki mi dediniz? Bir dakika. Bilgisayara bakayım."

"Eski bir arkadaşımды, ama yıllar önce birbirimizin izini kaybettik. Eski ev adresi de bende yok. Bu bilgiye benim için ulaşabilir misiniz?"

"Bien sur. Adı neydi?"

"Rachel Marsden."

"Rechel mi? Ah, qui. Bize bahar ayında katılan, şu sarışın ve güzel Amerikalı kız. Onu çok iyi hatırlıyorum. Çünkü birkaç ay sonra rahatsızlanıp, Amerika'ya geri dönmek zorunda kalmıştı."

Tris bedeninde garip bir ürperti hissetti. Hızla düşünerek cevap verdi. "Bu ona neden ulaşamadığımı açıklıyor."

"Evet. Biz de onun gitmesine çok üzülmüştük. Mükemmel bir öğrenciydi. Ah, işte ailesinin telefon numarası ve adresi. Dr Edward Marsden. Hatırladığım kadarıyla babası göz doktoruydu."

Tris kadının söylediklerini not aldıktan sonra. "Merci inadatne" dedi. "Çok yardımcı oldunuz."

Telefonu kapatır kapatmaz hemen, uluslararası operatörü arayarak, Dr Marsden'in hala aynı numarayı kullanıp kullanmadığını öğrendi.

Bir değişiklik olmuştu.

Tris hemen yeni numarayı yazdı, ama aramadı. Amerika'da saat daha sabahın yedisi olmalıydı.

Elindeki numarayı aramadan önce yarım saat daha beklemeye karar verdi.

Tam beklemeye başlamışken, aklına Rachel Marsden adına kayıtlı bir telefon olup olmadığını bulmak geldi. Yeniden operatörü aradı. R. Marsden adında birine kayıtlı bir telefon vardı, ama bu kişinin cinsiyeti belli değildi. Tris yine de bu numarayı aldı.

Evli ve iş hayatına atılmış olan kadınların kızlık soyadlarını kullandıklarını biliyordu.

O sırada tren bir tünelin içine girince, karanlık ona hayatının hatırlayamadığı kısmını anımsattı.

Gemiye bindiği anla, Interlaken'daki antrenmana katıldığı dönem içinde kalan günler, hafızasından tamamen silinmişti. Üstelik bu dönem içinde ona Tris diyecek kadar iyi tanıyan bir kadınla birlikte olmuştu...

Tren yeniden gün ışığına çıktığında, içinde büyük bir rahatlama hissetti. Belki de yapacağı şu telefon konuşması, o günlerin de gün ışığına çıkmasını sağlayacaktı.

Rachel Marsden'in iyi olmadığı için birkaç ay sonra Amerika'ya döndüğünü öğrendiğinden beri, içinde yeni bir endişe belirmişti

Aşkı... yaşadığım sürece dün geceyi asla unutmayacağım.

Notta yazılan bu sözler soğuk terler dökmesine neden oluyordu.

"Anne, Kendra'nın babası bizi almak için geldi?" "Tamam, tatlım. İyi eğlenceler. Hokey antrenmanından sonra, seni saat ikide almaya geleceğim." "Tamam. Seni seviyorum." "Ben de, güzelim."

Rachel ön kapının kapandığını duydu.

Saçlarını fırçalamayı bitirdikten sonra, ceketini giydi. İşe geç kalmak istemiyordu. Kızların kahvaltısını hazırlarken gereğinden fazla oyalandığını fark etmemişti.

Yatak odasına göz attıktan sonra, aceleyle aşağıya indi. Çantasını büyük bir ihtimalle mutfakta bırakmıştı. Telefon çaldığında, TMatalie'nin arkadaşlarından biri olduğunun düşünerek açtı. "Alo?"

"Marsdenlerin evi mi?" Derinden gelen aksanlı erkek sesi, nedense çok tanıdık görünüyordu.

"Evet."

"Ben Rachel Marsden'i arıyordum. Doğru numara mı?"

"Kim arıyor?"

Uzun bir sessizliğin ardından, telefonun diğer ucundaki ses konuştu. "Tris ismi size bir şey hatırlatıyor mu?"

Rachel bacaklarının gücünün azaldığının hissediyordu. Aklına üşüşen anılar yüzünden bedeni titremeye başlamıştı.

Bu Tris 'ti.

İnsan yaşlanabilirdi, ama sesi... parmak izi... Bedenin her hücresinin harekete geçtiğini hissediyordu. Tris yaşıyordu ve şimdi onunla telefonda konuşuyordu.

"Merhaba, Tris," dedi sesindeki paniği bastırmaya çalışarak. "Sanırım yeğenin verdiği sözü tutacağını ummakla hata yaptım."

Karşı tarafta küçük bir sessizlik oldu. "Korkarım pek anlayamadım."

"Lütfen, Alain'in iki hafta önce beni aradığını bilmediğini söyleme. Bana senin şu hafıza kaybından bahsetti."

"Ben o sırada ordudaydım. Her akşam ona telefon ettim, ama seninle bağlantı kurdundan hiç bahsetmedi."

Rachel derin bir nefes aldı. "Yani beni aramaya sen mi karar verdin?"

"Bien sur." Fransızca konuştuğunda, sesi ne kadar çekici geliyordu. "Orduya katılmak için hazırlanırken, Alain senin bana yazdığın notu buldu. Seni bulmayı planladım, ama yıllık askeri görevim bitene kadar bir şey yapamadım."

"Ya şimdi?" Rachel ne kadar kendini kontrol etse de sesinin titremesine engel olamamıştı.

"Şu anda Montrö'ye giden yoldayım. Hatta birazdan trenden in-neceğim. Alain beni bekliyor. Bu işi kendi bildiği şekilde halletmeye çalıştığı için onunla konuşacağımdan emin ol."

"Hayır..." diye aniden haykırdı Rachel.

"Hayır, ne?"

Rachel sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Ondan sana söylememesini istedim. Bunun sırrımız olarak kalacağına söz verdi. O kendi açısından sözünü tuttu. Bu yüzden lütfen ona bir şey söyleme."

"Neden onun sessiz kalmasını istedin?"

Rachel kalbinin her an göğsünden fırlayacağını hissediyordu. "Seni çok sevdiğini fark ettim. Benden hayatında hatırlayamadın o boşluğu doldurmamı istedi. Ama ben ona, buna ihtiyacın olsaydı, senin beni arayacağını söyledim. Bunu yapmadığın sürece, bu olanların da unutulmasının en doğrusu olacağını düşündüm."

"Onun da böyle düşünmesini sağladığın çok açık," diye mırıldandı Tris, onun suçluluk duygusunu artırarak. "Onun yaptığını onaylamasam da, senin tepkin merakımı artırıyor."

Rachel sıkıca gözlerini kapattı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Biz sadece gemide birbirine eşlik etmekten hoşlanan iki arkadaşsak, neden bu kadar korktuğunu merak ediyorum."

"Korkmak mı?"

"Evet. Sana Cenevre'deki okulunun müdürüyle yaptığım konuşmadan bahsetsem iyi olacak galiba? Ona göre, birkaç ay sonra hastalanıp, okuldan ayılmak zorunda kalmışsın." ;D

Biliyordu. :o

Rachel kendini köşeye sıkışmış hissediyordu.

Tris sıradan biri değildi. Çok zeki olduğu, o zamanlar hokey takımının kaptanı olmasından ve milyarlarca dolar değerindeki aile işinin başına geçmesinden belliydi.

Monbrisson ismi bütün Avrupa'da tanınan bir isimdi. İlgüdüleri ona dünyayı birleştirecek bir güç vermişti. Şimdi de bu işin sonunu bırakmaya pek niyetli görünmüyordu.

"Tris? Tam işe gitmek üzereyken beni yakaladın. Korkarım şimdi yapmak istediğin tartışma içi iyi bir zaman değil. Eğer daha sonra arayabilirsen..."

"Seni fazla tutmayacağım," diye onun sözünü kesti Tris. "Bir dahaki konuşmamız, yüz yüze olacak."

Rachel korkuyla gerildi. "Hayır... lütfen," diye haykırdı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı, ama Tris ona bu zamanı vermiyordu.

"Sesinde ikinci kez korku tınları duyuyorum." ::) ;D

Rachel onun zeki gözlemini duymazdan geldi. "Başına gelen kazaya çok üzüldüm. İstediğin yerde seninle görüşüp, istediğin sorulara cevap vermekten mutluluk duyuyorum."

"Öyleyse durumu senin için kolaylaştıracak ve bu akşam senin evine geleceğim." :o

Rachel inlemekten kendini alamadı. Onu durdurmanın bir yolu yoktu. "Ben... bu akşam için planlarım var. Yarına kadar bekleyebi-lirsen, işten izin alırım."

"Bien. Bu akşam Concord'da olacağım. Gerekli ayarlamaları yapmak için seni ararım. A bientot, Rachel."

"Tris amca!"

Tris trenden iner inmez, yeğeni uçarcasına ona koştu. Birbirlerine sevgiyle sarıldılar.<

"Büyükbaban ve büyükannen nerede?"

"İstasyonun arkasında, arabada."

"Güzel. Neden onlara katılmadan önce bir şeyler içmiyoruz? Çok susadım."

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 13, 2007, 12:44:06 am**

"Ben de. Birkaç gündür çok sıcaktı."

Birlikte garın restoranların olduğu bölümüne gittiler. Tris her ikisi için soda aldıktan sonra, bir masaya oturdular.

"Geri döndüğüne sevindim."

"Ben de. Ama korkarım birkaç günlüğüne yine gitmem gerekecek. Ben de seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum." Alain'in yüzünde bir acı belirdi. "Ne zaman gidiyorsun?" "Üzerimi değiştirip, çantamı hazırlar hazırlamaz."

"Otellerin birinde acil bir durum mu var?"

"Hayır. New Hampshire'ye, Rachel Marsden ile buluşmaya gidiyorum."

Yeğenin elindeki soda şişesi neredeyse düşecekti. "Ne?"

"Evet. Bir süre önce onu aradım. Bu akşam beni bekliyor."

Yeğeni suçluluk duygusuyla gözlerini ondan kaçırdı. "Sana, onu aradığımı söyledi mi?" Alain gözlerini yere indirmişti. "Pek sayılmaz. Sen sözünü tutmadığın için onu aradığımı sandı."

Alain gözlerini kaldırıarak ona baktı. "Ben böyle bir şey yapmadım."

Tris yeğenin saçlarını okşadı. "Biliyorum. Ama okul müdürü neden senin aradığını ve aynı bilgileri istediğini bana söylemedi? İşte bunu anlamıyorum."

"Çünkü bu işi Guy yaptı ve okulun resepsiyonistiyle konuştu." Yeğeni kararlı biri olmasının yanında, elindeki kaynakları nasıl kullanacağını bilen biriydi. "Demek asistanım da bu işin içinde."

"Evet, ama bir şey söylemeyeceğine yemin etti."

"Sözünü tuttu."

"Bana kızdın mı?"

"Hayır. Bana yardım etmeye çalışan bir yeğenim olduğu için çok şanslı biri olduğumu düşünüyorum." Alain gözler görür bir şekilde rahatladı. "Mr. Marsden bazı şeylerin olduğu gibi bırakılmasının daha iyi olacağını söyledi."

"Nedenini biliyor musun?"

"Hayır... Bana gerçekten kızmadın, değil mi?"

Neler hissettiğini Alain bilebilseydi... İçinde öyle çok duygu çarpışıyordu ki, Tris bunlara bir ad veremiyordu.

"Artık onunla ben de konuştuğuma göre sorun yok... Şimdi o-nunla buluşup, kafamdaki bazı sorulara cevap bulmayı çok istiyorum." Elini Alain'in omzuna koydu. "Hadi, gel. Bizimkiler meraklanmaya başlayacak..."

"Bir dakika..."

"Ne oldu?"

"Bir konuda haklıydın."

"Neymiş o?"

"Galiba Rachel hayatında başka kimsenin olmayacağına dair sana verdiği sözü unutmuş."

"Yani evlenmiş mi?"

"Sana söylediğini sanıyordum. Bir de kızı var." Alain konuşmaya devam ediyordu. "Adı Natalie.

Aradığımda telefonu açan oydu."

Tris yeğeninin sözleriyle midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Mon Dieu.

Alain o notu okuduğundan beri Rachel Marsden ile olan ilişkisinin boyutlarını düşünüp durmuştu.

Madame Soulis ile konuşması içindeki şüphelerin büyümesine sebep olmuştu.

Ancak Rachel ile konuştuktan sonra, hiç şüphesi kalmamıştı.

Onu hamile bırakmıştı.

Her şeyi örtbas etmek istemesinin başka nasıl bir nedeni olabilirdi? Natalie onun çocuğu muydu?

Rachel'in şimdiye kadar bir sürü çocuğu olmuş olabilirdi. Ama eğer onun çocuğu yaşıyorsa, en büyükleri olmalıydı.

Birden onun çocuğu evlatlık vermiş, düşürmüş... yada aldırılmış olabileceği aklına geldi. Ama nedense bu ihtimalleri düşünmek bile istemiyordu.

"Tris amca? İyi misin?"

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 13, 2007, 01:08:08 am**

"Tabi," diye yalan söyledi Tris. "Amerika'ya gidip, Rachel Marsden ile tanışmak ve geçmişimdeki boşlukları doldurmak için can atıyorum."

"Keşke ben de Seninle gelebilseydim."

Tris kederli bir yüzle ona baktı. "Keşke mümkün olabilseydi. Ama bu benim tek başıma yapmam gereken bir şey."

"Biliyorum. Sonunda neler olduğunu öğreneceğin için mutluyum. Hem belki baş ağrıların da geçer."

Tris sevgiyle yeğenini kollarının arasına aldı.

"Yarın akşam geri geldiğimde, seninle kamp yapmaya gideceğiz. Şimdi büyükannen ve büyükbabana, gitmem gereken şu beklenmedik seyahatimden bahsedelim."

"Tamam."

Arabaya doğru yürürlerken, Cenevre'deki pilotunu arayarak jeti hazırlamasını söyledi.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 13, 2007, 08:55:22 pm**

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nathalie

ve Kendra kapalı buz pistinden çıkıp, koşarak arabaya

bindiklerinde, Rachel kendini duygusal olarak perişan hissediyordu. "Merhaba, anne!" "Merhaba, Mrs

Marsden!" İki kız da çantalarını arabaya koyduktan sonra arka koltuğa oturdular. "Çalışma nasıldı?"

Rachel park yerinden çıkarken, onlarla ko-nuşmaya çalıştı. Neyseki çocuklar ona bilgi vermeye

dünden razıydı. Kendra'yı evine bırakana kadar, ikisi de neşeye o gün olanları anlattı. Kendra

çantasını alıp, evine koşarak giderken, Rachel arabayı yeniden çalıştırdı. Sıkıntılı hali kızının gözünden kaçmamıştı. "Ne oldu, anne? Çok sessizsin. Büyükanne bir şey mi oldu?" "Hayır. Sorun büyükanne değil." Bu konuyu onunla konuşmak hiç de kolay değildi. Ana caddeye çıkıp, trafiğe karışıklıklarında, Rachel konuşmaya başladı. "Bu sabah siz evden çıktıktan sonra, baban aradı. Natalie duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Kendisi mi? Ya-ıni Alain ona aramasını söylememiş mi?" "Hayır." Rachel de hala şoktaydı. "Kimse ona aramasını söylememiş. Yeğenin yapptıklarından haberi olmadığını açıkça belirtti." "Ah, anne...."

"Şaka yapıyorsun..." Kızının sesindeki neşe tarif edilir gibi değildi. "Beni biliyor mu?" Biliyor.

"Pek saydmaz, tathm. Uzun konusamadan telefonu kaparn. Ama bir cocugumuz oldagundan şüphelendigini seyleyebilinm, Kendi gozleriyle dogruyu ogrenene kadar da bu Isin pesini bırakmayacaknr.

"Sanmm acilen buraya gelmek istemesinin nedeni de bu. Ona bu aksam aramasnn ve yann gOrU\$mek için plan yapabilecegimi soyledim"

"Neden onunla bu gece bulusarmyoruz?"

"Bit kere, bu gece cok gee olabilir. Digeri de seninle bu konuyu konusmak için zamana ihtryacmuz var." "Ne hakkmda konusmanız gerekiyor?" "Onun evlendigidinden ve kendine ait bir yuva kumugundan eminim. Bir kızı oldugunu öğrenmek onun hayanın da seninki kadar degistirecektir."

"Beni diger cocuklan kadar sevmeyecegini mi dU\$unuyorsun?"

"Tabi ki sevecektir. Konu bu degil, tatlim. Seninle karşrlasmak onun dünyasını degiştirecek. Tabi senin varhgmonun esi ve çocukları için de buyuk bir surpriz olacaktrr. Ostelik onun anne ve babasından ve kardesinin ailesinden bahsetmiyorum bile..."

"Ama 0 benim de babam!"

"Tabi ki baban. Bizi hemen gormek istemesi, ne kadar ilgilendiğini gösteriycr. Ama bu durumun bizi nasll etkileyecegini tarnsmak zorundayrz."

"Yani beni surekli gormek istemesi durumunda neler oleceğidan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Sence bunu istemeyecek miT

KIZının sesindeki fizuntu, Rachel'in için par~ahyordu,. Onu kollannm arasma ahp, avutmak istiyordu, ama bunun için, eve gidene kadar beklemek zorundaydıl. "Tathm... Baban bir çocukumuz oldugunu bile bilmiyor. Buraya da bu nedenle geliyor... Ogrenmek için... Ama kafasında bir suru clasthgr dU\$undugune eminim. Hemen sonuca varmadan once, sizin karşılaşmanızı bekleyelim. Sonra konusuruz.

"Ama senin ve bababı yaşamının iki farkh kıtada sürdüğünü sakın unutma. Bu, arkadaşın Molly'nin durumu gibi degil. 0 her hafta sonunu babasının evinde geçirebiliyor. Çünkü evi sadece iki kilometre uzakta."

Natalie'nin cenesi titremeye başlamıştı' "Butun bunlan, onun benimle bir iliski kurmakistemeyecegini dU\$UndUgun için söylüyorsun." Evlerinin önüne gelmişlerdi. Rachel motoru kapatarak, kızına "baktı.

"Ben senin annenim ve seni hayatımdan cok seviyorum. Sana karşı olabildigince durust davranmaya çalışıyorum.

"Bir cocugu oldugunu öğrendiğinde, ne dusunecegini bilmiyorum. Benim tek dusuncem, senin incinmeni onlemeye cahsmak.

" Natalie arabadan çılkmadan önce. yüzünde gordüğü son şey onun acı dolu yüzüydü.

Kız arka. kottuktan esyalarını alarak, aceleyle eve dogru kostu.

Rachel arebayr kilitledikten sonra, onun arkasmdan gitti. Ama 'gogsiinde sanki tonlarca yuk varmrş gibi hissediyordu. ; Oturma odasma girdiginde, telefonun ~aldıgımlı duydu. Kalbi ye-ı.rinden hoplanusu. Ama Natalie ondan once davranarak., telefonu actt. Sonra da annesine verdi. Kaslan canlrmstr.

"Steve," diye ftsrlıdr. "Iste olmadıgm ve cep telefonun cevap 'vermedigi için merak etmis. Cabuk

konus. Babamm arama ihtimalinekarst, telefonun mesgul olmasnu istemiyorum."
Rachel telefonu alarak, daha once ereyamadrgr icin, Steve'den 6zur diledi. Onernli bir seylerin
oldugunu ve birazdan onu ararnayr 'dii~i.indugunu de soyledi. Biraz daha konuştuktan soma
teJefonu „kapattl. Ama kapamr kapanmaz, telefon yeniden ~aldl. Rachel hemen aýtL Steve' in
ollcmli bir ~y soylemeyec ~ah~ttgml ve ana izin ivcrmediginin dönmüştü.

REBECCA WINTERS

33

RBBECCA WINTERS

"Steve?", •. -i1!':.;-;

"Korkanm ~itsoir,Rachel."

Rachel nefttialtlkesildigini hissetti. "Tris... en azmdan birkac saat daha aram..".....miyordum."

Natalie ~1Ddaydl ve arayanm babasr oldugunu biliyor~du. Rach"k""~kheyecanh, aym zamanda da
cok gergin oldu~ilUnu glInbllyeMui.

"CacldenlD"....(smda park ettim. Samnm az once eve kosarak giren• kilt ~_lIn Natalie'ydi. Dogru
yasta olmah. Bu uzakhk~tan annemo~k•benziyor."

Rachel'In bolUmdan bir internedokttldu.Yegeniylekonustugu belliydi••,IBvIt," Klsa bir"HSSizli~in
ardmda Tris yeniden konustu. "Benim kim olduilUmu billyor rna?"

"Ewt.""Rachel onun derin bir nefes aldignu duydu.

"Kocan,onun babasr oldugumu biliyor IOU?"

Racheltitriyordu. "Benevlidegilim."

"Nedense Alain senin evli oldugunu dustIntiyordu. Neyse... peki,U Steve denen adamla nisanh
rmsm? Onunla birlikte mi yasryor~sun?"

Tabl kl haw_..

Natalie'nin inceleyen bakrslanndan uzaklaşmak icin arkasnu dOndU. "Hayrr."

"OyJeyse simdiNatalie ile yalnrsznuz, oylemi?"

"Evet. ama.r

"Oraya geliyorum."

Bunu yapmamasr sbyleyemeden, Tris telefonu kepatu.

Tris ofkeliydi..

Bu derin ve buyuk bir ofkeydi. Sessiz kaldlgl yrlar icin onu af~fetmesine imkansizkrlacak bir ofke...

Rachel telefonu kepatrrken, dehset icindeydi.

Natalie kolundan cekistirerek, ona bakryordu. "Onu ne zaman gorecegim?"

34

KARANLIKTA KALAN GUNLER

Yard,m et, Tannm.

"Hemen simdi. 6n kaprya dogru yuruyor."

Tam a srrada kapmm zili caldr.

"Benim kim oldugumu biliyor, degil mi?"

"Bvet." -,

"Kapryr ben acabilir miyim? LUtfen?"

Ktzrnrn guzel kahverengi gozleri, daha once hie gormedigi bir
rsrkla parhyordu.

"Hadi, git."

Alain'in telefonundan sonra, hayatlaruun asia eskisi gibi olma~yacagrm hissetmisti. Iste simdi
Natalie ile birlikte kurduklan hayran, beklenmedik bir olayla ters yiiz olmustu ve Rachel bu durumu
nasrl kontrol edebileceginl bilmiyordu.

Kmmn ayak seslerini dinlerken, oturma odasma dogru yurume~ye baslamrsn. Bir ara arkastm
dondugunde, Natalie'nin kepryr acrms oldugunu ve uzun boylu birinin kapmm onundedurdugunu
gordu.

Bu Tris'ti. On iki senenin ardmdan, kalp carptrran ve asrk oldu~gu on dokuz yasmdaki yakrsrkh
gene, muhtesem bir adama dcnu~

~ii~tii.

Saclan daha esmerlesmis ve kisalrmsn. Natalie renklerini ve en~darmm ondan almrsn.

Tris'in uzerinde, gemide giydigi gibi kat pantolon ve tisort yeri~ne pahah bir takrm elbise vardr. Bu

haliyle basan ve zengin Monbrisson ailesini daha iyi temsil ediyordu.

Rachel bulunduğu mesafeden, baba kizm birbirlerini ilgiyle in-celedigini gorebiliyordu. Natalie kapryr acugtndan beri tek kelime etmemisti. Tabi bunun icin iyi bir nedeni vardi.

Ne Concord'da, ne de herhangi bir yerde onun gibi giir;1ii ve gosterisfi fizige sahip bir baba yoktu.

ilk konusan Tris oldu. "Her zaman bir krzrm olmasrru istemistim. Oyle giizelsin kit Natalie.

soyleyecek scz bularmycrum." "Ben de her zaman babam olmasrm istedim," diye cevap verdi Natalie aglamakh bir sesle.

35

REBECCA WINTERS

"Oyleyse kucaklasmaya ne dersin?"

Rachel gozlerlne dolan yaslarla, onlann kucaklasmasm izledi. Tris onu havaya kaldirarak, dondurunce, Natalie'nin at kuyrugu havada salmdt. Tris'in takrm elbisesiyle, Natalie'nin sporda giydiği kryafetleri bUyUK bit tezat olusturuyordu.

Tris, sevgi dolu oldugu belli olan sozcuklerle Fransizca konus-maya beslaymca, Natalie'nin neseyle ona bakugrm gcrunce, Rachel gozlerini onlardan kacrrdr.

Ona Myle davrandigr icin, Tris'e minnettardr. Ama bir yamyla da onlan bunea yrl ayn tuttugu iyin vicdan azabrcekiyordu.

Tris onu yere bnakip, kmyla sessizce sohbet etmeye baslarmasn. Rachel, onu Montro'de aramama nedenlerini, Tris'in asia kabul etmeyecegini anlanasn.

Eve dOnUp, doktora gittikten sonra, ona baba olacaguu soyle-memek, hayatmda yapngi en buyuk hataydr.

Tris'in kizryla birlikte gecirebilecegi on iki sene bosa gecmisti. Ve ne olursa olsun Rachel'in yapacagr hicbir acrklamayi kabul et-meyecekri.

Tris asia onu affetmeyecekti.

Bu gereekle kcntrlsuz bir sekilde titredi. 0 sirada telefon yeni-den caldt. Steve... Onu yeniden eramamrsm. Yann aksamki randevu-lanna karar venedikleri icin, dogal olarak yolunda gitmeyen bir sey olup olmadrgmr merak etmist.

Rachel cevap vermek icin aceleyle mutfaga kostu. Steve' in duygulanm Incitmek istemiyordu, ama olanlan ona anlatmak zo-rundaydr. Natalie'nin babasmm geldigini, simdi konusamayacagrm, yann onu arayacagnu soyledikten sonra telefonu kapatn.

Tris yeniden hayatma girmisti, ama hie hayal etmedigi bir sekil-de...

Tris, dikkatle kendisine bakan siyah sach ktznu inceledi.

"Fransrzca, baba nasil den it?"

"Papa."

36

KARANLIKTA KALAN GUNLER

"Sana baba diyebilir miyim?"

"Bundan daha fazlaistedigim hicbir sey yok."

Tris'in bu sozlert pml pml bit gUIUmsemeyle odullendirildi. "Sana bit hediye var, baba. Bir dakika, hemen getirecegim. Sakm bir yere gitme!"

"Buraya seni gormek icin geldim. Hicbir yere gitmiyorum."

Kncuk kran kahverengi gozleri yaslarla parhyordu. "Cok sevin-dim." Bir kez daha onu kucakladiktan sonra, merdivenlerde gozden kayboldu.

Tris bir kez daha, krzmm -annesine ne kadar cok benzedigini fark etti. Ailesi bu olanlara inanameyacaktr. ilk soku atlatnktan sonra, torunlarryla gurur duyacaklardr. Buttin bunlann olmasrm sagladlgi icin, Alain'e minnettardr.

Henüz, ortahklarda gorunmeyen sansm kadmla konusmamtsu. Arna onun ortaya crkmama nedenini tahrnin edebiliyordu.

Bunca yrl Natalie'yi bir Sir gibi sakladrggr icin sucluluk hissettigi actkn. Bu nedenle krzryla bir sure yalmz kalmalan icin onlara za-man tanumsn.

Ama Tris'in bu durumdan bir sikayeti yoktu. Krzryla aralannda hicbir sorun olmarmasn. Sanki kmm cok uzun zamandr tanryormus gibi hissetmist.

Natalie'nin geri gelmesini beklerken, kitap ratlan ve en sevdigi tabloların resimlerinin cercevelenmesiyle dosenmis sevimli oturma odasma goz gezdirdi.

Kahverengi mobilyalar, cam masa ve ciceklerle dosenmis oda-run havasr hosuna gitmisti. Ahsap dosemenin uzerinde el dokumast bir hall vardr. Bu Rachel Marsden her kimse, cocuklan loin cok steak bit yuva ortami yaratrrusn.

"Iste..." Natalie kosarak geri geldiginde, ona birsey uzatn. "Bu sana tamdrk geliyor mu?" inamlmaz... Eski hokey yiizugii ...

"Ever. Takmurn Montro Meteorlan olarak biliniyordu."

"Annem bana soylemisti."

37

REBECCA WINTERS

~r~s'in kafasr karmekansrktr. Rachel bunea yridrr, Natalie'yi bir sirgfbiondanskamtsn.Bunu kabuletmesi.imkansrzdr.

"SeZOR sonundaki hazu-hk tumuvasuu kazandiktan soma, bu yilzGkler bize hediye edilmisti. Hastaneden eve geldiginde, onun parmegnnda olma(hgml fark ettim. Hastanede ametiyat yaptluken 'Y1karlIdlgml dOtUndOm. Ama kiyyuk bir arasnrmanm ardmdan has-taneye geldiglmdeparmagrmda ytizuk clmadrgtm soylediler." '

"Annemin sOyledigine gore, nisan yiiziigO alana kadar kuUan-mas, icin•onabu yOziigii vermissin. Hazrlrk kampmdan sonra onu ahsverise 8OtUrecekmi~sin."

Tris eel dolu bit inlrenenin dudaklarmdan dokiilmesine engel O-Iamadi. Parmaklanm Meteortar yazan harflerin Ozerinde ve T harf seklmd e stilize edimles hokey sopasmda gezdirdi.

Natalie'oin anaesi, ona bu yuzugii verdigi gecenin enuanm ha-urhyorda, ama Tris bunlan onlarla payiasarruyordu.

Bakt\$lan Natalie'nin uzerinde gezindi. Onu incelerken krzmm gUIUmsediAini fark etti. Bu haliyle annesine beaziyor olabilirdi. On iki ytl Once sevistlgi kadma...

Ona bu kadar baglandrgma gore, ozel biri olmalrydt. Ama krzla-nnm varh~;Im seklarms olmasr, onun adma hie de iyi bir ozellik degildi. Otkesinehakim olmaya cahsarek, disierini srktr. \$u anda onemli olan sey, kendi kamndan ve camndan olan var-hktr.Sikayetetmenin hicbiranlanuyoktu.

Ama Rachel bu ihmalin bedelini odeyecekti.

Birden Tris arnk Natalie ile yalmz olmachklanm hissetti. Bekrs-ılanm kaldrrdigmda, sari saclan omuzlanna du~mfi,. cok giizel bir kadmm odaya girdigini gordU. Orta boylarda, cezp edeci klvrlmlara s~ip ~i~iydi. ~ uzakhkktan bile kayu renk kirpiklerinin yevreledi,~:i gozlermm ye,11 oldugunun gorebiliyordu.

Bakl,lan 91kık elmacık kemiklerinde, dolgun dudaklarmda ve pastel mavi taklmm gizleyemedigi narin hatlannda gezinmeye ba~~ ladl.

38

KARANLIKTA KALAN GUNLER

Nebznun luzlandrgmm hissetti. Boyle bir duyguyu en son n. zaman yasadtgrm hatrrrlararyordu. Ona karst bcyle bir tepki gostermesi cok garipti. Bunun nedeni krzmm annesine k~1 duyugu asm bir merak olabilirdi.

"Okula baslarnadan once, yUzUgfinfi Natalie'ye verdim," diye konusmaya basladr Rachel, nefesi kesilmis bir halde. "Babasr icin ozel olan ve i1gilendigi seyi bilmesini istedim."

"Evet," diye \$8kldl Natalie. "Babarmn profesyonel bir hokey oyuncusu clmasuun harika bir sey oldugunu dusundum. Benim de oynamak istememin nedeni bul. Ama on yasna gelene kadar bek-lemek zorunda kaldrm."

"Sen simdi hokey mi oynuyorsun?" Tris sasrrtrus gorunuyordu.

"Evet. Annem beni az once antrenmandan getirdi."

"O senin ktzrn," diye araya girdi Rachel. "Keelan onun cok ye-tenekli oldugunu dusunuyor. Dna sol kanatta yer verdi. Onun kor-kusuzlugu takrmmm gecen seneki samplyonlugu kazanmasun sag-ladr."

"Hala oynuyor musun, baba?" "Kazadan sonra oynamyorum. Peki sen, hokeyi seviyor mu-sun?"

"Evet. Yarm ilk hazrrhk macumzi yapacagrz. Gelip beni se-~retrnek ister misin? OrtalJ~1

sallayacagiz!"

Tris bir an için ruya gordugunden korktu. Uyanacak ve kendini yalmz ve perisan bir halde bulacekn. Natalie'nin ana sanİan kolunu hissetmek, hayatrm tarnamen degistirmisti.

Rachel'in koruyucu eUerinin kizlanntn omzundan tuttugunu iz~ ledi. "Tatİlm, baban daha yeni geldi. Planlanm ne oldugunu .bilmi~ yoruz. Belki e~ini ve yocuklartOl da beraberinde getinni~tir? Neden oturup konu,muyoruz."

t,te bu sozlerle, heqey ortaya Yİkml~tl. Rachel Marsden istegini aylk9a ortaya koymu,tu. KIZIOİ gormesine izin vermi~ti. ~imdj de evinden ve ii1kesinden bir an once gitmesini istiyordu. Evlenmeyi dfi~findUgij adamİn onun telefonunu bekledigi belliydi.

REBECCA WINTERS

Ama gitmeden önce, Tris de ne istediğini söyleyecekti.

Hiç tereddüt etmeden, yüzüğü kızına geri verdi, ve Rachel'in oturmaları için yaptığı öneriyi duymadan gelerek, kahverengi gözle~rin içine baktı. "Ben evli değilim, cfierie."

"Değil misin?"

"Henüz... Artık bir kızım olduğunu bildiğime göre, benimle bir~likte İsviçre'ye gelmenizi istiyorum."

"Gerçekten mi?" Nataiie neşeyle ona bakıyordu, "Bundan nasıl şüphe edebilirsin? Hafıza kaybım yüzünden zaten

on bir yılı boşa geçirdim. Kızım ile birlikte geçirebileceğim bir günü daha kaçırmak istemiyorum." "Ben de... Hep babalarıyla birlikte büyüyen arkadaşlarımla çok şanslı olduğunu düşünüyordum."

Tris duygulanarak küçük kızın ellerini sıktı ve alnından öptü. "Senden daha önce haberim olsaydı, en başından bir aile olabilir~dik."

Bu sözlerin ardında, annesinin yüzünün renginin solduğunu fark etti. Onun suçluluk duyması, içini biraz olsun rahatlatmıştı.

"Sana biraz evimden bahsedeyim. Yeşil dağların arasında, Ce~nevre Gölüne tepeden bakan bir dağ evim var. Kıyıya doğru bir şato ve Fransız Alplerinden gelen ırmağı oradan görebilirsin. Gölün üzerinden kayıklar, annenin eski okuluna rahatlıkla gidilebilir. "

Nataiie yerinde durâmıyordu. "Annem birgün oralara gideceği~mizi söylemişti."

"İşte o gün geldi." Rachel'in sessiz olmasını fırsat bilerek de~vam etti. "Ne zaman istersen, büyükannen ve büyükbabanla dağlar~da yürüyüş yapabilirsin. Onların evi de Montrö'de. Çok güzel bir torunları olduğunu öğrendiklerinde çok mutlu olacaklar."

"Beni sevecekler mi?"

"Sana hayran olacaklar," diye mırıldandı Tris duygu dolu bir sesle. "Tabi kuzenin Alain de öyle. O da benimle birlikte yaşıyor."

"Neden?"

"Bir yıl önce annesi ve babası bir araba kazasında öldü."

40

KARANLIKTA KALAN GÜNLER

"Bernard ve Fraracoise mi?" diye haykırdı Rachel.

Onun kardeşinin ve karısının ismini hatırlamasına şaşırmaması gerekirdi. Ama Rachel'in, onlara olanlarla gerçekten ilgilendiğini görmek, Tris'i hayrete düşürmüştü.

Yüzü kederlerdi. "Bu korkunç olay bütün aile için çok zordu, özellikle de Alain için. Onu kendi oğlumuş gibi seviyorum. O harikade biri."

Aslında yeğeninin araştırmayı seven bir yapısı olmasaydı, o not sonsuza kadar çantanın içinde kalabilirdi. Tabi Tris de kızı olduğu~nu bilmeden yaşamaya devam edecekti.

Rachel gerçekten üzölmüş görünüyordu. "Onların kucaklarında yeni bebeklerini tutarken çekilmiş bir resmini göstermiştin. Zavallı çocuk... Neyseki sen varsın."

Rachel'in sesindeki üzüntü o kadar gerçekti ki, Tris'in ruhuna işledi. Üstelik bir kızı olduğunu ona haber vermemiş olmasına rağ~men...

Rachel Marsden onun için tam bir bilmeceydi.

"Kaç yaşında baba?"

"On iki."

"Benden sadece bir yaş büyük. Telefonda da oldukça iyi konu~şuyordu."

"Onun ve arkadaşlarının yardımıyla, kısa zamanda akıcı bir şe~kilde Fransızca konuşmaya

başlayacağına eminim." Tris dikkatli gözlerle kızına bakıyordu. "Hem bu Montrö'deki hokey takımına

katıldığında işini kolaylaştıracaktır. Koçları benim eski bir takım arkadaşım. Sol kanatta oynayacak iyi bir oyuncuya ihtiyaçları var."

"Ah, anne. Duydun mu?" Nataiie heyecanla annesine dönmüştü.

Ama Rachel aynı heyecanı paylaşmıyor gibiydi. "Duydum." Kızlarını bir an önce yukarıya göndermeyi düşündüğü belli oluyor-du.

Ama Tris bunun olmasına izin vermeden harekete geçti. "Bir zamanlar benimle evlenmeyi kabul etmiştin... Her ne kadar hayati-

REBECCA WINTERS

mill 0 boJiimOnU hanrlamasam da, mektubun ve yuzuk, dtigOnOmii-
zu planladlglmlzl ispatbYOf."

"Bu uzun ZIU1III Qficeydi."

"Dogru. Ame ,imdi bir krznmz var ve krznnrmz da ikimize bir-den ihtiyact Vir••; Onun heyatrmda surekli olarak bulunmasnu isti-yorum." Sanki Qdada yalmzlamus gibi rahatea konusuyordu.

"Ah, anne..,"

Tris hayal aleminde gibi gorunen ktzma gtllumseyerek bakn.

Rachel ba,ln.; sert bir sekilde salladr. "Tatum, benim... babanla özel olarak konusmam gerek."

"Ben onun kalniaslnl istiyorum," dedi Tris onun sozlerinin hie-bir onemi yokmUf gihi.

"Lutfen durumu oldugundan daha fazla zorlasnrma."

"Yeterince strjoldugunun dusunmuyor musun?" diye ofkeyle ona kar.\$lhk verdi' Tris. "Baska bir adamr sevdiginin farkrnda yrm. Ama su anda cnemli olan sey kuumzm durumu... Artrk senden veya benden uzak kalmesrnm onr mutsuz edecegini bildigimize gore, ikinizin de lsvicre'ye tasrnmamzr oneriyorum. Hem bu arada birbi-rimize de alrsmz."

"Gidebihr miyiz, anne?"

"Evimde erkek arkadasm ve ailen icin yeterince bos oda var."

"Sadece buyUkannem var," dedi Natalie tlzuntu dolu bir sesle.

"Buyukbabam iki ytl Once bldli,"

"Onu kaybettigfne UZUIUm. petite. Isterse buyukannen de gelip bizimle yasayabilir. Tabi bu davet, Noel'de yada Paskalya'da kayak yapmak isteyecek arkadaslann lcin de gecerli."

Natalie sevinele haykirdr. "Bunu scyledigimde Kendra sevinc-ten bayilacak!" Tris gutumseyerek krzma bakn. "Senin en yakm arkadasm 01• duguna iddiaya girerim." -"Ever. 0 da hokey oynuyor!"
42

KARANLIKTA KALAN aUNLER

Tris'in baktslan yuzn bembeyaz olan Rachel'e dondu. "Isine ge-lince." diye devam etti ayru ses tonuyla. "Dnrumu anlatngmda, an-layrsla karstlayacaklanndan ve sana izin ve~cek~erinde~ emmim." -

"Annem bir reklam ajanstnda yalJ~lyor, dedi Natalie gururla.

Rachel'in itiraz etmek icin hazrlandigtru fark edince hemen ek-ledi. "Ama eger bir yil icm izin atamazsan, 0 zaman Alain ve ~en buraya tasmmz. iki kapt otede satthk bir ev oldugunu fark ernm. Boylece Natalie de bizim ararmzda kalarak y~pr~maz." .

"Buraya tasmamazsm..." Rachel 90k tedirgin olmus gorunuyor-duo Tris onun krvrandruguu izlemekten zevk-alryordu. "Neden?" "Evinin lsvicre'de olmasuu brrek, senin cok fazla sorumlulugun var." "Nereden biliyorsun?" "Cunku bana, eninde sonunda aile isinde cahsacagmdan bah-setmistin." ., ... Rachel'm cevabr mannklydt. Ama Tris onun sesinde gizli bir tereddut hissetmistt.

Nedenini merak etti. "Ne olursa olsun krzrmle birlikte olmak istedigimi acrkca anlat~ ugm u saruyordum. Zaten blrkae yrldrr, lsleri biraz daha buyutmeyi dii;Unuyordum. Neden Concord'ten b~lamaya~lm?': .. Natalie annesine donn. "Ben lsvlcrc'ye grtmeyr tercih ederim. Babam hafrazsm kaybetmeseydi, orada yasayacaktrk." "Ama basma 0 kaza geldi, tathm." Tris, Rachel'in titredigini scyleyebilirdi, Neyseki Natalie bunun farktnda degil gibiydi. . . Birden bire krzr onun beline oyle giyiO kollarla sanldr ki, Tris sasrrdt. "Simdi iyi olduguna cok seviniyorum, baba!" "Ben de bir krzrm oldugu icin cok mutluyum. Arnk blrblnlml~1 buldugumuza gore, bundan sonra hiy aynlmayacaglz.. ~ma anJ1en~n hakll oldugu bir konu var. isviyre'de dogmadlgm Iyl, oraYl evm , gibi bissedemeyebilirsiniz. Bu yiizden kahcl bir ~ozum bulana kadar, ,f' b~ka bir fikrim var."

REBECCA WINTERS

"Nedir?"

"Neden ikiniZj,tatil ~in gelmiyorsunuz". Ben her seyi oderim. Baban olarak bun.hakktm var. Hem buyukannen ve buyukbabanla da tamsirsm. Onda'a sonra ne dusundugune. bakanz. Belki de buyu-dUgUn yerde yapmayl tercih edeceksin."

"Yann gidebilir miyiz?" Natalie sanki onun soylediklerini duy-manus gibi heyecanhydl. Ve bu durum Tris acrsrndan iyiydi.

"Keske mUmK,Un olabilseydi," dedi Rachel'in itiraz etmesine fir-sat vermeden. "Ama pasaportlanmz yoksa, once onlan almak zo-rundasuuz. Acele ederseniz, bir hafta icinde islemler tamamlamr. Ama bu arada ewalarlDI toplamaya baslayabilirsiniz."

Natalie'nm, SO)'ledigi her seyi can kulagryla dinlediginin farkm-daydt. Ama Rach~'in artrk gitmesini istedigini de hissedebiliyordu. "Sizin konusacak (lok seyiniz olmalr. Bu yUzden ben simdi gidiyo-rum."

"Seninle oteline gelebilir miyim?"

"Uzgunum, petite. Ben havaalamna gidiyorum."

"Neden?" Natalie paniklemisti.

-tu haftadrr iflerden uzaktayrm ve Montrc'ye geri donmem ge-rek." Aynca Alain'e de bir sOZ vermisti ve onu hayal kmkhgma ugra-tamazdi.

Natalie bu habere pek de sevinmis görünmüyordu. "Yannki O-yunumu izleyecegini umuyordum. Seninle tamsnrmak istedigim arkadaşlanm vardı."

"Endiselenme. Burada yada Isvicre'de yasadignmz surece bun-larm hepsi olacak. Alain He birlikte senin bUtUn hokey maclanna kanlacagrz. Yannki hari~... Ama yine de nasrl gittigini mutlaka ogrenecegim. Bu sure icinde seni her gun telefonla arayacagrm. Tamarn 101?"

"Tamam... Keske gitmek zorunda olmasaydm." Simdi npkr Alain gibi konusrnustu.

Bir kez daha kucaklaştılar. Onun yesil gozlerindeki kan\$lkHJ;1 ve frrtmah duygulan gormek, Tris'in itrini aCI ve ofkeyle doldur-mustu.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 14, 2007, 02:38:24 am**

3. bölüm pdf olarak;

<http://dosya.cc/en.php?file=kkg3.pdf&id=615195>

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 16, 2007, 12:16:30 am**

kızlar bundada çok hata yoktur umarım inanın düzeltmeye hiç vaktim olmuyor. Bu sıkışıklıkta 2 hikaye göndermeye çalışmanın sonu bu tabi. Neyse merak etmeyin 5dkya pdfsi de geliyor.

4.Bölüm

Rachel onun kapıdan çıkmasını izledi.

Geldi, gördü ve fethetti, diye düşündü histerik bir şekilde. Babalık haklarını kazanma savaşından başarıyla çıkmıştı.

Hem de hiçbir mücadele ile karşılaşmadan... Sadece şartlarını ortaya koymuş ve kabul edilmesini

beklemişti. Ya bir yıl süreyle onun evinde yaşayacaktı, ki bu durumda Natalie asla oradan ayrılmak istemeyecekti. Bu teklifi kabul etmezse, o zaman da Concord'a taşınacaktı. Üstelik sadece iki bina ötesine...

Her ikisi de kızının hayallerini süsleyen şeylerdi... Tris gerçekten çok akıllıydı.

Normal bir davetin söz konusu olmayacağını biliyordu. Natalie'nin her an onunla birlikte olmak istediğini, ama annesinden ayrı da yaşayamayacağı hissetmişti. Bu yüzden Rachel'in de karşı koyamayacağı mükemmel bir çözüm önermişti.

Hangi kararı verirse versin, her iki durumda da Natalie çok mutlu olacaktı. Tabi Rachel'in hayatı da allak bullak olacaktı.

"Anne?" Kızının gözlerindeki yakarış, Rachel'in içini acıtıyordu. "Pasaportlarımız için yarın başvurabilir miyiz?" • "Pasaport bürosu Pazartesi'ye kadar açılmayacak." "Ne düşünüyorsun?"

Rachel derin bir nefes aldı. "Babanın bir parça bile değişmediğini düşünüyordum. Hala savaşçı. Şimdi bir kızı olduğunu biliyor ve seni hayatında istiyor."

"Kalmamız için bizi davet etti, anne."

Kalmamız için...

Babası gibi, Natalie de hemen bir sonuca varmıştı. Kızı şimdiden İsviçre'de Tris ile yaşamayı hayal etmeye başlamıştı. Teoride bu plan mükemmeldi. Ama... "Bu kadar basit değil, tatlım."

"Biliyorum..." Natalie birden büyümüş gibiydi. "Steve'ye babamın burada olduğun söyledin mi?"

"Evet."

"Çok üzülüşüne eminim."

"Şaşırdı demek daha doğru olur." Üzülen Rachel'di. Üzülen, korkan ve dehşete düşen...

"Şimdi babamı yeniden gördün. Onu hala seviyor musun?"

Ah, Natalie...

"Asla babamı sevdiğin gibi başka bir erkeği sevmeyeceğini söylemiştin."

"Tatlım..." Rachel içindeki duygu karmaşasını yansıtmamaya çalışıyordu. "Tris'in anısı benim için çok değerli, ama artık ona aşık değilim. Eskilerin dediği gibi, aşkın beslenmesi, desteklenmesi gerekir."

"Biz on iki yıl önce ayrıldık. O zamandan sonra ben çok değiştim. Baban da öyle. Hayatında başka biri olduğuna şüphem yok. Hem yeğenini yetiştirdiğini de unutma."

"Ama onunla yaşamamız için bizi davet etti," diye ısrar etti Natalie. "Üstelik istediği zaman Steve'in de gelebileceği söyledi."

Tris, Natalie'nin yanlarında kalıp her şeyi duyması için ısrar e-derken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Rachel güçlükle nefes aldı. "Bu çok saçma. Bir kere, Steve'in yürütmesi gereken bir işi var. Ayrıca asla babanın evinde kalmaz."

Natalie'nin yüzü asıldı. "Babam sadece kibar olmaya ve durumu senin için kolaylaştırmaya çalışıyordu, anne."

Rachel'in kalbi acıyla parçalandı. Natalie'nin Monbrisson imparatorluğunu yöneten adam hakkında hiçbir fikri yoktu. Babası tarafından kabullenilmiş olmaktan dolayı o kadar mutluydu ki, Tris'in hayatlarını karıştırmak için kullandığı taktikleri göremiyordu.

"Natalie, onu aramadığım ve seni haber vermediğim için, babanın bana çok kızgın olduğunun anlamam gerek."

"Bunu neden yaptın?"

"Nedenini biliyorsun. Sana bunu uzun zaman önce söylemiştim... Ama belki de o zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçüktün. O yüzden yeniden açıklayacağım."

"Ondan iki ay haber alamayınca, gemide gönül eğlendirdiği biri olduğumu düşündüm."

"Hiçbir kadın aşk için erkeğe yalvarmak istemez. Erkek kendi isteği ile onunla beraber olmayı istemiyorsa, zorlamanın bir anlamı yoktur. İşte ben de böyle hissettim."

"Ona aşık olup, daha iyi tanımadan beraber olduğum için hata yaptım. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşündüm. Ama olmadı."

"Ben sadece seni korumak istedim. Bu yüzden ona senin doğumunu haber vermedim. Birlikte bir hayat kurmamızın çok daha iyi olacağını düşündüm. Beni anlayabiliyor musun?"

Natalie gözlerini ondan kaçırdı. "Evet."

"Bak... Şu anda sinirli olduğu için onu suçlamıyorum. Tris bir kızı olduğunu yeni öğrendi. Buna

rağmen, seni hayatının bir parçası yapmak istediği çok açık.

"Ama onun evinde yaşamam söz konusu bile değil. Onun köklerinden kopup, buraya taşınması da ... biraz komik!"

"Komik demekle neyi kastediyorsun?"

"Çılgınca!"

"Neden?"

"Sana onun hakkında anlatmadığım bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

"Onun nerede» geldiğinin öğrenince, daha iyi anlamaya başlayacaksın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babanın yaşadığı yer olan Montrö, bizim ülkemizde film yıldızlarının yada zenginlerin yaşadığı Monte Carlo ile özdeş sayılır. Babanın ailesi nesillerdir orada yaşıyor. Oranın tanınmış ve zengin ailelerinden. Ağabeyi öldüğü, babası yaşlandığı için, Tris şirketin bütün sorumluluğunu omuzlarında taşıyor."

Natalie soran gözlerle ona baktı. "Ne şirketi?" "Otelleri var. Babanın ne kadar önemli biri olduğunu öğrenmek istiyorsa, Internet'ten Monbrisson Otelleri'ne bak. Sonucu gördüğünde, ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

Natalie heyecanla merdivenleri çıkarak, Rachel'in çalışma odası olarak kullandığı bölüme girdi.

Rachel de onu takip etti.

Natalie bilgisayarı açarak, aradığı bilgiye sorunsuzca ulaştı. Birkaç dakika dudaklarından hayret dolu bir inleme döküldü. "A-man Tanrım!"

Rachel kızının yanına gelerek ellerini omuzlarına koydu. Birlikte ekranda görünen bilgilere bakarlarken, "Babanın gittikçe büyüyen bir sorumluluğu var," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Natalie merakla annesine bakıyordu. "Çünkü ara sıra bu sayfaya girip kontrol ediyor ve ona senden bahsedip bahsetmeyi düşünüyordum. Bir sene önce, onun bürosuna telefon ettim, ama onun nasıl bir tepki vereceği bilemediğim için son dakikada telefonu kapattım. Senin incinebileceğini düşündüm ve acı çekmeni istemedim."

Natalie sitedeki aile resimleri üzerinde gezinmeye başladı. Tris'in ağabeyinin ölümünün ardından daha biraz daha yaşlı göstermeye başlamıştı. Yüzündeki keder her şeyi açıklıyordu.

"Bizi kendi isteğiyle aramasına memnun oldum," dedi Natalie. "Şimdi onun beni gerçekten sevdiğini ve istediğinin biliyorum..." Döner sandalyesini annesine çevirdi. "Onunla birlikte yaşamak istiyorum, anne. Ama aynı zamanda her zaman Seninle birlikte olmayı da istiyorum. Onun söylediği gibi, tatil için oraya gidebilir miyiz?"

Rachel doğruldu. Ne yapması gerektiğinin biliyordu. "Pasaportlarımız gelir gelmez, bir haftalığına oraya gideceğiz."

"Ama..."

"Verebileceğim tek söz bu.,," diye onun sözünü kesti Rachel. "Bazı düzenlemeler yapmadan işimi böylece bırakamam."

"Onunla karşılaştığında, Steve'in gözü korkacak."

Rachel acılla inledi. Sanki hayatında hiç var olmamış gibi, Steve'yi tamamen unutmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Anne... Kendra ve annesi, babamı gördüklerinde düşüp bayılacaklar. Bütün arkadaşlarım öyle kıskanacak ki! Onu hemen arayıp olanları anlatayım!" Natalie hemen telefona uzandı.

"Natalie..."

"Biliyorum. Planlarımız hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Bütün istediğim babamla tanıştığımı ve onun beni çok sevdiğini söylemek."

Rachel o kadar duygulanmıştı ki, konuşamıyordu. Başını sallayarak kızına izin ver dikten sonra, aşağıya indi ve çantasından cep telefonunu çıkarttı.

Kendini sanki rüzgarda savrulan tüy tanesi gibi hissediyordu. Kurmak için o kadar çabaladığı ve dikkat ettiği dünyası bir anda yıkılmıştı ve asla eski haline geri dönmeyecekti.

Annesinin sesini duyduğunda, tek söyleyebildiği, "Anne..." demek oldu. Ondan sonra hıçkırıklara boğuldu.

"Ne oldu yavrum?"

"Rachel çökercesine kanepeye oturarak, kendini sakinleşmeye çalıştı. Sonra da olan biten her şeyi

annesine anlattı. Sözlerini, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyerek bitirdi.

"Natalie senin için her zaman ilk sırada geldi. Tabi ki ne yapacağını biliyorsun. Tris kızıyla ilişki kurabilmek için senin yardımını istemiş. Doğal olarak sana orada ihtiyacı var. Aksi takdirde bu iş yürümez. Doğrusun söylemem gerekirse, onun olayları bu şekilde ele almasını çok takdir ettim. Neler olduğunu öğrenir öğrenmez, Natalie'ye hayatında bir yer vermek istemesi gerçekten çok güzel bir davranış."

Natalie gözlerini sıkıca kapattı. "O çok öfkeli, anne."

"Ben de öyle olurdum."

"Ona söylemediğim için yanlış yaptığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Rachel Marsden. Beni bundan daha iyi tanıman gerekir. Tanışmamızdan on gün sonra, baban bana evlenme teklif edip, sonra ortadan kaybolsaydı, ben de senin yaptığını yapar, bebeğimi tek başıma büyüttürdüm. Sen hayran olunacak bir annesin, hayatım. Baban ve ben, her zaman seninle gurur duyduk."

"Sizin sevginiz ve desteğiniz olmasaydı, asla başaramazdım, anne. Teşekkür ederim. Benim için yaptığınız her şeye teşekkür ederim... Aslında hala da yapıyorsunuz..." diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından süzülürken.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Şimdi, Tris Natalie'yi öğrendiğine göre, onun da bazı sorumlulukları üstlenmesine izin ver. Onun da bunu istediği çok açık. Hem bu onun kızından ayrı geçirdiği yılların acısı unutmasına da yardımcı olacaktır. Hem belki o kaza sonrasında çektiği baş ağrılarını bile iyileştirebilir."

"Zamanla öfkesinin üstesinden geleceğine eminim. Üstelik o-nunla savaşırsan, Natalie ile ilişkinin de zedelenme riski olduğunu da unutma ki, bu gerçek bir trajedi olur." Rachel burnunu çekti. "Haklısın."

"Babanın öğüdünü unutma... Her şeyi bir anda çözmeye uğraşma."

"Tamam... Ama yine de bir sorunum var. Seni burada yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Tanrı aşkına!.. Benim kendi hayatım var... Üstelik bu hem senin hem de Natalie için iyi bir tatil fırsatı... Bu fırsatın keyfini çıkart ve benim için endişelenme. Telefon diye bir şey var..." "Biliyorum, ama..."

"Ama falan yok. Bunun Nataiie için ne demek olduğunu düşün?"

"Anne?"

Rachel başını kaldırdığında, Natalie'nin merdivenlerden inmekte olduğunu gördü. Gözlerinde parlayan yıldızlar her şeyi açıkça söylüyordu.

"Telefonda büyükannenle konuşuyorum, tatlım." "Ben de konuşabilir miyim?" "Tabi, al." Rachel cep telefonunu kızına uzattı. "Büyükanнем babamı biliyor mu?" diye sordu Nataiie fısıldayarak.

"Evet."

Natalie'nin yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Tahmin et ne oldu?" "Ne?" "Kendra Internet'ten babamın resmine baktı ve bir çığlık attı."

Emniyet kemerlerini bağlayın yazısı yanmaya başladı.

Birkaç saniye sonra, Tris'in özel jetinin penceresinden dışarıya bakan Nataiie heyecanla haykırdı.

"Anne... Şu Cenevre Gölü mü?"

"Evet. Şunlar da Fransız Alpleri." Rachel onunla birlikte dışarıya bakarken, en son bu manzarayı gördüğü günü hatırladı. Kalbi kırık ve nedenini anlayamadığı bir bulantıyla Concord'a geri döndüğü o anı...

Oysa bugün çok farklıydı. Tris onları havaalanında bekliyordu. Natalie'nin babasını görmesinin üzerinden on gün geçmişti. O günden beri bu anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Rachel ise çok gergindi. Geleceğin ona neler getireceğinin bilmiyordu. Tek bildiği Natalie'yi buraya getirmesi gerektiği idi.

Rachel harika bir babayla birlikte büyümüştü. Her çocuğun buna hakkı vardı. Şimdi kızı da bu sevgiyi ve güveni bulabilecekti.

Babasını kaybettikten sonra, Rachel'in ailesinde hep kadınlar kalmıştı. Şimdi kendini babasının güçlü ve güve veren kolları arasında hissetmek Nataiie için büyük bir değişiklikti. Tris'in kızı için her şeyi yapacağından, Rachel'in en ufak bir şüphesi yoktu.

Ama Rachel için aynı şeyi yapacağından şüpheliydi.

Birkaç dakika sonra, jet yere inerek durdu.

"Ah, anne, öyle heyecanlıyım ki!"

Emniyet kemerlerini çözerlerken, bir görevli gelerek pasaportlarını damgaladı.

Özel jete, özel muamele...

Bu Tris'in dünyasının nasıl olacağı konusunda küçük bir ipu-cuydu. Bu durumdan büyülenen tek kişi Natalie değildi. Bu durum Rachel için de yeniydi.

Görevli Natalie'ye gülümseyerek, onun çıkmasına yardımcı oldu. Rachel de çantasını alarak onları izledi,

Uçuş için buruşmayan bir takım giydiğine memnundu. Sabahın altısından beri yoldaydılar ve üzerindeki sarı beyaz çiçekli etek, ve sarı bluzu, her duruma uygundu.

Kapıya ulaştığında, Natalie'nin heyecanla haykırdığını duydu. "Baba!" Başını kaldırdığında, kızının uçarçasına merdivenlerden indiğini ve babasının kollarına koştuğunu gördü.

Tris kahkahayla onu kucaklayarak havaya kaldırdı. Bu ses, Rachel'in bütün kemiklerini eritmeye yetmişti. Bakışları onun mavi gömleğinin açık yakasından görünen göğsüne ve bacak kaslarını saklamayan haki rengi pantolona takıldı.

On gün önce de aynı şeyleri hissetmiş, onu görünce nefesi kesilmişti. Ama bunun tekrar olacağını hiç düşünmemişti. Nabzının bu kadar hızlı atmaması gerekiyordu.

Ona gösterdiği tepkilerden dolayı aklı o kadar karışmıştı ki, merdivenlerden inerken neredeyse yuvarlanıyordu. Tris bunu fark edip, onu tutmamış olsaydı, yüzünün üzerine kapaklanacaktı. Onun temasını hissettiği yer, alev alev yanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi titrek bir sesle. "Topuklarım yüzünden." Kızaran yüzünü kaldırdığında,

Tris'in saçlarında oynayan güneş ışıklarını izlediğini fark etti

Belki bu bir ışık oyunu olabilirdi, ama bir an için onun kahverengi gözlerinde oynayan bir ateş gördü.

Tıpkı gemide onunla ilk karşılaştığında olduğu gibi...

Gemideki diğer öğrencilerle aynı masaya oturması söylenmişti. O masayı bulduğunda geç kaldığını anlamıştı. Herkes yemeğe başlamıştı.

Yerine otururken, onun karşısındaki sandalyede oturan Tris dikkatle ona bakmıştı. Ve her şey o anda başlamıştı. Aralarında oluşan elektrik akımı, ikisini de aynı anda titretmişti. Tris yemek yemeği bırakmıştı.

Rachel düşmeden yerine oturmayı nasılsa başarmıştı. Bu mucize yemek boyunca devam etmişti.

Aralarındaki çekim o kadar yoğundu ki, Rachel nefes almakta zorlanmaya başlamıştı.

Aradan geçen on yıla rağmen, Tris onun üzerinde yine aynı etkileri yaratıyordu.

Göz ucuyla görevlinin eşyalarını uçaktan çıkarıp, park halinde bekleyen siyah Mercedes'e taşıdığını gördü.

On yıl önce onun böyle bir mal varlığına sahip olduğunu bilmiyordu. O zamanlar sadece birbirlerinin varlığından hoşlanan ve aşık olduklarında çılgınca şeyler yapan iki genç öğrenciydiler.

O çılgın küçük zaman diliminin sonucun da Natalie idi.

"Kim benimle önde yolculuk yapmak ister?"

"Ben!" diye atıldı Natalie.

"Öyleyse hadi bakalım." Tris arabanın ön ve arka kapılarını açarak Rachel ve Natalie'nin binmesini bekledi. "Büyükannen ve büyükbaban bizi bekliyor."

Tris Rachel'i bundan daha fazla korkutacak başka bir şey daha söyleyemezdi. Onun ailesiyle karşılaşmadan önce Tris ile özel olarak konuşmayı ummuştu. Tris'in çocuğu hakkında bilgi vermediği için, annesi ve babasının onu yargılayacaklarına hiç şüphesi yoktu. Rachel onları suçlamıyordu. Neden böyle davrandığını onların anlamasını bekleyemezdi.

Natalie'nin iyiliği için, yemek boyunca en iyi halini takınmak için elinden geleni yapacaktı, ama yine de çok korkuyordu.

Arka koltuğa binerken, eteği hafifçe sıyrılarak, bacaklarının bir kısmını açıkta bıraktı. Utanç içinde, eteğini düzeltirken, bu durumun Tris'in gözünden kaçmadığının farkındaydı.

"Alain nerede?" diye sordu Natalie, Tris direksiyondaki yerini alınca.

"Akşam yemeğini hazırlamaya yardım ediyor. Büyükannen senin için çok özel şeyler hazırladı

"Adı ne?"

"Louise."

"Ne hoş. Peki büyükbabamın adı ne?"

"Marcel."

"Onlara büyükanne ve büyükbaba diyebilir miyim?"

Tris gülümseyerek kızına baktı. "Bundan çok hoşlanacaklarına eminim."

Havaalanından çıkarak, şehir merkezine doğru ilerlerlerken, bu tanıdık yollar, Rachel'in beyninde anıların canlanmasına neden oldu. Hepsi de Tris ile ilgiliydi.

Natalie heyecan içinde etrafa bakınırken, babasına ardı ardına sorular soruyordu. Tris de hiç yorulmadan ona cevap veriyordu.

Natalie'nin hayatındaki varlığından çok hoşnut görünüyordu. Natalie'nin yanında çok daha genç ve keyifli görünüyordu. Baba ve kız olarak çok doğal bir ilişki kurmuşlardı. Tris'in yıllar önceki o öldürücü çekiciliği kızını da etkisi altına almıştı.

Aynı karizmanın kızıyla kendisini aynı yoğunlukta etkilemesi, Rachel'in dehşet içinde kalmasına neden olmuştu. Onunla sadece yarım saattir birlikteyken bunları hissederse, bir hafta boyunca ne yapacaktı?

Rachel, daha önce otobüs, tren yada gölde işleyen vapurlarla gördüğü bu manzaraları, şimdi Tris'in kullandığı bir arabadan seyrederken, kendisini bir hayal dünyasındaymiş gibi hissediyordu.

Montrö'ye ulaştıklarında, özel bir yola saptılar. Bu arada güneş Alplerin arkasında gözden kaybolmak üzereyken, harika bir konağın önünde durdular. Burası okuldaki arkadaşlarının heyecanla bahsettikleri ve gölden görünen şatolardan biriydi.

Araba durduğu an, evin önünde iki yaşlı insan ve genç bir delikanlı belirdi. Rachel'in bakışları dikiz aynasında Tris'in gözleriyle karşılaştı. Tris'in bakışlarındaki sertlik, onu bir düşman olarak gördüğüne hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Rachel yükselen kan basıncıyla kulaklarının cınladığını hissedebiliyordu. Natalie'nin yanına gitmek için arabadan indiğinde, Tris'in çoktan kızına sarıldığını ve ailesine doğru yürümeye başladığını gördü.

Rachel onların sevinç içindeki çılgınlıklarını duyabiliyordu. "Anne... Baba..." "Bu benim kızım Natalie ve onun annesi Rachel Marsden."

"A/a precieuse..." Louise koşarak torununu kucakladı. Torunuyla arasındaki benzerliği fark etmemek imkansızdı. Tris de renklerini ve tipini annesinden almıştı. Bu da Natalie'nin ona benzerliğini açıklıyordu.

Alain ve Marcel Monbrisson mavi gözlere ve açık kumral saçlara sahiptiler. Her ikisinin de uzun boylu ve ince bir yapısı vardı.

Tris'in babası uzunca bir süre Rachel'i süzdü. Ama bakışlarında hiçbir suçlama yoktu. Sonra Rachel'i şaşırtan bir şey yaptı ve yanına gelerek onu yanaklarından öptü.

"Hoş geldin, Rachel. Bize paha biçilmez bir hediye verdin," dedi mükemmel bir İngilizce'yle.

Rachel'in gözlerinde yaşlar birikmişti. Onları akıtmamak için büyük bir savaş veriyordu. "Natalie de sizlerle tanışacağı için çok heyecanlıydı."

"Biz de dakikaları sayıyorduk, değil mi, Alain?" Rachel bakışlarını, büyükbabasının hemen yanında duran ve ciddi bir yüzle kendisine bakan, Tris'in yeğenine çevirdi. Büyüyünce ölen babası kadar yakışıklı olacağı şimdiden belliydi.

"Salut, Alain."

"Salut." Alain onun Fransızca bir şeyler söylemesine şaşırmış gibiydi. Endişeli gözlerle ona bakıyordu.

"Anlaşılan amcan geçmişle ilgili cevapları, başkasının yardımı olmadan bulmak istedi."

Alain başını sallayarak onayladı.

"Ama beni daha önce aramana memnun oldum."

"Öyle mi?"

"Kendimi hazırlamamı sağladın. Dürüst olmam gerekirse, sana gerçekten çok minnettarım." Rachel küçük çocuğun rahatlamaya başladığını hissedebiliyordu. Hiç düşünmeden onun yanına giderek, Alain'i kucakladı.

"Hepimiz Alain'e minnettarız."

Tris'in titreyen sesini duyunca, Rachel doğrularak ona doğru döndü. Tris ve annesi ona bakıyordu. Biraz ileride büyükbabasını kucaklayan Natalie'yi görebiliyordu.

"Alain bizim meleğimiz," dedi Louise Monbrisson. Sonra küçük çocuğu kucakladı. "Tris'in başına gelen kazadan dolayı öyle dağılmıştım ki, sırt-çantasına bakmayı hiç düşünmedim. Çantayı olduğu gibi dolaba koydum."

"Üniversiteden mezun olduktan sonra, Caux'taki kendi evine taşınınca da, bütün eşyalarını paketleyerek ona gönderdik. Anlaşılan Alain açana kadar, içindekilere bakmak kimsenin aklına gelmemiş."

Rachel, Tris'in annesinin sesinde de bir düşmanlık hissetmemişti. Sözlerinde hiçbir kinaye yoktu. Oysa oğlunu düşünerek, Rachel'e kızmak için bir sürü neden bulabilirdi.

"Anne," diyerek araya girdi Tris. "Senin de tahmin ettiğin gibi, gemide bana o mektubu yazan kişi, Rachel."

Tris'in sözlerinden aralarında hiçbir sırrın olmadığı açıkça belli oluyordu. Rachel onun bu kadar açık sözlü olması karşısında biraz sarsılsa da belli etmemeye çalıştı. "Sizinle tanışmak büyük bir şeref, Madam."

"Lütfen bana Louise de..." diye araya girdi yaşlı kadın.

Rachel onun gözlerinde de herhangi bir suçlama görmüyordu. Monbrisson ailesi bu kadar kibar davranmasını doğrusu hiç beklemiyordu. "Siz de bana Rachel dersiniz, olur."

"Mais bien sur..." Yaşlı kadın Rachel'in koluna girerek konuşmaya devam etti. "Hadi eve girelim.

Onca saat uçtuktan sonra, biraz dinlenmek için can attığınıza eminim. Ne kadar aç olduğunuzu bilmiyorum, ama akşam yemeği hazırladım.!

"Ben açlıktan ölüyorum, büyükanne!"

Natalie'nin heyecan içinde çıkan sesi, herkesin gülümsemesine neden oldu. Bu sayede Rachel de bir şey söylemekten kurtuldu.

Her ne kadar sıcak bir şekilde karşılanmış olsa da, Rachel'in duyguları hala karmakarışıkta. Günlerdir iştahı yoktu ve bu akşam da doğru düzgün yiyebileceğini sanmıyordu. Ancak Louise'nin onlar için yaptığı hazırlığın farkındaydı ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

On dokuzuncu yüzyıl stiliyle döşenmiş büyük bir oturma odasından geçtikten sonra kapılarla ayrılmış yemek odasına geldiler. Odanın tavanında uzanan kemerleri görünce, Natalie burasının bir zamanlar kale olarak kullanılıp kullanılmadığını sordu.

Tris kızına sıkıca sarılarak cevap verdi. "Küçük bir çocukken, burasını kale olduğunu düşünürdüm.

Ama Chillon Şatosunu gördüğünde aradaki farkı anlayacaksın."

"Annem okul arkadaşlarıyla oraya gitmiş."

Tris Rachel'e sert gözlerle bakınca, Rachel hemen bakışlarını kaçırdı. Montrö'ye geldiği halde onunla bağlantı kurmaya çalışmadığı için, Tris'in gözlerinde belirecek suçlayıcı bakışları görmekten korkuyordu.

Ama o sıralar hamile olduğunu bilmiyordu. Hamile olduğunu Amerika'ya geri döndükten ve belirtiler daha açık bir hal almaya başladıktan sonra anlamıştı.

Louise kolunu Natalie'ye dolayarak, "Size konukların kullandığı banyoyu göstereyim," dedi.

Bu bir rastlantı olabilirdi, ama Rachel Louise'nin oğlunun gerginliğini hissettiğinden ve bu anı yumuşatmaya çalıştığından kuşku-lanmıştı. Sebebi ne olursa olsun, Tris'in sert ve ürkütücü varlığından bjrkaç dakikalığına bile olsa uzaklaşacağı için memnundu. Hemen onun annesini izleyerek odanın diğer yanına doğru yürüdü.

Natalie bu gerginliğin farkında değildi. Çevresinde oluşan yeni dünyasıyla fazlasıyla meşguldü.

Rachel, kızının davranışlarında en ufak bir çekingenlik görmemişti.

Hatta tam aksine, Tris'in ailesini çok doğal bir şekilde kucaklamıştı. Sanki onları doğduğu andan-beri tanıyordu. Yeniden onlara katılma isteğiyle, birkaç dakika sonra banyodan çıktı. Rachel'in beklemesi için seslendiğini duymamıştı bile...

Ellerini kuruladıktan sonra, Rachel de aceleyle banyodan dışarı çıktı. Ama birden kolunda bir el hissetti. Bu gölgelerin arasından sıyrılmış olan Tris idi.

"Yemekten sonra, ikimiz biraz gezintiye çıkacağız. Natalie ve Alain de bize katılmak isteyeceklerdir.

Onların burada büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte kalmaları için ikna edeceğini umuyorum. Tu comprisT

Rachel gayet iyi anlamıştı. Korktuğu konuşmayı yapmanın zamanı pek de uzak değildi.

Diğerlerinin yanına gittiler ve harika bir akşam yemeği yediler. Ama bütün bu süre içinde, Rachel'in bedeninin her hücresi, onun kolunu kavrayan parmaklarının temasını hissetmeyi sürdürüyordu.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**
Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 16, 2007, 12:30:23 am**

4. Bölüm pdf

<http://dosya.cc/en.php?file=kgg4.pdf&id=476893>

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**
Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 16, 2007, 08:05:42 pm**

BEŞİNCİ BÖLÜM

Natalie önündeki tatlıyı da iştahla silip süpürdüğünde, Rachel yaşlı kadının ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordu.

"Bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli yemektir," dedi Rachel da. "Bizim için bu kadar zahmete katlandınız. Teşekkür ederim."

"Torunumuzu bulmak ailemizin başına gelen en harika olay."

Marcel de içkisini yudumlarken, başını sallayarak karısının sözlerine katıldı. Bardağını masaya koyarken, bir şeyler düşündüğü belli oluyordu. Gözlerini Rachel'e çevirdiğinde, Rachel midesine kramplar girdiğini hissetti.

"Hepimiz, Tris ile ilk tanıştığınızda neler olduğunu öğrenmek bilmek istiyoruz."

O zamana kadar Natalie'yi soru yağmuruna tutmuşlardı. Şimdi Rachel'e sıra gelmişti. Tris'in geçmişiyile ilgili olarak onları rahatlatması gerekiyordu. Peçeteyle ağzını sildikten sonra, konuşmaya başladı.

"Ailem beni New York rıhtımından yolcu ediyordu. Ama gemi o kadar büyüktü ki, güverteye çıkan yolu kaybettim. Nihayet yolumu bulup, onlara el sallamak için güverteye çıktığımda, Hürriyet Heykeli'nin yanına gelmiştik. Yurt dışında okumak benim fikrimdi. Ama gemi denize açıldıktan sonra kendimi dünyanın en yalnız insanı gibi hissettim, ancak artık geri dönmek için çok geçti." Sesi beklenmedik şekilde duygusallaşmıştı.

Tris'in bakışları onun üzerinden hiç ayrılmıyordu. Rachel boğazını temizleyerek devam etti. "Gemide Avrupa'ya yolculuk yapan çok sayıda öğrenci vardı. Kamarot bana söyleyene kadar, onlarla aynı masada yemek yiyeceğimi bilmiyordum. Doğal olarak masayı bulduğumda gecikmiştim. Tris de dahil olmak üzere, herkes öğle yemeğini yemeğe başlamıştı. Hatta o anla ilgili bir resim de var."

Rachel çantasına uzanarak resmi çıkarttı. "Bu fotoğrafı •Natalie'nin babasının nasıl biri olduğunu görmesi için sakladım. İlk yemeğimizde, geminin fotoğrafçısı çekmişti. Tris ve benim de dahil Olduğum grubu görebilirsiniz."

Resmi incelemesi için Marcel'e verdi. Marcel gözlerini silerek elindeki fotoğrafı Louise'ye uzattı.

"Ne kadar geç ve mutlu görünüyorsunuz!" dedi Louise. "Bak Tris. İkinizin de saçı o zaman daha uzunmuş."

Tris resmi incelemeye başladığında, Rachel'in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Tris hiçbir duygusal tepki vermeden uzun süre fotoğrafı inceledikten sonra, Alain'e verdi.

Rachel karşısındaki insanların merak ettiğini biliyordu, bu nedenle konuşmasını sürdürdü. "Tris beni son derece içten bir şekilde karşıladı. Konuşmaya başladık. Yemekten sonra, güvertede onunla birlikte yürümemi teklif etti. Hava rüzgarlıydı, ikimiz de halimizden memnunduk. Tırabzanlara dayanıp, okyanusu seyrettik, hayatımızdan, ailelerimizden bahsettik.

"Sizi ne kadar çok sevdiğini hemen anladım. O sıralar yeni baba ? olmuş olan Bernard'a sanki tapıyordu. Küçük Alain ile tanışmak için can atıyordu.

"Ben ailenin tek çocuğuydum ve o sıralar liseyi yeni bitirmiştik. Cenevre'de Fransızca ve Almanca öğrenmek için can atıyordum. Tris ailesinin otel işinde olduğunu ve birçok dili akıcı bir şekilde konuştuğunu söyledi. Lozan'daki üniversite çalışmalarından i ve tabi buz hokeyinden de bahsetti.

"Ben büyürken buz pateni yapmış, tenis oynamıştım, ama hiçbir zaman atletik bir yapıya sahip değildim. Babam hastanede olmadığı zamanlarda televizyonda futbol yada basketbol izlemekten çok

hoşlanırdı. Doğal olarak Tris'in hokey oynamasını çok büyüleyici bulduğumu tahmin edebilirsiniz, sanırım.

"Gemide geçirdiğimiz bir hafta boyunca, oyunu daha iyi anlayabilmem için hokey hakkındaki her şeyi anlattırdım. Harika bir öğretmendi. Elimden geldiğince onun maçlarına gitmeyi düşündüğüm için, bunun iyi olacağını düşünmüştüm.

"her anı birlikte geçirdiğimizi söylememe herhalde gerek yok... Film izledik, halka oyunu oynadık, konuştuk, gezindik. Geceleri orkestra eşliğinde dansettik. Atlantik'in ortasına geldiğimizde fırtınaya yakalandık. Tris ile birlikte bu durumdan çok eğleniyorduk. Geminin okyanus dalgalarıyla birlikte sörf tahtası gibi salınması hoşumuza gidiyordu.

"Ama fırtına şiddetlenince, Tris benim kamaramda kaldı. Güverteye çıkma iznimiz yoktu. Ondan sonraki bir iki gün insanların çoğunun midesi bulandı. Ama Tris rahat etmem için bana hep tuzlu krakerler ve kola getirdi. Doğrusu bu işe de yaradı.

"Fırtına yüzünden Southampton'a iki gün geç gittik. Limana varmadan bir gece öce, Tris onunla evlenmemi istedi ve nişan yüzüğü alana kadar takmam için bana hokey yüzüğünü verdi. Üniversitedeki ilk yılımızı bitirdikten sonra, yazı ortalarında evlenmeyi planladık.

"Ertesi sabah gemiden inmek içi beklerken, sırt çantasına o mektubu koydum. Alain'in bulduğu şu mektup... Tris'in daha sonra o mektubu okuyup, şaşıracağını umuyordum. Havaalanına trenle gittik, oradan da Cenevre'ye uçtuk. Tris bana kenti gösterdi, birlikte yemek yedik ve sonra o beni okula bıraktı.

"Biz..." Rachel o anı hatırlayınca, sesinin titremesine engel olamadı. Ondan ayrılmak zorunda olduğu için öleceğini sanmıştı. "Biz, İnterlaken'deki hazırlık kampını bitirdikten sonra görüşmek üzere planlar yaptık. Tris beni Montrö'ye götürmeyi ve oradan bir yüzük aldıktan sonra beni ailesiyle tanıştırmayı planlıyordu. Aynı zamanda ana büyüdüğü yerleri göstermeyi de istiyordu.

"Her gece beni arayacağına söz verdi... Ben de ona nerede olursa olsun, bir sonraki oyununa geleceğime söz verdim. Bu onunla son görüşmemiz oldu." Rachel konuşmasının sonunu neredeyse fısıltıyla bitirmişti.

Marcel'in yüzü bulutlandı. "New York'tan bizi arayıp, gemiyle geleceğini söylemişti. İnterlaken'deki kampa katılınca bizi tekrar arayacaktı."

"Ama ondan sonra aldığımız tek telefon, takımın koçundan oldu. Sabah çalışmasında Tris'in kafasına bir darbe aldığını, şu anda ibilingsiz bir şekilde hastanede yattığını hemen gelmemizi söylüyordu," diye devam etti Louise.

Birden Tris masadan kalkarak onlara baktı. Dudaklarının kenarı bembeyaz olmuştu.

"Artık Rachel de eksik kalan parçayı tamamladığına göre, geçmişimi daha fazla kurcalamanın bir anlamı yok. Şimdi bize izin verirseniz, ona Montrö'de küçük bir gezinti yaptırmak istiyorum."

"Siz ikiniz gidin," dedi Louise. "Marcel ve ben geceyi torunlarımızla birlikte geçirmekten büyük bir mutluluk duyacağız."

Tris'in babası da başıyla bunu onaylayarak masayı toplamaya başladı. Natalie halinden hoşnut görünüyordu. Ama Alain'in canı sıkılmış gibiydi. Rachel bir kez daha durumun onun için ne kadar zor olduğunu düşündü. Ailesi öldüğünden beri amcası sadece ona aitti. Oysa şimdi onu paylaşmak zorundaydı.

"Fazla gecikmeyeceğiz," dedi Alain'e. Ama küçük çocuk onu dinliyor gibi görünmüyordu. Yeğenini

rahatlatmak için Tris'in de bir şeyler söylemesini istedi, ama onun durumu da küçük çocuğunkinden pek farklı değildi.
Arabaya bindiklerinde, Rachel huzursuz ve endişeliydi.

"Tris..." dedi yola çıktıklarında. "Yalnız kalmamız gerektiğini biliyorum, ama Alain için endişeleniyorum. Sana çok bağlı, korkarım Natalie'nin senin kızın olduğunu öğrenmek onun için büyük bir şok oldu.
"Etkilenmesi çok doğal."

"Yemekte çok sessizdi. O mektubu bulduğu için pişman olduğunu duysam, hiç şaşırırmam. Senin tüm ilgini kendi üzerinde istiyor.
Onun için üzülüyorum."

"Benim üzülmediğimi mi sanıyorsun?" "Seninle yalnız konuşmak istememin nedeni de bu."

Şehirden çıkıp, Caux'a doğu ilerlemeye başladılar. Rachel camı açarak, temiz havayı içine çekti. Araba birkaç virajın ardından özel bir yola saptı.

Rachel Tris' in onu evine götürdüğünü tahmin ediyordu. Kahverengi ve beyaz renklerin hakim olduğu muhteşem bir dağ evinin önüne geldiler. Koyu yeşil panjurlar ve pencerelerden sarkan çiçeklerle çok güzel bir görünümü vardı.
Tris arabayı park ettiğinde, Rachel nefesinin kesildiğini hissetti. Buradan gölün panoramik manzarası tüm görkemiyle gözlerinin önüne serilmişti. Hayatında bu kadar güzel bir şey gördüğünü hatırlamıyordu.

"Gemideyken bin manzarayı bana tarif etmeye çalışmıştın, ama gerçeği yanında anlattıkların çok sönük kalıyor. Anlamak için görmek gerek." Kısa bir sessizliğin ardından sonra sordu. "Bernard ve Francoise nerede yaşadı?"

"Ailemin yanındaki bir evde. Alain büyüyünce orada yaşamak ister diye, hala elimizde tutuyoruz."

"Oraya sık sık gittiğine eminim."

"Hem de çok sık."

"Zavallı çocuk. Hem annesini hem babasını kaybetmek... Nasıl bir acı olduğunu hayal bile edemiyorum. Babamı kalp krizinden kaybetmek, yirmi sekiz yaşında olmama rağmen beni çok kötü etkiledi.

"Alain ile karşılaştıktan sonra, bu bir hafta Natalie ile birlikte otelde kalmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Bir kuzeni olduğu ve onu seninle paylaşması gerektiği fikrine alışması gerekli."

Tris'in ona bakan gözleri çelik kadar sertti. "Yemek boyunca , seni izledim. Bu sonuca varacağımı biliyordum. Ama bu söz konusu bile değil."

Rachel onun son sözlerinin etkisiyle ürpermekten kendini alamadı. Bu arada Tris arabadan inmiş, onun inmesine yardım etmek üzere yanına gelmişti. Dirseğinden tutarak onunla birlikte eve doğru yürürken, Rachel onun temasından etkilenmemeye çalışıyordu. Ama bu imkansızdı.

Ailesine nasıl tanıştıklarını anlatırken, anılar beyninde tekrar tekrar canlanıp durmuştu. Birbirlerinin

kolları arasında güvertede yürürken, etraflarındaki diğer insanların farkında bile değillerdi.

Farklı koşullar altında da olsa, tekrar bir araya geldiklerine inanamıyordu.

Tris kapıyı açarak, onu içeriye soktu. Burası ailesinin evinden daha modern bir havaya sahipti. Büyük bir oturma odasına girdiler. Buradan Alplerin görüntüsü gerçekten muhteşemdi. Tris her sabah cennetin bu köşesinde uyanıyordu. Ama onun gerektiği takdirde burayı bırakıp, hiç tereddüt etmeden kızının yanına New Hampshire'ye taşınacağından emindi.

Rachel onun arkasındaki varlığını hissedince döndü. Onunla yakınlaşmaktan korkuyordu. Her ne kadar Tris onu hatırlamasa da, Rachel gemide geçirdikleri her anı tüm canlılığıyla hatırlıyordu. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Onun yakınlığı tüm dengesini alt üst ediyordu. Doğru düzgün düşünemiyordu.

"Burada olmak Natalie'nin hakkı," dedi Tris aralarındaki gergin sessizliği bozarak. "Bunca süre içinde burada yaşamalıydı." Sesinden çok öfkeli olduğu anlaşılıyordu. "Söylesene Rachel, benden ' haber almayınca, neden ailemi aramadın?"

Yıllar önce tutkuyla bakan gözler şimdi onu suçluyordu.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 16, 2007, 08:36:55 pm**

"Nedenini anlayabilirsin."

"Hayır," dedi Tris aynı öfkeli sesle. "Gemide yaşadıklarımızdan sonra, beni aramayan yada mektuplarıma cevap! vermeyen kişi sen olsaydın, nedenini öğrenmek için dünyayı yerinden oynatırdım."

"Şu anda bir kızın olduğu ve her şey geçmişte kaldığı için böyle konuşuyorsun. Ama ben oradaydım." "Ben de öyle. Fotoğraflar da bunun en güzel kanıtı."

Rachel geri adım atmaya karar verdi. Bu şekilde konuşmak Tris'in Öfkesini artırmaktan başka bir işe yaramıyordu: Dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

Rachel başını salladı. "Ama sen o dönemle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun. Bu senin ortaya koyduğun kadar basit değil... Kalıplaşmış kelimeler bizim ilişkimizi açıklayamaz. Biz sadece dokuz gün birlikte olduk." Rachel'in sesi titriyordu.

"Bir bebek yapacak kadar uzun bir süre," dedi Tris sert bir sesle.

"İleriye dönük bir söz olmadığı bir çok durumda, çiftler çocuk sahibi olabilir."

"Sana yüzüğümü verdim. Evlenmeyi planlıyorduk."

Rachel yavaş bir şekilde iç geçirdi. "Biliyorum. Ama birkaç hafta bekleyip de, senden bir haber alamayınca, senin fikrini değiştirdiğini sandım. Senin bilinçsiz bir şekilde komada yattığını ve benimle bağlantı kuramayacağını nereden bilebilirdim?" Rachel neredeyse bağırarak konuşmuştu.

Tris'in gözleri buz gibi bir ifadeyle ona bakarken, dudaklarından Fransızca olarak okkalı bir küfür döküldü.

"Tris... Hazırlık kampındaki arkadaşlarının yanına katıldıktan sonra, yaşadıklarımızı küçük macera olarak gördüğünü düşünmekten başka ne yapabilirdim?"

Tris başını salladı. "Buna tek başına karar vermeye hakkın yoktu. Özellikle de sana evlenme teklif etmişken ve böylesine yakın bir ilişkiye girdikten sonra..."

"Erkeklerin çoğu yaşadıkları anın etkisiyle, aslında hiç de istemedikleri şeyler söyler. O zamanlar çok genç ve pervasızdık."

Tris boynunu ovuştururken, yüzünde hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade vardı. "Ben karşısına çıkan her kadına evlenme teklif eden bir erkek değilim."

"Bunu şimdi biliyorum. Ama o zaman sadece on dokuz yaştan-daydın... Biz birlikte eğlenen iki

öğrenciydik. Gemiden inince bana olan ilgini kaybetmen ve ilişkimize kendi bildiğin şekilde son vermen, anlaşılır bir davranıştı.

"Olaya benim açımdan bakmaya çalış. Yolculuk sırasında ikimiz de sanki farklı bir zaman diliminde yaşıyor gibiydik. Her şey harikaydı. Birlikte geçirdiğimiz zamanın er anından hoşlandık. Ama senden bir haber alamayınca, durum benim için açıklığa kavuştu. Senin hayatında sadece kısa süreli uğradığın bir duraktım. Raison d'etre değil." Rachel titreyen bir sesle konuşuyordu.

Tris'in yakışıklı yüzünde keskin çizgiler belirdi. "Kahretsin Rachel."

"Ben de hamileliğim sırasında aynı şeyi düşündüm. Hep senden bir haber almayı bekledim." Rachel ağlamamak izin kendini tutuyordu, ama yaşlar gözlerini acıtmaya başlamıştı.

"Öyle üzgündüm ki, iştahım kesildi ve kilo kaybetmeye başladım. Ve bir gün bayıldım. Madame Soulis ailemi çağırdı. Onlarda kendileriyle birlikte eve dönmem için ısrar ettiler.

"Önceleri onlara karşı çıktım. Çünkü hala beni arayacağını, okula uğrayacağını yada telefon edeceğini umuyordum. Ama hayatında beni istediğine dair bir işaret hiçbir zaman gelmedi!" Rachel'in çılgıncı odada yankılanmıştı.

"Eve döndükten sonra, ailem beni bir doktora götürdü. Ona her şeyi anlattım. O da beni muayene ettikten sonra, hamile olduğumu söyledi."

Tris'in yüzündeki sert ifade bir an için dağıldı. "Korunamayacak kadar sersemlemiş bir halde miydim?"

"Hayır. Bu konuda her zaman çok dikkatli oldum. Bunu doktora söylediğimde, hiçbir korunmanın yüzde yüz sağlıklı olmadığını söyledi.

Rachel onun derin bir nefes aldığını duydu.

"Bir kereden fazla mı seviştik?"

Tris'in sorusu, içinde bulundukları durumu gerçeküstü bir hale sokuyordu. Tris yaşadıkları anlarla ilgili her anı sormak ve öğrenmek istiyordu.

Garip olan şey, bu anların Rachel'in hayatındaki en değerli hatıralar olmasıydı.

"Gemideki iki gece ve Cenevre'de yemek yediğimiz otelde de bir gece birlikte olduk. Daha sonra beni okula taksiyle bıraktın. Senin uzaklaşmanı seyretmek korkunç bir ızdıraptı."

Tris'in ifadesiz gözleri acımasızca onu süzüyordu. "Senin ilk sevgilin miydim?"

Rachel ondan başka her yere bakıyordu. "Evet. Daha önce de erkeklerle çıkmıştım, ama seninle karşılaşana kadar tutkunun ne demek olduğunu bilmiyordum."

Uzunca bir sessizliğin ardından Tris yeniden sordu. "Senin bu zaafından yararlandım mı?"

Ancak onurlu bir erkek böyle bir soruyu sorabilirdi...

"Hayır, Tris. Bizim duygularımız ortaktı. Kendimizi kontrol etmeye çalıştık, ama denizde geçirdiğimiz iki günün sonunda bundan vazgeçtik. Fırtınanın şiddetlendiğini hissettiğimizde, ben çok korktuğum için senden beni bütün gece kollarının arasında tutmanı istedim....

Bunu diğer geceler izledi. Dürüst olmam gerekirse, sen söz konusu olduğunda kontrolümü tamamen kaybediyordum. Sana aşık olmuştum ve gitmeni istemiyordum.

"Ama hamileliğimin sonraki dönemlerinde, yanımda olmadığın için senden hep nefret ettim.

Sonra Natalie doğdu.... Onun güzel yüzüne bakınca bütün öfkem bir anda gitti. O senin karşımda duran bir kopyandı. Kızımız ikimizin de en iyi yanlarını almıştı. O günden sonra asla geriye bakmadım."

Tris'in yüzü gerilmişti. "Natalie büyüdüğünde, ona benim hakkımda ne söyledin?"

"Seninle gemide hoş vakit geçiren genç bir kız olduğumu, birbirimize veda ettikten sonra, senin beni unuttuğunu ve birlikte geçirdiğimiz anın sonuçlarının öğrenmekten pek hoşlanmayacağını söyledim."

"O da bunu kabul etti, öyle mi?"

"Evet! Aşk için yalvarılmayacağını anlamak için büyük olman gerekmiyor."

Tris odanın içinde yürümeye başladı sonra. Birden ona dönerek, yeni bir soru sordu. "Peki sen nasıl bu işle başa çıktın?"

"Ailem bana yardım etti. Onlar harika insanlar... Yıllar içinde üniversiteyi bitirdim. Natalie okula başlayınca da yarım günlük işlerde çalıştım. Ama yazın ve tatillerde hep onunla birlikte oldum.

Geçen sene şimdi oturmakta olduğumuz evi satın aldım."

"Biraz da Steve'den bahset."

Tris konudan konuya öyle hızlı atlıyordu ki, Rachel onu takip etmekte zorlanıyordu.

Concord'dan ayrıldığındaü beri Steve'yi hiç düşünmemişti. İçinde bir suçluk hissetti. "O harika biri."

"Ve?"

"Uzun zamandır çıkmıyoruz, ama ona olan duygularım gün geçtikçe artıyor. Ayrıca Natalie'ye karşı da harika davranıyor."

"Ama ne yazık ki yanlış kadının peşinden gidiyor." Rachel onun yaptığı bu yoruma öfkeleni.

"Dikkatli ol Tris. Hatırlayamadığın, dokuz günlük tanımana dayanarak, benim hakkımda her şeyi bildiğin fikrine kapılma."

Tris umursamaz bir şekilde omzunu silkti. "Hatıralarımızı bu kadar net hatırlamana dayanarak bu fikre kapıldım. Ayrıca otuz yaşına gelmene ve oldukça çekici olmana rağmen, hala evli değilsin. Bu senin hakkında çok şeyi anlatıyor."

Tris'in gözlerindeki tatminkar parıltının sadece tek bir anlamı vardı. Tris, Rachel'in ona olan aşkını

unutmadığının düşünüyordu. Ona gerçeği gösterme ihtiyacıyla, "Natalie'nin mutluluğu benim için her şeyden önce gelir," dedi.

"Bu Natalie'nin sana yakınlaşan erkeklerden hoşlanmadığı anlamına mı geliyor?" Tris'in alaycı gülümsemesi, Rachel'i mağlup etmişti. "Ben de Alain ile aynı sorunu yaşıyorum. Resepsiyon memurundan pek hoşlanmadığını açıkça belirtti."

Demek Tris'in hayatında biri vardı...

"Hiç şaşırmadım," dedi Rachel. "Bu gece resme bakarken yüzündeki ifade çok açıktı. Senin Natalie'ye olan ilgini kıskanıyor."

"Ben de fark ettim."

"Çok trajik." Alain'in acısını paylaşılarak, az önce hissettiği kıskançlığı unutabilirdi. Bunca yıl geçmesine rağmen, Tris'i başka biriyle birlikte düşünmek, başka çocukların babası olarak düşünmek ona hala büyük bir acı veriyordu. Artık konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. Onun ilişkide olduğu kadıların listesini öğrenmeye hiç de hevesli değildi.

"İlişkimiz hakkında söylediklerinden, başıma bu kaza gelmeseydi, şimdi evli olacağımız sonucuna vardım. Belki başka çocuklarımız da olurdu."

"O kadar ileri gitme." Rachel derin bir nefes aldı. "Tarihi yeniden yazamayız, Tris."

"Tarihi değil, ama belki geleceği yazabiliriz. Affedersin."

Tam konuşurken telefonu çalmaya başlamıştı. Arayanın annesi olduğunu görünce hemen açtı.

"Maman? Qu 'est-ce qui se passe?"

Rachel saatine baktı. Gecenin on biri olmuştu. Tris'in annesinin onları araması çok doğaldı.

Tris telefonu kapattıktan sonra, "Ben gidip çocukları alacağım," dedi. "Hemen döneriz. Natalie ve senin odan birinci katta. Eşyalarınız odalarınıza çıkarıldı." Rachel'in bir şey söylemesine fırsat vermeden hemen dışarı çıktı.

Rachel pencereden onun arabaya binip uzaklaşmasını seyrederken, kendini başka bir boyuta girmiş gibi hissediyordu. Sanki yıllarca bir kapsülün içinde uyumuş ve uyandığında her şeyi çok farklı olarak bulmuştu.

Karşılaştığı Tris hem çok farklıydı, hem de acı verecek kadar aynı...

İçinde yükselen çılgılığı bastırarak, üst kata çıktı ve kalacakları

odaya girdi.

Her iki yatak odasının da özel banyoları vardı ve onlar için özel olarak hazırlanmıştı. Tris yataklarının üzerine onlar için bir hediye bırakmıştı. Aynı zamanda odalarına çiçekler de yerleştirilmişti.

Hediyeleri birlikte açmak için Natalie'yi beklemeye karar vererek, valizindeki eşyaları yerleştirmeye başladı. Kendi eşyalarını yerleştirdikten sonra, Natalie'nin odasına giderek onunkileri de çekmecelere koydu.

İşini bitirmek üzereyken, kızı heyecanla odaya daldı. "Anne?"

"Buradayım, hayatım." Rachel kızının mutlulukla parlayan gözlerine baktı.

"Burası ne kadar güzel! Bu dağ evi, tıpkı Heidi'nin evi gibi. burayı çok sevdim! Düşünsene, okumak için buraya gelmemiş olsaydın, babamla asla tanışamayacaktın. Dünyanın en harika yerinde yaşıyor!"

"Bence de," diye cevap verdi Rachel.

"Hey, bu ne?" Natalie yatağın üzerinde duran paketi gördü.

"Sanırım babandan bir hoş geldin hediyesi."

"Sence onu şimdi açmalı mıyım?"

"Açmazsan babanın hayal kırıklığına uğrayacağına eminim."

Natalie dikkatli bir şekilde paketi açtığında karşısına bir kutu ve kart çıktı.

"Ma belle fille... Kapağı kaldırdığında, Uyuyan Güzel'in melodisini duyacaksın. Ben de senin uyuyan bir güzel olduğunu düşünüyorum. Babasının kalbini mutlulukla doldurmak için yeni uyanmış olan, benim küçük uyuyan güzelime..."

Akıtamadığı yaşlar Rachel'in boğazının sıkışmasına neden oluyordu. Natalie'ye baktığında onun da yanaklarının nemlendiğini gördü. Kutunun kapağını açtıklarında, karşılarında Tris'in evine çok benzeyen minyatür bir dağ eviyle karşılaştılar. Bu küçük bir müzik kutusuydu. Az sonra odaya tatlı bir melodi yayıldı. Müzik bittiğinde, Natalie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Babamı bulmam gerek!"

Tris ona bundan daha güzel bir şey veremezdi.

Rachel diğer yatakta ne olduğunu merak edere, hemen odasına gitti ve yatağın üzerinde duran paketi açtı. Onun hediyesinin üzerinde de bir not vardı.

Bütün bunlar on iki yıl önce senin olabilirdi.

Rachel titreyen ellerle kutuyu açtığında karşısında, Chillon Şatosu'rrun minyatürü olan küçük bir müzik kutusu buldu.

Akşam yemek yerken, kızını ondan gizlediği için, kendisine nasıl suçlayan gözlerle baktığını hatırladı. Kutudan yayılan müziği dinlerken, Tris'in öfkesinin bir gün azalıp azalmayacağını merak ediyordu.

"Müzik kutusu için teşekkür ederim, baba. Çok beğendim."

Tris kızını sıkıca kucakladı. "Seni seviyorum. Hadi şimdi güzelce uyu."

"Sen de... Ah, yatmadan önce sana bir hediyem var. Büyükanmem gönderdi. Bir dakika beklersen hemen getireyim." Natalie odadan fırlayarak çıktı.

Rachel'in annesinin kendisine ne göndermiş olabileceğini merak ederek. Kızının gelmesini sabırsızlıkla bekledi. Natalie çok geçmeden geri geldi.

"İşte..." Geniş bir kurdeleyle bağlanmış bir paket uzattı.

"Bu ne?"

"Bilmiyorum. Büyükanmem özel bir şey olduğunu, annemin bile bilmediğini söyledi."

"Teşekkür ederim, petite."

"İyi geceler baba."

"Bon nuit. Yarın etrafı keşfe çıkacağız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Natalie odadan çıkar çıkmaz, Tris paketi açtı. En üstte adına yazılmış bir not duruyordu.

Sevgili Tris, kızım acısının çok yoğun olduğu günlerde bunları fırlatıp atmıştı. Birgün pişman olacağından korktuğum için, hepsini toplayıp, onun bilgisi dışında sakladım. Şimdi bunu yaptığımı çok memnunum. Hafızanı kaybettiğinden beri baş ağrılarından dolayı sıkıntı yaşadığını biliyorum. Belki bunların bir yardımı olur. Sevgiyle, Kathleen Marsden.

Tris paketin içindekileri çıkarttığında otuz kadar fotoğraf etrafa yayıldı. Bunlar kayıp olan günlerinin belgeleri idi. Rachel ile birlikte Cenevre'de ve gemide çektiği fotoğraflar...

Derin bir nefes alarak iç geçirdi. Ona bu kadar çabuk aşık olması hiç şaşırtıcı değildi. Beline kadar inen sarı saçları ve kristal gibi parlayan yeşil gözleriyle, Rachel gerçekten çok güzeldi. Tek tek fotoğraflarının yanında, birlikte çekilmiş fotoğrafları da vardı. Birbirlerine sarılmış, gülerken, kucaklaşırken, öpüşürken çekilmiş fotoğraflar... Aralarındaki çekim ve tutku resimlerden bile hissedilebiliyordu.

Mon Dieu. Tris kendini tanımakta zorlanıyordu. Haftalarca önce Alain'e, genç ve pervasız olunduğunda, anın etkisi ve ateşiyle kendini kaptırıp, ileriye gidebileceğini söylemişti.

Ama bu fotoğraflardan, Rachel ile delice bir aşkı paylaştıkları belli oluyordu. Aralarındaki elektriği

kağıtların üzerinden bile sezebiliyordu.

Boğazından acı dolu bir inleme döküldü. Rachel onu kullandığını nasıl düşünebilmişti? Bu resimleri fırlatıp atması, böyle düşündüğünün bir kanıtıydı. .

Natalie kapıyı ona açtığından beri, onu anlamaya çalışıyordu. Başını eğerek, kendini Rachel'in yerine koymaya çalıştı. Fotoğraflardan birinin yere düştüğünü fark edince eğilip aldı. Bu masumiyetin ve aşkla bakan gözlerin çekici karışımıyla bakan genç kızın fotoğrafıydı.

Tris dikkatle onu incelemeye başladığında, aradığı cevabı buldu. Onu aramayınca, Rachel'in içindeki küçük kızın güveni sarsılmış ve nedenini öğrenmek istememişti. Ama içindeki kadın çocuklarını tek başına yetiştirecek kadar cesur davranmış ve kızlarını en iyi şekilde büyütmüştü.

Tris yavaşça fotoğrafları toplayıp, çekmecesine koydu. Rachel'in annesine büyük bir iyilik borçluydu. Ona teşekkür etmenin bir yolunu bulacaktı.

Ama şu anda ilgilenmesi gereken başka bir sorunu vardı. Ailesinin evine gittiğinde, babası Alain'in uyumaya gittiğinin söylemişti.

Bu hiç de alışıldık bir durum değildi. Tris hemen telefona uzanarak, onları aradı. Telefonu annesi açtı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, anne, ama Alain ile konuşmam gerek. Uyduysa bile uyandır lütfen."

"Aradığına sevindim. Onun için endişeleniyorum. Un moment."

Birkaç saniye sonra karşı taraftan Alain'in sesi duyuldu. "Tris amca?"

Küçük çocuk uyumuyordu. Aksi takdirde Tris bunu onun sesinden anlardı, "merhaba." "Neden arıyorsun?"

"Çünkü seni etrafta göremeyince özledim. Yarın sabah balık tıma ne dersin?"

Kısa bir sessizliğin ardında Alain sordu. "Yalnız mı?" "Sadece ikimiz. Saat altıda seni almaya gelirim." "Hazır olacağım." "Dors bien, Alain."

Telefonu kapattıktan sonra, ikinci kata inerek, Rachel'in kapısına vurdu. Cevap vermeyince, onun Natalie ile birlikte olup olmadığını merak etti. Kızının oda kapısına giderek, içeriyi dinledi. Ama oradan da bir ses gelmiyordu.

Rachel ile acilen konuşması gerekiyordu. Sessizce kapıyı aralayarak, ona seslendi. Ama yine bir cevap alamadı. Rachel yatağında değildi.

Balkon kapının açık olduğunu fark edince yöne doğru yürüdü. Kapının eşiğine geldiğinde Rachel'in tırabzanların kenarında duran silüetini gördü. Hafif esinti, sarı saçlarını dağıtmıştı. Bu haliyle ne kadar hoş görüldüğünün farkında bile değildi.

On iki yıl önce, onun saçlarının geminin güvertesinde nasıl dalgalandığını hayal edebiliyordu.

Geminin güvertesinde, onu arkasından sıkıca sarılmış halde çekilmiş resmi görmüştü. Vahşi dalgaların hareketini izlerken, ipek gibi saçların yüzüne vurduğunu tahmin edebiliyordu.

Her ne kadar beyni hatırlamasa da, bedeni sanki olanları hatırlamış gibi tepki vermeye başlamıştı.

"Rachel?"

Rachel ona doğru dönerken, sabahlığının yakasını otomatik olarak kapatmıştı. "Ben... burada olduğunu fark etmedim."

"Affedersin, kapıyı çalıp seslendim. Yatmadan önce seninle konuşmam gerekiyordu. Giyindikten sonra gelmemi istersen..."

"Hayır... yani, sorun değil." Rachel bulunduğu yerden hareket etmeden ona bakıyordu. "Natalie ile

yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Şu an için yok. Beni endişelendiren, Alain."

"Beni de endişelendiriyor." Rachel'in sesi titriyordu. "Natalie onun, biz ayrılır ayrılmaz, yatmaya gittiğini söyledi,"

"Az önce ona telefon ettim. Yarın sabah erkenden balık avlamaya gideceğiz. Saat ona kadar döneceğimizi umuyorum. Ama gecikirsek, Natalie'nin ilk sabahtan onu yalnız bıraktığını düşünmesini istemiyorum."

Tris aralarındaki mesafeye rağmen onun gerildiğini fark etmişti.

"Bu gezi sırasında bir otelde kalmamızın daha iyi olacağını sana söylemiştim, Tris. O zaman hem Natalie umutlanmayacak, hem de Alain senin sevginden şüphelenmeyecekti.

"Tris öfkelenmekten kendini alamadı. "Burası onların evi. Ait oldukları yer. Bunu sara açıkça söylediğini sanıyordum. Sanırım bu koşullar altında, durumu Natalie'ye kendim açıklasam daha iyi."

"Dur, bekle..." Tris ayrılmak üzere arkasını döndüğü sırada, Rachel onu durdurdu. "Bir fikrim var." Sesinde bir telaş vardı.

Tris kapının eşiğinde durarak ona baktı. "Evet."

"Yarın tekneyle mi balık avlayacaksınız?"

"Hayır. Dere boyunca yürüyüş yapıp, oltayla avlayacağız."

"Nereye gideceksiniz?"

"Gorge du Chauderon'a."

Tris onun tereddüt ettiğini hissediyordu. "Burası Les Avanht'ın yakınında değil mi?"

"Oraya da mı gittin?"

"Evet," diye cevap verdi Rachel yumuşak bir sesle. "Seni tesadüfen görebilirim, ve neyin yanlış gittiğini seninle konuşabilirim umuduyla, okulun düzenlediği her geziye katıldım.."

Tris ağzının içinden küfretti. O hafızasını kaybetmiş bir halde acı çekerken, Rachel iki ay boyunca Cenevre'de, yanı başındaydı...

Elini saçlarının arasından geçirerek ona baktı. "Fikrin ne?"

"Natalie ile birlikte arabayla gelip, sizinle ögle yemeği için buluşabiliriz. Geç kalmanız sorun olmaz. Bu arada biz de turist gibi etrafı gezeriz. Şehrin merkezinde sevimli bir restoran hatırlıyorum."

"Les Deux Couronnes."

"Evet, hala duruyor mu?"

"Evet," diye mırıldandı Tris.

"Öyleyse sizinle saat on bir gibi orada buluşuruz. Lütfen en geç on bir buçuğa kadar gelmeye çalışın. Aksi takdirde kızın seni aramak için birilerini göndermekte ısrarcı davranıp, milli bir facia yaratabilir. Belki anlamamış olabilirsin, ama babası için deli oluyor."

Rachel'in bu sözleri, Tris'i savunmasız yakalamıştı. Doğrusu ondan böyle bir söz duymak hoşuna gitmişti. Elini cebine sokarak bir anahtar çıkarttı. "Bunu aklımda tutacağım... Sana Mercedes'in anahtarını bırakıyorum. Deposu doludur."

"Onu kullanabileceğime güveniyor musun?" Rachel ona kasıtlı olarak takılıyordu.

"Kızımızı yetiştirerek yaptığın harika işi gördükten sonra sana hayatımı bile emanet edebilirim. Arabamı neden etmeyeyim?"

"Ona fazla zarar vermemeye çalışacağım."

İçinde dalgalanan duygulara rağmen, Tris bunu sesin yansıtmadı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ban nuit, Rachel"

Tris odadan çıkmak üzereyken, Rachel'in sözleri onu yine dur-durdu.

"Bizim için yaptıklarına teşekkür ederim,Tris. Sen ve ailen bize karşı çok cömert davrandınız.. Bunu sana nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.

Tris omzunun üzerinden ona baktı,

"Hala anyamadın, değil mi? Ama çok kısa zamanda anlayacaksın.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**
Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 16, 2007, 08:53:14 pm**

5.bölüm

<http://dosya.cc/en.php?file=kgg5.pdf&id=482853>

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**
Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 16, 2007, 11:51:30 pm**

6. Bölüm

Download link:

<http://dosya.cc/en.php?file=kkg6.pdf&id=224235>

6. Bölüm

Rachel ve Natalie alışverişlerini bitirip, Deux Couronnes'e geldiler. Tris ve Alain'in geldiklerini görebilecekleri bir yere oturup beklemeye başladılar.

Bu süre içinde Rachel kızıyla, Alain'in durumunu konuşup, ona anlayış göstermesini ve arkadaşça davranmasını önerdi. Neyseki kızı böyle durumları anlayışla karşılayacak kadar olgun bir yapıya sahipti.

Konuşmaları bittiği sırada, Natalie heyecanla yerinden fırladı. "İşte geldiler!" Onlara arabayı nereye park ettiğimiz göstereyim de ellerindekini bagaja koyabilsinler. Arabanın anahtarını alabilir miyim?" Tris ne zaman yakınlığa, bu heyecanı yaşıyorlardı. Rachel çantasından anahtarı bulup kızına verdi. "Teşekkürler."

Restoranın dışında bir sürü insan vardı, ama Tris yakışıklılığı ve gösterişli tavrıyla herkesin arasından sıvrılıyordu. Üzerindeki kot pantolon ve tişörtle gerçekten çok çekici bir havası vardı.

Rachel bedeninde tanıdık bir acının gezindiğini hissetti. Bu hiçbir zaman tam olarak yok olmayan bir ateşti. Bunun sonucunun nerelere gideceğini biliyordu. Bu nedenle İsviçre'de daha fazla kalmasının pek de akıllıca olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

78

KARANLIKTA KALAN GÜNLER

Birkaç gün sonra, Natalie buraya iyice alışacaktı. O zaman baba kızı yalnız bırakıp, Concord'a geri dönebilirdi. Natalie okul başlayana kadar burada kalabilirdi. Ondaki sonraki ziyaretler için, bir takvim hazırlayabilirlerdi. Böylesi herkes için, özellikle de Alain için çok daha iyi olacaktı.

Natalie, Şükran Günü'nde ve Noel'de tekrar gelebilirdi. Okul tatillerini de babasının yanında geçirebilirdi. Bu Rachel'i aklına gelen tek çözüm yoluydu. Dünyadaki birçok aile bu şekilde yapıyordu. Tris Nevv Hampshire'da bir otel yapmayı gerçekten istemiyordu. Onun hayatı buradaydı. Ce bir resepsiyon memuruna ilgi duyuyordu. Aksi bir durum olsa, konuşma sırasında o kadından bahsetmezdi.

Rachel verdiği kararla biraz olsun rahatlayarak, onların gelmesini bekledi. Bu arada garsona sandviç

ve kızarmış patates siparişi vermişti.

Tris çocuklarla içeri girdiğinde, bütün kadınların başı o yöne döndü. Rachel bunu görmezden gelerek, Tris'e bakmadan hemen Alain ile ilgilendi.

"Hiç alabalık tuttun mu?"

"Hayır. Tris amcam onların daha sonra ortaya çıkacağını düşünüyor."

Rachel küçük çocuğun sesinden, Tris ile bütün gün balık tutmayı tercih ettiğini anlamıştı. Bu Rachel'in aklına bir fikir gelmesine neden oldu.

"Yıllardır balık tutmadım. Yemekten sonra en sevdiğin yere gidip balık tutabiliriz. Bakalım akşam yemeği için yeterince balık yakalayabilecek miyiz?" Sonra kızına döndü. "Ne dersin, Natalie?" "Çok eğlenceli olur." Natalie gerçekten çok istekli görünüyordu. Belki de az önceki konuşmalarının etkisiyle böyle davranmıştı. Ama nedeni ne olursa olsun, Natalie'nin olumlu bir cevap vermesi iyi olmuştu.

"Güzel öyleyse gidiyoruz." Alain'in de onayını aldıktan sonra, Tris'in ne düşündüğü anlaşılmayan gözlerinin içine baktı.

"Belki yarın," diye mırıldandı Tris.

Şu anda Tris ona ne arkadaşça ne de düşmanca bakıyordu. Bu ikisi arasında garip bir ifade vardı. Acaba tsviçie'den ayrıldığında, Tris'in öfkesinde bir azalma olacak mıydı?

O sırada yanlarına gelen garson servisi yapmaya başlamıştı.

Natalie önce tabağına, sonra da Rachel'e baktı. "Bu ne?"

"A croque-monsieur" diye cevap verdi Tris.

Natalie onun sözlerini tekrarlamaya çalıştı, ama beceremeyince, Rachel ve Tris aynı anda gülmeye başladılar. Gözleri buluştuğunda, zaman onlar için durmuştu. Rachel bir an için, ona aşık olduğu gemideki anlara geri döndü.

"İçinde ne var, baba?"

"Salam ve peynir," diye mırıldandı Tris. Bu arada hala Rachel'e bakıyordu.

"Hey, patates kızartması da var... Hmmm, çok lezzetli." "Öyle olması gerekir. Bunu İsviçreliler buldu." Natalie'nin gözleri hayretle irileşti. "Gerçekten mi?" "Bana inanmıyorsan, babana sor. Bana söyleyen o." Tris'in dudaklarında beliren çekici gülümseme, Rachel'in nefesini kesmişti. "Gemideyken seni etkilemek için, daha neler söylediğimi öğrenmekten korkmaya başladım." "Buseydin çok şaşırırdın."

İşte bir kez daha, Rachel sanki geçmişini yaşıyor gibi hissediyordu. Gemide onunla ilk flört ettiği günkü gibiydi. Tris onu güldürmek için bir sürü şey yapmıştı...

"Ben sandviç istemiyorum. Pizza ısmarlayabilir miyim?" Alain'in sorusu o anın büyüsünü bozdu ve Rachel'e Tris ile yalnız olmadıklarını hatırlattı.

"Pizza mı?" Natalie şaşırmış görünüyordu. "Bu bizim bildiğimiz gibi bir pizza değil, hayatım."

"Buradan başka bir yere gideceğimiz için, Rachel'in ısmarladığı şeyi yesek daha iyi olur, Alain.

Böylece geç kalmayız." Tris iştahla kendi sandviçini ısırdı.

"Nereye gideceğiz, baba." "Sürpriz. Gittiğimizde görürsün."

Natalie halinden çok memnundu, ama Alain önündeki yemekle oynayıp durdu. Durumu bozamadığı için üzgün görünüyordu. Rachel onun davranışlarının nedenini anlıyordu. Tris'in yeğenine karşı davranışlarını da çok takdir ediyordu.

On beş dakika sonra, restorandan çıkarak, köşedeki arabaya doğru yürüdüler. Tris çok gizemli davranıyordu. Rachel de meraklanmaya başlamıştı.

Natalie Rachel ile birlikte arka koltuğa oturarak, ön koltuğu Alain'e bıraktı. Rachel yaptığını onayladığını göstermek için kızının elini sıktığında, oda aynı şekilde karşılık verdi. Rachel iyi kalpli kızını o an çok daha fazla sevdi. Tris'in dikiz aynasından onları izleyen bakışlarından Natalie'nin yaptığını fark ettiği anlaşıyordu.

Dağlara doğru yolculuk yapmaya başladıklarında, Rachel de sanki ilk kez buralara gelmiş gibi hissediyordu. On iki yıl önce içinde öyle yoğun bir acı vardı ki, etrafındaki güzelliğin farkına varamamıştı. Oysa bugün çok farklıydı. Tris ile birlikte olmak ona mutlu bir heyecan veriyordu. Ancak bu durumun mantıklı düşünmesini engelleyeceğinin de farkındaydı.

"Canım tatlı yemek istiyor. Broc'a gidince oradan alırsınız."

"Broc'a mı gidiyoruz?" Rachel dilini tutamamıştı.

"Babamın bizi nereye götürdüğünü biliyor musunuz?"

"Evet. Oraya gittiğinde, öldüğünü ve cennete geldiğinin düşüneceksin." Rachel konuşurken gözleri aynaya bakan Tris'in bakışlarıyla buluştu. Onun da kendisi gibi heyecanlandığının hissediyordu.

Gemideyken gidecekleri bu yer hakkında ona çok şey anlatmıştı. Şimdi de kendine ait bu dünyayı kızına göstermek istiyordu.

Acaba seneler önce Tris'in ailesiyle bağlantı kuracak cesareti olsaydı...Ama olmamıştı işte...

Artık pişmanlıkların ve keşke demenin bir anlamı yoktu. Şu anda önemli olan tek şey, baba kızın nihayet birbirlerine kavuşmuş olmalarıydı. Bundan sonra ihtiyacı olduğunda, Tris her zaman kızının yanında olacaktı. Bakışları Alain'e doğru döndü. Zavallı çocuk... O mektubu açarak, lambanın cinini harekete geçirmişti. Kollarıyla onu sıkıca sarıp, onu rahatlatmak için yoğun bir arzu duyuyordu.

"Buradan nasıl tatlı alacağız?"

Natalie'nin sesi Rachel'i düşüncelerinden ayırdı. Tris eski bir arabanın önünde durmuştu.

"Dışarı çıktığında anlayacaksın, petite."

Natalie emniyet kemerini çözüp dışarı çıktı. Tris Rachel'in inmesi için yardıma geldiğinde. Bakışlarını onun yüzünde ve bedeninde gezdirdi. Rachel bedenini alev alev yandığını hissediyordu. Çünkü Tris geçmişte de ona böyle bakmıştı.

"Ah, Tanrım... Çikolata kokusunu alabiliyorum!"

"Burası çikolataların üretildiği yer," dedi Tris bakışlarını Rachel'den ayırmadan. "Burada başından bitişine kadar bütün işlemleri görebilirsin."

Natalie'den heyecan dolu bir çılgılık yükseldi, ama Alain hiçbir tepki vermedi.

"Hadi, Alain," dedi Tris onun kapısını açarak.

"Ben burayı daha önce de gördüm. Sizi arabada bekleyeceğim."

Rachel onu bu kadar incinmiş görmeye dayanamıyordu. "Biliyor musun, Alain, ben de burayı daha önce gördüm." Tris'e dönerek, onun kendisini anlaması için gözlerinin içine baktı.

"Arabanın anahtarlarını bana ver. Siz Natalie ile içeriye gezerken, biz de şehirde turlayalım.

Hatırladığım kadarıyla tur bir saatten fazla sürüyor."

Mutsuz olmaları için bir neden yoktu. Tris'in kızıyla yalnız vakit geçirmeye ihtiyacı vardı. Bu harika bir fırsattı.

Rachel onun tereddüt ettiğini hissediyordu, ama Tris bir süre düşündükten sonra anahtarı ona verdi.

Rachel onlara, "İyi eğlenceler," diye seslendikten sonra, şoför koltuğuna geçerek yola koyuldu.

Ana yola çıktıklarında, Alain'e baktı. "Sana pizza aldıktan sonra, balıkçı malzemesi satan bir dükkana gideriz. Tris ile gemideyken, bana sürekli babanı ne kadar çok sevdiğinden bahsederdi. Bernard şöyle, Bernard böyle... O zaman babanın ailenin en iyi balıkçısı olduğunu öğrenmiştim..."

"Neden sana şöyle çok güzel bir olta takımı almıyoruz? Amcan yarın balığa gidebileceğimizi söyledi. Bir sürü balık yakalayıp, onu şaşırtman çok eğlenceli olurdu..."

Sence de öyle değil mi?" Alain düşünceli gözlerle ona baktı. "Sanırım." Neyse, en azından hayır dememişti. Alain'in yarın başarılı olmasını tam kalbiyle istiyordu. Tris'ten övgü dolu sözler duymak, küçük çocuğun incinen gururunu onarmasına yardımcı olacaktı.

Şehir merkezine vardıklarında, önce bir yere giderek pizza ısmarladılar. Rachel boğazına kadar tok olduğu halde, Alain'i kazanabilmek için zorla pizzayı yedi. Bir süre sonra Alain de pizzasını yemeğe başlamıştı. Yemeklerini bitirdikten sonra da bir dükkana girdiler. Rachel Fransızca'sının o kadar iyi olmadığını söyleyerek, istediği şeyi alması için Alain'i rahat bıraktı.

Alain ihtiyacı olan her şeyi alınca, seyahat çekini çıkartarak her şeyin parasını ödedi. Eşyaları arabaya yükledikten sonra dönmek üzere yola koyuldular.

Rachel Alain'in biraz olsun rahatladığını hissediyordu. Ama varlığına tam olarak alışmasının ne kadar süreceği bilemiyordu.

Tris'in yeğeniyle ilgili bazı şüpheleri vardı. Alain zamanla Natalie'yi ve bu durumu kabullenecekti. Ama bu süre içinde yeğenini acı çektiğini görmek hoşuna gitmiyordu.

Tam onunla konuşmaya karar vererek, mutfaktan çıkmak üzereyken,. Rachel beklenmedik bir şekilde içeri girdi. Üzerinde hala gündüz giydiği kıyafet vardı. Tris bakışlarının onun kıvrımı bedeninden ayırmakta zorlanıyordu.

"İşte," dedi elindeki karton kutuyu ona uzatarak.

"Bu ne?"

"Sürpriz. Mikrodalgaya koy ne olacağını görürsün."

Rachel, onun sabahki konuşmasını taklit ediyordu. Tris meraklanmasına rağmen beklemeye başladı. On beş saniye sonra mutfağa yayılan çikolata kokusunu almaya başladı. Sorarcasına Rachel'e bir bakış attı.

"Alain ile geldiğimizde siz hala fabrikayı geziyordunuz. Ben de danışmadaki kadından bir iyilik rica ettim. Bu kızımızı mutlu ettiğin için benden sana bir hediye."

Tris kartonu açtı. İçinde erimiş siyah çikolata vardı. En sevdiği şey...

"Gemideyken, bunun çok güzel olduğunu söylemiştin."

"Hadi birlikte tadına bakalım." Tris işaret parmağını sıcak ve lezzetli sıvının içine daldırdıktan sonra, onun ağzına götürdü. "Önce sen."

Tris, onun tereddüt ettiğini hissetmişti. Ama buna rağmen, Rachel nazik bir şekilde parmağındaki sıvıyı yaladı. Tris kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi hızla attığını hissediyordu. Bu dudakları daha önce defalarca öpmüştü. Her ne kadar nasıl bir tecrübe olduğunu hatırlamasa da, çekmecesinde duran fotoğraflar bunun ispatıydı.

"Sanırım bunu yapmanın zamanı geldi."

"Ne.... neyi?"

Tris cevap olarak, onun çikolata kaplı ağzını dudaklarıyla kavradı. Farkında olmadığı halde bu kadar kıskırtıcı duran dudakların tadına bakmak ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Onu ilk kez Concord'da gördüğünden beri bunu yapmak istiyordu. Rachel'i tezgahla kendi bedeni arasına sıkıştırarak, daha tutkulu bir şekilde öpmeye başladı.

"Hayır Tris..." Rachel onu iterek arkasını döndü ve hemen musluğu açarak ağzını yıkadı.

Tris nefesinin normale dönmesini beklerken, onun yüzündeki bütün çikolata izlerini yıkamasını izledi. Rachel istediği kadar inkar edebilirdi, ama bağırmasından hemen önce onun karşılık verdiğini hissetmişti, içinde alevlenen duyguların artık hiçbir zaman yok olmayacağından korkuyordu.

Elindeki kartonu tezgahın üzerine koydu. "Benim başıma kaza gelmemiş olsaydı, tam olarak bunu yapıyor olacaktık. Hediyen için teşekkür ederim. Şimdi de sen ve ben geçmişten bir anıyı paylaşıyoruz."

Rachel ona bakmıyordu. Sanki lavabonun başına yapışıp kalmıştı. "Umarım bu sürprizlerin sonuncusudur. Natalie veya Alain her an içeri girebilir."

Yeğeninden bahsetmek Tris üzerinde soğuk duş etkisi yapmıştı. "Bugün onun için çok zordu."

"Senin hatan değil. Kimsenin hatası değil." Rachel'in sesi titriyordu. Sonunda dönerek onun yüzüne baktı. "Ama acı içinde."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Bazı şeyleri kurallara oturtmamız gerek. Natalie asla bir yere gitmeyecek. Alain de er yada geç bu durumla yüzleşmek zorunda... Ama senin yardımına ihtiyacım var."

"Peki ya yine birşey değişmezse?"

"Değişecek." Tris'in sesi hissettiğinden daha kesin çıkmıştı. "Natalie onun kalbini kazanacak. Herkesin rahatça seveceği, çok duyarlı bir kızımız var."

"Alain de duyarlı bir çocuk. Seni düşündüğü ve baş ağrılarından kurtulmanı istediği için beni aradı. Sana değer verdiği çok açık. Sana bir şey olmasını istemiyor."

"Alain çok fazla endişeleniyor."

"Kazadan sonra, çok ameliyat oldun mu?"

"Hayır. Doktorlar sadece beynime baskı yapan şeyi almak için ameliyat yaptılar. Gerisini bedenim kendi halletti."

"Ama hala baş ağrıların devam ediyor."

"Ara sıra."

"Alain beni aradığına göre, bundan daha sık ağrıdığına eminim. Bana doğruyu söyle. Ne kadar sıklıkta oluyor."

"Sana tam olarak bir süre söyleyemem. Bazen arka arkaya oluyor. Bazen de aylarca başım ağrımıyor."

"Migren gibi."

"Evet, ama migren ilaçları işe yaramıyor."

"Peki ne yapıyorsun?"

"Uyuyorum." Tris gözlerini kısarak onu inceledi, "Bu ani ilginin nedeni ne?"

"Bu baş ağrılarından biri geldiğinde, sana ne olduğunu Natalie'nin bilmesi, durumu anlamasını kolaylaştırır. Ben her zaman etrafta olmayacağım."

"İmalı konuşuyorsun... Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sürekli burada olmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Yoksa kızımızın bilmediği bir sağlık sorunun mu var?"

"Tabi ki hayır! Sadece Concord'a geri döneceğimi kastettim."

Tris kaşlarını çatarak ona çattı. "Gideceğini kim söyledi?"

"Ben orada yaşıyorum."

"Şu anda tatildesin."

"Ben... ben bu konu hakkında biraz düşündüm de..." Rachel'in sesi titriyordu.

"Natalie buraya hayran kaldığına göre, bir gün daha kalıp, buradan ayrılacağım. Natalie okulu başlayana kadar burada kalabilir. Senin de istediğin bu, değil mi?"

"Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Şimdi bu acele niye? Steve'in de her zaman gelebileceğinin söylemiştim."

"Bu konunun Steve ile bir ilişkisi yok. Ben etrafta olmazsam, Alain'in kendini bu kadar tehdit altında hissetmeyeceğini görmüyor musun? Gitmem gerek, Tris. Aksi takdirde, dua etmemiz bile bir işe yaramayacak!"

Tris onu durdurmadan, Rachel aceleyle mutfaktan çıktı. Onun ani gidişi, yeğeninden başka endişelerinin de oluşmasına neden olmuştu.

Rachel'in ayrılmak için bu kadar kararlı olması içinde büyük bir sıkıntı yaratmıştı. Aslında başka duyguları da uyandırmıştı, ama o anda henüz bunları kabul edecek halde değildi.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 17, 2007, 12:18:19 am**

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün işler hiç de Rachel'in tahmin ettiği gibi gitmemişti.

Dualarının aksine, Alain sabırla beklemiş olmasına rağmen hiç balık yakalayamamıştı. Oysa Natalie acemi şansıyla kocaman bir balık yakalamıştı.

Tris onun yakaladığı balığın herkese yeteceğini söyleyerek, eve itmeyi önerdiğinde, kızıyla gurur duyduğu her halinden belli oluyordu.

Alain çok üzgün görünüyordu. Tris de bunu hissederek anahtarları Rachel'e verdi. "Siz gidin. Biz sizi yakalarız."

Rachel onun sözlerini kabul ederek, Natalie ile birlikte arabaya doğru yürümeye başladı. Onlardan epey uzaklaştıktan sonra, kızına sevgiyle sarıldı. "Tebrikler."

"Koca bir balık yakaladığıma inanamıyorum. Yarın buraya tekrar gelmek istediğimi babama söyledim."

Bu Rachel'e istediği konuyu açma şansını verdi. "Eğlendin mi?"

"Harika vakit geçirdim. Ama senin balık yakalayamamana ü-züldüm."

"Ben üzgün değilim... Tatlım? Artık buraya alıştığına göre, Concord'a geri dönmemin senin için bir sakıncası var mı?"

Natalie şaşkın gözlerle ona baktı. "Ne zaman?"

"Yarın yada öbür gün."

Kısa bir sessizliğin ardında Natalie yeniden sordu. "Steve gelmeni mi istedi?"

"Önemli olan bu değil. Seni ve babanı izledim. O seni çok seviyor. Hala yaz olduğundan o da izinli. Bence bir süre yalnız kalmanız sizin için önemli."

"Babama söyledin mi?"

"Evet. Bu konuyu dün akşam konuştuk." En azından Rachel konuşmuştu, sonra da onun cevabını dinlemeden aceleyle yanından uzaklaşmıştı.

"Ne zaman geri geleceksin?"

"Şimdilik buna bir tarih belirlemeydim. Birbirimizi dayanamayacak kadar özleyince gelmeme ne dersin?"

O sırada arabanın yanına gelmişler, eşyalarını bagaja koymaya başlamışlardı. "Beni özleyecek misin?"

"Natalie! Bu nasıl bir soru?" Kızın kollarının arasına aldı. "Sen benim bütün hayatımsın, tatlım."

"Biliyorum. Ben de seni özleyeceğim."

Ama gitmememi söyleyecek kadar çok değil... Tris kızlarının güvenini çoktan kazanmıştı...

Birkaç dakika sonra, Tris ve Alain de onlara katılınca, Caux'a dönüş yoluna koyuldular. Tris akşam yemeğinin hazırlanmasına herkesin yardım edeceğini söyledi. Eve vardıklarında da herkese yapacağı işleri paylaştırdı. Alain halinden hiç hoşnut değildi. Yemek için masaya oturduklarında, yemeği geri çevirdi.

Rachel, Tris'in endişeli bakışlarını fark edince, planlarını söylemek için en iyi zaman olduğuna karar verdi. Çatalını masaya bırakarak, "Tris?" dedi. "Ben de bugün Natalie ile konuşup, yarın New Hampshire'a dönmek için verdiğim kararı söyledim. Cenevre'den uçuş olduğuna eminim, ama sen jetinle yollamak için ısrar edersen, hayır demem." Rachel gülümseyerek ona baktı. Tris'in ticari bir şirketle uçmasına izin vermeyeceğini bildiği için, baştan tartışmaya girmemişti.

Alain sandalyesinde doğrularak oturdu. " Fazla kalmadın."

Bu habere sevindiği belliydi. Rachel'in altıncı hissi doğruydu. Alain onun gitmesini istiyordu. Tris'in öfkeyle kendisine baktığını bildiği için, bakışlarını ona çevirmeden devam etti. "Buraya sadece birkaç gün için gelmiştim, Alain. Dönmem gereken bir işim var."

"Annemin bir erkek arkadaşı var," diye bilgi verdi Natalie.

Alain'in korkusu hakkında Natalie ile konuşması işe yaramıştı. Natalie kasıtlı olarak Steve'i konuşmaya dahil etmişti, bu sayede Alain'i rahatlatmaya çalışmıştı.

Alain'in bakışları Natalie'ye çevrildi. "Adı ne?"

"Steve Clarkson. Çok hoş biri. Son hokey maçına da geldi."

"Sen hokey mi oynuyorsun?" Alain şaşırmış görünüyordu.

"Evet. Sen oynamıyor musun?"

"Hayır. Tris Amcam izin vermiyor."

"Bu biraz insafsızca olmadı mı?" diye araya girdi Tris. "Başıma gelenlerden sonra, ailen senin hokey oynamana izin vermedi. Monbrisson ailesinin bir üyesinin hokey kazası yüzünden ölümünden dönmesi yeterli."

Alain'in yanakları kızardı. "Natalie de bir Monbrisson!" "O senin ailenin kızı değil."

Küçük çocuk ağlamak için kendisiyle savaşıyordu ve onu bu halde görmek Rachel'i öldürüyordu.

"Bunu ne kadar istediğini biliyorum, Alain, ama ben sadece ailenin isteklerini yerine getiriyorum.

Onların istekleri dışında hareket etmemi ister misin?"

"Keşke ben de onlarla ölseydim."

Alain bu sözleri söyledikten sonra, hızla mutfaktan fırladı. Tris de üzgün bir yüzle onu takip etti.

Natalie ağlamaya başlamıştı. "Onun hokey oynamadığını biliyordum."

"Tabi ki biliniyordun."

"Anne? Galiba Alain benden nefret ediyor."

"Hayır, etmiyor."

"Belki de ben de seninle birlikte eve dönsen daha iyi olacak."

Rachel inledi. Kızı Alain için o kadar üzülmüyordu ki, onun için kendi mutluluğunu feda etmeye hazırdı. Bu iş tam bir kabusa dönmeye başlamıştı.

Rachel ona nasıl bir cevap vereceğinin bilemiyordu. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz. Artık geç oldu. Hadi Şu tabakları toplayalım."

"Tamam."

Sessizce birlikte çalıştıktan sonra, Natalie Odasına çıkarak, yıkandı ve pijamalarını giydi. Rachel konuşmak için onun yatağının kenarına oturdu.

"Alain'in sana alışmak için zamana ihtiyacı var. Babanın seni ne kadar çok sevdiğinin sakın unutma. Onu şimdi terk edersen, buna dayanabileceğinin sanmıyorum."

"Onu terk etmek istemiyorum." Küçük kızın dudakları titriyordu. "Belki sen de şimdi gitmesen iyi olur, anne."

"Kimse bir yere gitmiyor."

Tris yatak odasına girmişti. Hiçbir şey söylememesi için Rachel'e sert bir bakış fırlattıktan sonra konuşmaya devam etti. "Biraz zaman ver, petite. Her şey yoluna girecek."

Bakışları Natalie'ye döndüğünde yumuşamıştı. "Alain böyle söylemek istemedi. Birgün yeniden eskisi gibi mutlu Olacak. Artık masada olanları unutam. Şimdi iyi geceler öpücüğü vermeye ne dersin?" Natalie rahatlayarak gülümsedi ve kollarını babasına doladı.

Rachel, Tris'in söyleyeceği başka şeyler olduğunun dövünerek onları yalnız bıraktı. Odasına geldiğinde, Alain'i kendisini beklerken buldu. Üzerinde hala balık avlarken giydiği kıyafet vard».

"Merhaba," dedi Rachel kısık bir sesle.

Alain bir süre bekledi. "Yemekte olanlar için özür dilerim."

Bu özür Tris'in etkisiyle yapılıyor olmalıydı. Onu daha fazla üzmemek istemediği için, Rachel yatağa oturarak bir süre söyleyeceği doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Benim babam da iki sene önce öldü. İnsanın ailesinden birini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Natalie de, ben de bu durumun senin açıdan iki misli zor olduğunu anlıyoruz. Acıya dayanamadığın anlar olmalı."

Rachel onun başıyla onayladığını gördü. "Biliyor musun? Amcana çok benziyorsun."

Alain şaşırmış görünüyordu.

Rachel gülümseyerek devam etti. "İkiniz de diğer insanları mutlu etmek istiyorsunuz. Beni aramanın nedeni de buldu. Geçmiş anlatırsam, onun baş ağrılarının geçeceğini düşündün...O da senin için en iyi baba olmaya ve acını yok etmeye çalışıyor."

Alain'in. yüzündeki ciddi ifade değişmedi. "Tris amca Natalie'nin babası."

"Senin de baban olmak istiyor. Ama baban kadar harika biri

Olamayacağından korkuyor."

Küçük çocuk şüpheli gözlerle ona bakıyordu. "Bunu o mu söyledi?"

"Evet." Ama davranışlarıyla. "Natalie'yle beni görmeye Concord'a geldiğinde, bize ilk söylediği şey seni ne kadar çok

sevdiği oldu. Natalie'nin İsviçre'ye gelmesini istediğinde, ben ve Alain ile birlikte yaşamamı istiyorum, dedi."

Alain'in yüzü asılmıştı. "Böyle söylemek zorunda. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Öyleyse cenazeden sonra neden büyükkannen ve büyükbabanla birlikte kalmadın? Gördüğüm kadarıyla, onlar da seni çok seviyor."

Alain yere bakıyordu. "Bilmiyorum."

"Belki de onlarla konuşman gerek."

"Belki konuşurum." Alain en son bu sözleri söyledikten sonra, odadan çıktı.

Rachel duş alıp,yatmaya hazırlanırken, on iki yaşındaki bir çocuğun sorumluluğunu aldığı için, bir kez daha Tris'e hayranlık duydu. Tanıdığı bekar erkeklerin çoğu, böyle bir sorumluluğu almayacak kadar bencildi.

Özellikle, Tris gibi yoğun iş hayatı olan birinin, yeğeninin bakımını büyükkanne ve büyükbabaya bırakması çok doğaldı. Gerçekten çok saygıdeğer biriydi. Onunla ilk tanıştığı zaman da aynı şeyi düşünmüştü.

Tris yeniden hayatına girmişti... Hayır onun değil, kızının hayatına girmişti. Bir zamanlar onu ne kadar çok sevdiğini artık unutmamı gerekiyordu...

Ona tekrar aşık olamazdı.

Örtünün altına girerken, en kısa zamanda eve geri dönmeye ve Steve ile yeni bir başlangıç yapmaya karar verdi. Yarın kızıyla balığa gidecekti. Bir aksilik olmazsa, ertesi gün de Coneord'a geri dönecekti. Saati kurarak, sırtı üstü yattı.

Ancak ertesi sabah, saatin zili yerine, kapısının vurulmasıyla uyandı. Bu gelen Natalie olamazdı. Kızı hemen içeri girerdi. Belki de Alain idi.

Rachel yatakta doğrularak seslendi. "Girin."

Tris'in girdiğini görünce, kalbi deli gibi atmaya başladı. Örtüyü çenesine kadar çekerek, " Geç mi kaldım?" diye sordu.

Tris onun sorusuna soruyla karşılık verdi. "Alain'i gördün mü?"

Rachel yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmişti. "Dün akşamdan sonra, hayır."

"Yemekten sonrayı mı kastediyorsun?"

"Hayır. Daha sonra, sen Natalie'ye iyi geceler dilerken. Odama geldiğimde, onu beni beklerken buldum. Benden özür dilemek istiyordu."

"Beni dinlemesine şaşırdım... Neyse, birkaç dakika önce odasına gittim, ama orada değildi. Simone de, Natalie de onu bu sabah görmemiş. Buraya gelmediyse, beni üzmeye çalışıyor olmalı..."

"Seni üzme istemediğinden eminim." Rachel onun sesindeki kederden dolayı acı çekiyordu. "Belki de annenleri görmeye gitmiştir."

Tris yatağa yaklaştı. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Rachel Alain ile yaptığı konuşmayı hatırlamıştı. "Belki onlarla konuşabileceğini söylemişti."

Tris hemen telefona giderek, ailesinin evini aradı, ama Alain orada değildi.

Rachel hemen kalkarak, Tris ile birlikte onu aramaya başladı. Belki yolda olabileceğini düşünerek, önce Tris'in ailesini evine gittiler. Sonra geri dönmüş olacağını düşünerek, geri döndüler. Bu arada gereken yerlere haber verildi. Alain'in gidebileceği yerler arandı. Ama küçük çocuk hiçbir yerde yoktu.

Yapacak başka bir şeyleri kalmayınca Rachel, Alain'in yapmaktan çok hoşlandığı şeyi sordu.

Tris biraz düşündükten sonra, "Kışın kayak yapmaktan, yazın da sevdiği kamp yerlerine yürüyüş yapmaktan ve balık avlamaktan hoşlanır," diye cevap verdi.

Bu onların son çaresiydi. Tris Alain'in odasını kontrol ettiğinde, kamp malzemelerinin olmadığını fark etti. Onun kamp yaptığı yeri

bulmaları gerekiyordu.

Hemen gereken hazırlıkları tamamladılar. Natalie'yi Tris'in ailesinin evine bıraktıktan sonra, kamp yerine doğru yola koyuldular.

Kamp bölgeleri arasında dolaşmaya başladılar. Ama Alain'den hiçbir iz yoktu.

Rachel onu bulamayacaklarından korkmaya başlamıştı. Bu durumdan biraz da kendini sorumlu tutuyordu.

Sanki Tris de onun bu halini anlamıştı. "Öfkeyi ve suçluluk duygusunu geçmişte bırakalım." Tris'in bu sözleri onların içinde bulunduğu durumu da anlatıyordu. Sanki Rachel'i anlamaya başlamıştı. "Hayat çok kısa. Sabah Alain'in kayıp olduğunu fark ettiğimde, bunu anladım."

Rachel ondan böyle sözler duymayı beklemiyordu. Rahatlayarak gülümsedi. "Onu bulacağız... Şu bana bahsettiğin kamp yeri nerede?"

"On dakikalık mesafede. Ama acele edelim. Yoksa yağmura yakalanacağız."

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 17, 2007, 01:18:11 am**

Bölüm 7 pdf;

Download link:

<http://dosya.cc/en.php?file=kkg7.pdf&id=209477>

8. Bölüm

<http://dosya.cc/en.php?file=kkg8.pdf&id=597215>

8. Bölüm

Kamp yerine ulaştıklarında, ilk yağmur damlaları düşmeye, yaklaşan fırtınanın sesleri duyulmaya başlamıştı. Ama etrafta Alain'den hiçbir iz yoktu. Sorabilecekleri başka kampçılarda görmemişlerdi.

"Burada olacağını umuyordum," dedi Rachel umutsuzca.

"Fırtına geçince, onu tekrar aramaya başlarız," dedi Tris. Rachel'den daha kontrollü gibi görünüyordu.

İki kişilik çadırı kurduktan sonra, içine girdiler. İçeride hareket edecek çok az bir alan vardı. Uyku tulumlarını yerleştirdikten sonra, Rachel yiyecek bir şeyler çıkardı. Simone'nin termosu koyduğu kahve hala sıcaktı.

Rachel onunla fiziksel bir temas kurmamak kendini iyice çadırın kenarına doğru çekti, ama bu Tris'in ona daha çok yaklaşmasından başka bir işe yaramadı.

"Biliyor musun?" dedi Rachel sessizliği bozmak için. "Geçen sene Natalie'nin takımı şampiyonluğu kazandığında, neredeyse seni arayıp, olanları anlatacaktım. Diğer babalar kızlarının tebrik ediyorlardı. Natalie'nin de aynı şeyi yaşamasını istedim. Ama bir kez daha düşününce, vazgeçtim. Senin nasıl bir tepki vereceğinin bilmiyordum. Üstelik en son istediğim şey, seni utandırmaktı."

Tris iyice ona yaklaşarak, "Beni utandırmak mı?" diye sordu. "Mon Dieu. Bir kızım olduğunu öğrenmenin hayatıma nasıl bir

KARANLIKTA KALAN GÜNLER

sevinç getirdiğini anlamıyor musun?" Tris'in sesi duyguyla titriyordu."

"Peki ya resepsiyon memurun?"

"Suzanne mi? Ona ne olmuş? Bizim bir araya gelmemiz, bazı hayallerine son vermesine neden olabilir, ama bunun dışında olanlar onu ilgilendirmez."

"Anlamıyorum." Rachel dizlerinin üzerinde doğrularak, ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Ben... yani sen Alain'in ondan çekindiğini söylemiştin. Ben de onunla çıktığınızı düşündüm."

Rachel onun koyu gözlerinden ne düşündüğünü anlayamıyordu. "Suzanne dört yıldır benim için çalışıyor. Sanırım annem onu farklı bir gözle görmemi umut ediyor. Bu yüzden Alain'den ağzımı aramasını istemiş. Bana bu konu hakkında sorular sormaya başlayınca, onu rahatlattım."

Tris'in başka biriyle ilişkisinin olmaması, Rachel'i bu kadar he-yecanlandırmamalıydı. Ama kalbinin atışının hızlanmasına engel olamıyordu. "Yağmurun durduğunu fark ettin mi?" dedi ayaklarının üzerinde doğrularak. "Yeniden onu aramaya başlayabiliriz."

Tris'in yoğun varlığından kurtulup, kendine gelebilmek için hemen dışarı çıkarak, derin bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra Tris yanına geldi. "Şunu giy." Kendisi üzerine bir kazak giymiş, bir tane de ona uzatıyordu.

"Teşekkür ederim." Rachel gözlerini havaya kaldırarak, gökyüzünü inceledi. Etrafta yağmur bulutları görünmüyordu.

"Herhalde uzun bir süre yeniden yağmur yağmaz," dedi Tris onun aklından geçenleri okuyarak, "hava kararmadan, yeniden aramaya başlayalım. Bakalım onu bulabilecek miyiz?"

Çadırı ve eşyaları topladıktan sonra yeniden yola koyuldular. Bu arada bir yandan da Alain'e sesleniyorlardı. Yolda rastladıkları kampçılara da sordular, ama kimse onu görmemişti.

Rachel'in de Tris'in de umutları tükenmeye başlamıştı. Üstelik hava da kararmaya başlamıştı. Yeniden kamp kurmaktan ve sabahı beklemekten başka çareleri yoktu.

Rachel onunla birlikte bir gece geçireceği için biraz gergindi. Normal davranmaya çalışıyordu. Sonuçta onlar Alain'i aramaya çıkmış iki yetişkin insandı. Aralarında başka bir şey yoktu. Bu ne garip bir ikilemdi. On sekiz yaşındayken, en ufak bir gerginlik hissetmemiştir. Tris ile birlikte olması, onu istemesi çok doğal ve kolay görünmüştü. Ve tabi yanlış... Şimdi de yanlış yapıyordu... Onu hala istiyordu ve hala evli değillerdi. Tris onun yatmasını bekledikten sonra, yanına yerleşmişti. O kadar yakındı ki, Rachel'in kalp atışını duyabilirdi.

Dışarıda hava kararmış, yağmur yeniden yağmaya başlamıştı. Rachel ondan uzaklaşmak için yan döndü, ama kulağı Tris'in hareketlerindeydi. Tris önce sırt üstü yattı, sonra yan dönerek, Rachel'e yaklaştı. Bir türlü uyuyamıyormuş gibi bir hali vardı. Yeniden sırt üstü döndüğünde, Rachel yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissederek ona döndü. Tris kolunu alnına koymuştu. Sanki fiziksel bir acısı vardı.

Ah, hayır....

"O korkunç baş ağrılarından biri geldi değil mi?"

"İyi olacağım."

"Uyumana yardım edebilirim. Benden tarafa dön."

Tris itiraz etmeyi düşündüyse bile, ağrısı itiraz edemeyecek kadar çok acı veriyordu.

"Sadece rahatla ve çalışmama izin ver."

Rachel baş parmaklarını onun ensesine götürerek ovuşturmaya başladı. Bu ona babasının öğrettiği bir hileydi. Migrenden acı çeken hastalarında çoğu zaman işe yarardı. Nereye baskı yapacağını bilmek yeterliydi. Doğru şekilde yapıldığında, beyne giden kan damarlarını rahatlatıyordu. Tris hayatına yeniden girdiği andan beri ona dokunmak istiyordu. İşte nihayet bunu başarmıştı. Onun için bir şey yapıyor olmak çok heyecan vericiydi. Zaman kavramını kaybetmişti. Nihayet ellerini çektiğinde, onun derin bir uykuya daldığını fark etti.

Rachel, babasına sessizce teşekkür ettikten sonra, Tris'in alnına bir öpücük kondurdu ve onu rahatsız etmeden olduğu yerde oturdu. Rahatsız bir uyku uyumuştur. Bir an sonra hatırladığı şey, Tris'in onu hafifçe sarsarak uyandırmasıydı. "Rachel? Gitmemiz gerek."

Rachel gözlerini araladığında, Tris'in başında durduğunu fark etti. Tris çadırın kapısını açmıştı.

Sabahın temiz havası içeriye dol

muştu. Rachel Önüne gelen saçları geriye atarak, ayağa kalktı.

"Sanırım hala Alain'den bir haber yok," dedi ayakkabılarını giyerek.

Tris başını salladı., "Babamla konuştum. Polise haber vermiş." Tris uyku tulumunu toplayıp, sırt çantasına koydu. "Memurlarda biri bizi dağ evinde bekleyecek."

Rachel kazağını giyip, eşyalarını sırt çantasına koyduktan sonra, "Ben hatırım," dedi ve gitmek üzere döndü. Ama Tris beklenmedik bir şekilde onun kolundan tutarak durdurdu.

"Dün akşam, sihirli parmaklarınla harikalar yarattın. Kazadan sonra ilk kez birkaç dakika içinde ağrıdan kurtuldum." Tris boşuk

bir sesle konuşurken, gözleri onun bedeninde gezinmeye başlamıştı. "Merci, Rachel." Onun dudaklarından öperek, çadırdan çıktı.

Rachel şaşkınlıktan donmuş bir halde kalakalmıştı. Elini dudaklarına götürürken, bacakları titremeye başlamıştı. Tris, sanki yaşananların hiçbir önemi yokmuş gibi, kamp eşyalarını toplamaya başlamıştı. Bu öpücüğün Rachel'in nasıl bir hale getirdiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Rachel onu öyle yoğun bir tutkuyla seviyordu ki, yıllar geçtikçe bu sevgi ona daha da fazla acı verecekti.

Kayıtsız davranmaya çalışarak, ona yardım etti. her şeyi toparladıktan sonra, yola koyuldular.

Bugün düne göre çok daha güzeldi. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Ama Alain'den haber alamamak, kabusun ta kendisiydi. Tris'in uzun adımlarına eşlik etmeye çalışarak, konuşmadan dağın eteğine doğru inmeye başladılar. Bir süre sonra su içmek için durduklarında, Rachel etrafındaki harika manzarada gözlerini gezdirdi.

"Buradan her şey ne kadar farklı görünüyor." Dün balık tutmak için gittikleri yerin manzarası

gerçekten çok güzeldi.

Acaba Alain balık yakalamak için oraya gitmiş olabilir miydi? Geçen gün balık yakalayamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı ve daha sonra bunun acısını çıkartmaya kararlı bir hali vardı.

"Tris, dün balık tutmak için gittiğimiz göl kıyısına gidelim!"

"Oraya neden gidelim ki?"

"Sadece küçük bir tahmin, ama. Belki de Alain senin için biraz balık tutmak istemiştir. Alabalık tutup getirirse, senin övgünü kazanabileceğini düşünmüş olabilir."

"Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum."

"Denemekle birşey kaybetmeyiz, değil mi?"

Tris endişeyle ensesini sıvazladı. "Pekala, gidelim, bakalım." Alain onu şu anda görmüş olsaydı, ne kadar çok sevildiğini anlardı.

Rachel içinden dua ediyordu.

Lütfen orada ol, Alain.

Göl kenarına vardıklarında, seslenmeye başladılar. Tris'in sesi etrafta tüm gücüyle yankılanıyordu.

"Alain!"

"Par ici, mon oncle!"

Bu tanıdık sesle birden yüzleri güldü. Alain bir elinde kocaman bir alabalık, diğer elinde oltasıyla birlikte çalıların arasından çıkarak, onlara doğru yürümeye başladı. Çok kirli ve yorgun görünüyordu. Ama amcasına doğru yürürken, yüzü gurur dolu ifadeyle parlıyordu.

Tris karmakarışık duygular içinde Rachel'e baktı. Alain'i sağ salım buldukları için çok mutlu görünüyordu. Rachel geriye doğru çekilerek, onların kucaklaşmasını bekledi. Ama Tris'in ilk yaptığı şey büyük balığı eline alarak şaşkın bir ifadeyle konuşmak oldu.

"Oh la la, monfils. Bravo! Merveilleux!" Serbest kalan diğer eliyle yeğenini kucakladı.

Alain neşeyle bir kahkaha attı.

Rachel bir süre onları yalnız bıraktıktan sonra, söze karıştı. Hayatımda bu kadar büyük bir balık görmemiştım. Eve geri dönüşünde, amcan resmini çeksin. Böylece herkese gösterebilirsin." Alain ona baktı. "Babam da bunlardan yakalayabilirdi." "Demek bu yeteneğini ondan miras almışsın. Günün birinde çok nlü bir balıkçı olursan ve insanlar öğüt almak için sana gelirse hiç rşşırmam." Küçük çocuğun yüzünde gurur dolu bir gülümseme belirdi. Tris de gülümsüyordu. "Sanırım ofise gidip, bunu herkese gös- tersek iyi olur. Guy, kendisinden daha iyi bir balıkçı olmadığını düşünüyordu."

"Belki de daha sonra bunu kutlamaya gideriz. Ne dersin Alain?"

En çok sevdiğin yer neresi?"

Alain'in gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. "McDonalds'a gidebilir miyiz?"

"Tamam," dedi Tris. "Ama önce kampının yanına gidip, balığı buza koyalım."

Tris kolunu yeğenini omzuna atarak yürümeye başladı. Bu hareketiyle onun yaptığını çok takdir ettiğini göstermeye çalışıyordu. Rachel onların gerisinde kalarak, özel olarak konuşmalarına izin verdi. Tris'in yeğenine, bir daha böyle bir şey yaparsa, not bırakma- sını söylediğini tahmin ediyordu. Belki henüz çok erkendi ama, içinden bir ses, Tris ve Alain'in ilişkilerinin çok daha iyi bir yöne doğru ilerlemekte olduğunu söylüyordu. Onların bu ilişkisinin sağlanması için, Natalie ile birlikte Concord'a dönmeleri en iyi çözüm olacaktı.

Olanları Natalie'ye anlattığında, onun da durumu anlayışla karşılayacağından emindi. Tris ve Alain balığı göstermek için ofise gittiklerinde, Tris'in ailesinin yardımıyla Cenevre'ye gidebilirlerdi.

Konu Başlığı: **Ynt: KARANLIKTA KALAN GÜNLER/Rebecca Winters**

Gönderen: **moryel** üzerinde **Nisan 17, 2007, 08:17:45 pm**

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tris arabayı ailesinin evinin önünde durdurdu. Annesi bitkileri

suluyordu. Alain hemen arabadan atlayıp onun yanına gitti. Tris de yeğenini takip etti.

Babasının arabasının olmaması çok garipti. Oysa bütün aile birlikte yemeğe gitmeyi planlamışlardı.

Rachel'in içerde olduğunu, yaşadıklarını Natalie'ye anlattığını düşünüyordu. Durumun mutlu sonla bitmesi Rachel'in başarısıydı.

"Büyükanne, biz geldik."

Yaşlı kadın torununu kucakladı. "Balığı görünce, Guy ne dedi?"

"İnanamadı. Onu balıkçıdan aldığımı sandı... Ben de ona bir dahaki sefere benimle balığa gelirse, ona bu balığı tek başıma tuttuğumu ispatlayacağımı söyledim."

"Herkes nerede?" Tris merakla etrafına bakmıyordu.

"Baban Natalie ve Rachel'i Cenevre'ye götürdü. Rachel'in gittiği okulu görmek istediler. Sizin bu kadar çabuk geleceğinizi tahmin etmiyorlardı, sanırım."
Annesinin söylediklerine rağmen, Tris bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu.

"Artık McDonald'a gidebilir miyiz?"

"Tabi." Yaşlı kadın torununu yeniden kucakladı. "Açlıktan ölüyorum."

"Ben de... Ya sen Tris amca?"

Birkaç dakika öncesine kadar, Tris de planladıkları gibi McDonalds'a gitmek için can atıyordu. "Ne saman geri geleceklerini bilmediğimize göre, planlarımızı ertelemeyelim."

Tris kafasında hemen bir hesap yaptı. Alain ile sadece bir saatliğine gitmişlerdi. Cenevre'ye gitmek zaten bir saat sürerdi. Hesaplarına göre en azından iki saat sonra geri dönmeleri gerekiyordu. "Ben gidip çantamı alayım," dedi annesi. Aceleyle eve girdi. Bu rada ona bakmaktan kaçınıyordu.

Alain arka koltuğa oturarak, emniyet kemerini bağladı ve beklemeye başladı.

Tris'in içinden bir ses garip bir şeyler olduğunu söylüyordu. Cep telefonundan babasını aradı, ama karşısına sesli mesaj çıktı. Annesinin ona doğru geldiğini görünce sordu. "Neler oluyor, anne?"

Yaşlı kadı sevgi dolu gözlerle ona baktı. "Sanırım zaten biliyorsun." Onun hareket etmesini önlemek için kolundan tuttu.

"Birşey yapmadan önce, uzun bir konuşma yapmamız gerektiğini söylemem gerek. Bence Rachel, Natalie ile birlikte Concord' a dönerek en doğru olanı yaptı.

"Bu nasıl olur?"

"Rachel bu konuyu seninle konuştuğunu söylemişti."

Tris öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. "O konuştu, ama bir sonuca bağlamamıştık."
O haklı Tris. Alain Natalie'nin varlığından ürkü, her şeyi bir anda mükemmel bir hale dönüştürmek istediğini biliyorum. Ama bu durum biraz farklı. Rachel son derece akli başında biri ve herkes için en iyisini yapmaya çalışıyor."

Annesinden bu sözleri duymak, dikkate alınması gereken bir

şeydi.

Gözlerini sıkıca kapattı. Rachel, kelimelerle anlatılmayacak kadar muhteşem biriydi. İsviçre'ye geldiğinden beri, Tris tamamen farklı biri haline gelmişti.

"Tris amca? Neden geciktiniz?"

Evet, görüyordu. Ama Tris'in de bazı ihtiyaçları vardı.

"Geliyoruz," dedi. Sonra annesinin kolundan tutarak onun arabaya binmesine yardım etti.

Kırk beş dakika sonra eve geri döndüklerinde, Alain'in karnı duymuş ve iyice keyiflenmişti. Arabadan indikleri sırada babasının arabasının da gelmekte olduğunu gördüler. Babası arabasını onunkinin yanına park ettikten sonra indi. Karşılaşan bakışları, görevin bittiğini gösteriyordu. Şimdiye kadar uçak çoktan havalanmış olmalıydı. Tris içinde oluşan boşluğun boğazını sıkıştırdığını hissetti. Acıyla sessizce inledi.

"Hey, herkes nerede?" diye sordu Alain büyükbabasına.

Tris, yeğeninin olanların farkında olmadığını düşündü.

"Şey..." diye kekeleydi yaşlı adam. "Rachel'in eski okulunu gördükten sonra, onları uçağa bıraktım."

"Uçak mı? Nereye gittiler?"

"New Hampshire'ye geri döndüler," diye cevap verdi Tris.

"Ne?" Alain şaşkınlıkla ona baktı.

Tris'in en son istediği şey, olanlardan dolayı kendini sorumlu hissetmesiydi.

Sonuçta onların gidişiyle hissettikleri Tris'in problemiydi.

"Dün gece Rachel yapacak önemli bir işi olduğunu fark etti. İşine ve erkek arkadaşına geri dönmesi gerekiyordu. Natalie de burada yalnız kalamayacağı için onunla birlikte gitmeye karar verdi. Ama tekrar gelecekler, Belki Kasım ayında, Şükran Günü tatilinde gelirler."

Alain gerçekten çok şaşırılmış görünüyordu. "Ama ben onların bir yıl boyunca burada kalacaklarını sanıyordum."

"Başlangıçta öyle düşünmüştük, ama sonradan işler değişti. Neyse, artık onlar olmadığına ve izinde olduğuma göre, birlikte bir yerlere gidip eğlenmeye ne dersin? Eve gidiş yolunda nereye gideceğimize karar veririz."

"Tamam."

Tris arabaya binmeden önce bir kez daha ailesiyle göz göze geldi. Alain de onlarla kucaklaştıktan sonra arabaya bindi. Ama yol boyunca çok sessizdi.

"Karar vermekte zorlanıyorsun galiba," dedi Tris. "Londra'ya gitmeye ne dersin?"

"Oraya annem ve babamla gitmiştim."

"Ya Yunanistan? Adalardan birine gidip, denize girebiliriz."
Alain dönerek amcasına baktı. "Senin yapmak istediğin bu mu?"

"Denizi kim sevmez?"

"Ama oraya gitmeyi gerçekten istemiyorsun."

"Böyle söylemenin nedeni ne, Alain? Seninle birlikte olduktan sonra, nerede olduğumuzun bir önemi yok."

Eve vardıklarında Tris üzüntüsünü artık saklayamıyordu. Alain de bunun farkındaydı. Hayatında ilk kez ağlamak üzereydi. Gözündeki yaşları gizlemeye çalışarak boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi bilemezsin. Seni bulamayınca, kendimi ne kadar kötü hissettiğimi tahmin edemezsin. Ben ortadan kaybolsaydım ve sen beri aradığın hiçbir yerde bulamasaydın, nasıl hissederdin?"

"Korkunç," diye itiraf etti Alain. "Ben de seni çok seviyorum, Tris amca." Alain ona öyle sıkı sarıldı ki, Tris nefes almakta zorlandı. "Balığa gittiğimi sana söylemediğim için özür dilerim: Birdaha yapmayacağım, söz veriyorum."

"Sana inanıyorum. Şimdi olanları unutup, nasıl eğleneceğimize bakalım. Öğleden sonra video oyunu oynamak ister misin? Belki seni bu kez yenebilirim."

Alain'in başı hala Tris'in göğsündeydi. "Sana bir soru daha sorabilir miyim?"
"İstediğin şeyi sorabilirsin."

"Tatil için Concord'a gidebilir miyiz?"

Tris'in kafası karışmıştı. Bu konuya nereden gelmişlerdi? "İstiyor musun?"

"İlk gidişinde de seninle birlikte gelmek istemiştım, ama ben yalnız gitmen gerektiğini söyledin."

Tris gerçekten sersemlemişti. Yeğenini bırakarak gidişi, yapabileceği en kötü şey olmuştu. Tabi ya!... Mektubu Alain bulmuştu. Gizemi çözmüştü. Tris ile bir takım olduğunu düşünmüştü. Oysa Tris düşüncesizce davranarak, tek başına hareket etmişti.

"Seni de götürmem gerekirdi," diye itiraf etti duygusal bir şekilde. "Bir daha seni yalnız bırakmayacağım."

"Onu seviyorsun, değil mi?"

"Natalie benim kızım. Sen de oğlumsun. İkinizi de seviyorum."

"Bunu biliyorum zaten... Beri Rachel'den bahsediyorum."

Yeğeni onu bugün gerçekten çok şaşırtıyordu. "Bunu nereden çıkardın?"

"Çünkü ona, babamın anneme baktığı gibi bakıyorsun."

Bu doğru muydu?...

"Bu kadar iyi gözlem yaptığına göre, herhalde onun bir erkek arkadaşı olduğunu ve eve gitmek için sabırsızlandığını da fark etmişsindir."

"Steve için endişelenmene gerek yok."

Tris şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Natalie bana küçük bir sır söyledi."

Bu ne zaman olmuştu? Çatısının altında olup biten şeyler hakkında bilmediği başka ne vardı?

"Sırsa, sanırım duymamam gerekiyor."

"Bunu duymak isteyeceğinden eminim. Annesi ona, kimseyi seni sevdiği kadar sevmeyeceğini söylemiş."

"Bu uzun zaman önceydi. O anın etkisiyle yaşadıklarından bahsetmiştir."

"Neden Rachel'e evlenme teklif edip, bunu kendin öğrenmiyorsun?"

Tris yeğeninin söylediklerine inanamıyordu. "Peki böyle bir durumda sen nasıl hissedersin?" "İyi."

İyi mi?

"Başka bir sır daha öğrenmek ister misin?"

"Sırlar hakkında söylediklerimi unut. Can kulağıyla seni dinliyorum."

Alain konuşmaya başladığında, Rachel ile şehre yaptıkları seyahatten ayrıntılarıyla bahsetti. Sözlerini, "O çok hoş biri, Tris amca," diye bitirdi. "Aynı zamanda çok da güzel. Ona neden aşık olduğunu anlayabiliyorum."

Tris nefesinin kesildiğini hissediyordu. "Bir fikrim var... Hadi eve gidip, stratejimizi belirleyelim."

Rachel aynaya bir kez daha baktı. Steve biraz şık giyinmesini söylemişti. Rachel yakası kare kesimli olan, siyah bir elbise giymeyi seçmişti. Görüntüsüne de özellikle dikkat etmişti.

Kapının çalındığını duyunca, aşağıya inmek üzere çantasını aldı.

"Ben bakarım, anne!"

"Teşekkür ederim!"

Merdivenlerden inerken, Natalie'nin çılgınlığıyla olduğu yerde donup kaldı. "Babal"

Rachel bacaklarının birbirine dolandığını hissetti. Sıkıca trabzanlara tutundu. Tris buraya mı gelmişti?

Alain'in merhaba diyen sesini duyduğu sırada, kapının zili bir kez daha çaldı.

"Anne... Steve geldi!"

Hayır, bu olamazdı.

"Geliyorum, tatlım."

Rachel midesine bir yumrunun oturduğunu hissetti. Herkesin bulunduğu oturma odasına girdiğinde, iki adamı el sıkışırken

gördü. Bu günün birgün geleceğini biliyordu. Ama bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti.

Tris'i görünce, odadaki herkes birden önemini kaybetmişti.

Gözlerini ondan ayırmakta zorlanarak, "Steve... Bakıyorum, Natalie'nin babasıyla tanışmışsınız.!"

"Evet." Steve gülümseyerek ona doğru yürüdü. Ama

gölümsemesi gözlerine ulaşmamıştı.
Odadaki herkes onlara bakıyordu.

"Anne?"

Rachel Tris'in inceleyen bakışları altında titreyerek, kızına döndü, "evet, hayatım?"

"Babam tatilini burada geçirmeye karar vermiş. İki ev ötemizdeki yeri kiralamış."

Ne??

"Büyükkannem yerine babama gidebilir miyim?"

Tris elini kızının omzuna koydu. "Siz gecikecekseniz, Natalie bizimle kalabilir. Evde yeterince mobilya var. Hem belki yemekten sonra sinemaya da gideriz."
Her şeyi nasıl bu kadar hızlı ayarlayabilmişti?

Ama Rachel bunun cevabını zaten biliyordu. O Monbrisson imparatorluğunun .başkanı olarak, istediği an dağları bile yerinden oynatabilirdi. Şu anda o kadar kafası karışmıştı ki, doğru dürüst düşünemiyordu.

"O zaman büyükkanneni arayıp, haber ver... Bu arada yarın maçın var."

"Tamam. Hokey eşyalarımı da babama götürürüm."

"Öyleyse her şey ayarlandı," dedi Tris derinden gelen sesiyle. Hadi millet, artık gidelim. Sizi bilmem, ama ben açlıktan ölüyorum." Rachel'e anlaşılmaz bir ifadeyle baktıktan sonra, çocuklarla birlikte dışarı çıktı.

Rachel ne diyeceğini bilmez bir halde Steve'ye bakıyordu. En sonunda konuşan Steve oldu. "Bence bu geceyi iptal etsek iyi olur."

"Hayır, buna hiç gerek yok."

Steve kaşlarını çatarak ona baktı, "seninle çıkmaya başladığımda, bu durumun zor olacağını tahmin ediyordum. Ama zamanla kendini bana açacağını düşündüm. Ama şimdi, Natalie'nin babasıyla tanıştıktan ve ikinizin arasındaki çekimi hissettikten sonra, hiç şansım olmadığını anladım. Onu asla unutmayacağını görebiliyorum."

Rachel ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Çok üzgünüm,
Steve. Seni üzmeyi hiçbir zaman istemedim."

"Biliyorum, ama işler bazen kontrolümüz dışında geliyor. Artık Tris yeniden hayatına girdi ve ben bununla savaşamam... Sen bir kadınsın, ama bizim birlikteliğimizin bir sonu yok..."

Steve onun yanağından öptükten sonra evden ayrıldı.
Rachel onun arabasının uzaklaştığını duyduğunda, yanaklarından yaşlar süzölmeye başlamıştı.
Steve çok iyi biriydi. Ona değil de,
Tris'e aşık olması büyük bir haksızlıktı.

Rachel aceleyle arabasını park ederek, salona doğru koşturmaya başladı. Saat onu çeyrek geçiyordu. Büyük ihtimalle maçın ilk devresi tamamlanmıştı. İçeri girdiğinde, ikinci yarının başlamış olduğunu fark etti.

Tris'in nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Ama nasıl olduğunu anlamadan, Tris yanında belirmişti bile. Onu kolundan tutarak, oturdukları yere doğru götürmeye başladı. Dokunduğu yer alev gibi yanıyordu, ama Rachel etkilendiğini belli etmemeye çalışıyordu.

Oturarak maçı izlemeye başladı. Maç oldukça çekişmeli ve sert geçiyordu. Natalie takımının kazanması için elinden geleni yapıyor, gereğinden fazla riskin altına giriyordu. Rachel öyle çok gerilmişti ki, maç bittiğinde çok rahatladı. Her ne kadar Natalie'nin takımı maçı kaybetmiş olsa da, kızının başına bir kaza gelmediği için mutluydu.

Eve geri döndüklerinde Tris'in de kendisi gibi hissettiğinin farkındaydı, ama Tris bu duygularını kızına belli etmeden ona sarıldı.

"Harika bir oyun çıkarttın, hayatım."

"Hayır, iyi oynamadım," diye itiraz etti Natalie. "Son vuruşu önlemem gerekirdi."

"Takımının kalecisi onu tutabilirdi," diye yorum yaptı Alain.

"Ayrıca bir dahaki sefere onun beklediği yönün aksine gidersen, daha başarılı olabilirsin."

Rachel, Natalie'nin dikkatle Alain'i dinlemesini şaşkınlıkla izledi. Çocuklar konuşarak, mutfağa giderken, bir yandan da maçı tartışıyorlardı. Onlara öyle çok dalmıştı ki, Tris'in beklenmedik bir şekilde saçını okşadığının hissedince irkildi.

"İkisinin arası düzelmiş gibi görünüyor," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Tris ona karısı gibi davranıyordu. Bu şekilde dokunmaya devam ederse, karısı gibi de bir cevap alacaktı. Tabi böyle bir durum her ikisi için de pek hoş olmayacaktı. Kendini kontrol etmeye çalışarak, oturma odasındaki kanepeye oturdu. Ayakta durursa bacaklarının kendini taşımayacağından korkuyordu.

"Tris... Natalie Hokey oynarken ne hissettin?"

"Gerçeği mi söyleyeyim?"

"Tabi ki."

"Çok endişelendim."

"Demek bu yüzden oyun boyunca sessizdin. Ben de çok endişelendim. Geçen sene bu oyun gözüme çok masum görünüyordu, ama şimdi, Natalie büyüyüp güçlendikçe, oyun da sertleşmeye başladı."

"Erkekler kadar sert oynuyorlar! Şimdi Bernard ve Francoise'nin Alain'in hokey oynamasına neden izin vermediklerini daha iyi anlıyorum." Gözleri yaşlarla yanmaya başlamıştı. "Sana olanları düşündükçe,."

"Rachel..."

Rachel yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ben... onu da kaybetmeye dayanamam."

ONUNCU BÖLÜM

Onu da?

Bu kısacık kelime, Tris için ne kadar büyük bir önem taşıyordu. Tris kalbinin delice atmaya başladığını hissetti.

Rachel onun heyecanının farkında bile değildi. "Senin hokey kariyerini anlatarak, Natalie'ye yardım ettiğimi sanıyordum. Ama korkarım pişman olacağım bir şey yaptım."

"Bence bunun dışında da yolunda gitmeyen bir şeyler var... Steve ile aranızda bir şey mi oldu? Bu nedenle mi maça gelmedi?"

Rachel kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu sorudan hoşlanmadığı belliydi.

"Neden korkuyorsun, Rachel? Seni ilk telefonda aradığım zamanki gibi davranıyorsun."

Rachel inatçı bir şekilde çenesini kaldırdı. "Kaba davranmak istemem, ama Steve seni hiç ilgilendirmez."

"Natalie'nin üvey babası olacaksa ilgilendirir. Doğrusu dün gece seninle yalnız kalmak için sabırsızlanan bir hali vardı. Ama anlaşılan işler pek de umduğu gibi gitmedi. Doğrusu maça neden yalnız geldiğini çok merak ediyorum... Evlendikten sonra ona taşınmayı düşünüyorsan, durumu senin için kolaylaştırabilirim. Kiraladığım evi satın alıp, sana..."

"Kes artık..." "Neden?"

"Çünkü Steve benimle evlenmek istemiyor."

"Ama Natalie hiç de öyle düşünmüyor!"

Natalie dün akşam seninle birlikteydi. Dolayısıyla neler olduğunu bilemez.!"

"Steve ne yaptı? Natalie'nin babalık hakkını almak istersem, seni terk etmekle mi tehdit etti? Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Durum böyle değil. Sadece Natalie'nin seni ne kadar çok sevdiğini ve onu asla kabul etmeyeceğinin hissetti."

Tris böyle bir açıklama beklemiyordu. "Natalie ondan hoşlanıyordu."

"Hadi Tris. İkimizde sana karşı hislerini biliyoruz. Bizim durumumuz pek de olağan değil. Hiçbir erkek böyle bir yarışın içine girmek istemez."

Grace a dieu. "Peki ne öneriyorsun?"

"Natalie'nin seninle birlikte İsviçre'de yaşamasını istiyorsan, kabul. Bunu her zaman çok istediğinin biliyorum. Ama onun yanında ben yokken mutlu olamayacağını ikimiz de biliyoruz. Belki... oraya taşınıp, bir iş bulabilirim. Hatta annemi de oraya taşınması için ikna edebilirim;

"Bu evi satarak, Montrö'de uygun bir yer alabilirim. Böylece hem kızımızı istediğin zaman görebilirsin, hem de Alain'i köklerinden uzaklaştırmamış olursun."

Tris içindeki duyguların taşmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Bunu yapmanın sadece tek bir yolu var. O da evlenmemiz. Alain'i evlat ediniriz. Böylece o da

Natalie gibi bizim bir parçamız olur."

Rachel'in yüzü solmuştu. "Ciddi olamazsın..."

"Bir zamanlar birbirini seven iki sevgiliydik... Natalie her ikimizden de bir parça taşıyor. Alain'in de bir anneye ihtiyacı var ve sen de bu role çok uygunsun."

"Kes artık, Tris. İmkansız bir şeyi öneriyorsun?"

"Neden? Natalie'nin mutluluğunun her şeyden önce geldiğinin sanıyordum."

Rachel bedeninin gerildiğini hissetti. "Öyle. Peki ya senin duyguların?"

"Duygularımın ne olduğunu biliyorsun. Çocuklar benim için birinci sırada."

"Ben senin özel yaşantından bahsediyorum. Birgün doğru kadın gelecek ve..."

"Sanırım Alain'in söylediği bir şey çok doğru. Sana duyduğum aşk, başka kadınlara bağlanmamı hep önledi."

Tris ona yaklaşmaya başladı.

Rachel yanaklarının yandığını hissediyordu. "Ama biz artık gemide birbirine aşık olan insanlar değiliz."

"Evet, değiliz. O zamanda beri ikimizde çok değiştik. Aşık olduğumuz kişileri kaybettik. Geçmişe dönüp, olanları değiştiremeyiz."

Ama şimdi çocuklar için harika bir başlangıç yaratabiliriz. Hazır birbirlerinden hoşlanmaya da başladılar..."

"Alain beni asla kabul etmez."

"Yanılıyorsun." Tris onun yanına gelmişti. "Şehre yaptığınız o gezide, her ne yaptıysan, onu derinden etkilemişsin."

Tris onu oturduğu yerden kaldırarak yüzüne, gözlerinin içine baktı. "Bir zamanlar birbirimizi çok sevdiğimizi biliyorum. Bunu annenin bana gönderdiği fotoğraflarda gördüm."

Ona sıkıca sarılarak dudaklarından tutkuyla öptü. Rachel'in ona karşı koymaya ne gücü ne de niyeti vardı. Tris'in az önce yaptığı itirafla kendinden geçmişti.

"Şimdi de bir şeyler görüyorum... Şu anda yine aynı yoğunlukta birbirimizi seviyoruz... Bu bana verdiğin karşılıktan belli. Sakın inkar etme..."

Rachel heyecandan titremeye başlamıştı. "Etmeyeceğim."

Tris dikkatle onun yüzünü inceledi. "Güzel... Öyleyse en kısa zamanda evleneceğiz. Tıpkı on iki sene önce planladığımız gibi. Sonra da hayatımızın geri kalanını, kaybettiğimiz zamanı telafi etmekle geçireceğiz. Tamam mı?"

"Tamam."

Rachel olayların nasıl bu kadar hızlı yön değiştirdiğine hala inanamıyordu. Daha az önce, her şey gözüne çözümlenmeyecek kadar karışık görünürken, şimdi Tris'in kollarının arasında duruyordu.

"Senin yanında daha fazla kalırsam, korkarım rahibin önüne çıkmadan, yine hamile bırakacağım. Bu yüzden artık gitsem iyi olacak."

Rachel gülümseyerek ona baktı. On iki sene gecikmiş olmasına rağmen, aradığı mutluluğu nihayet bulmuştu. Sanki bir rüyada gibiydi.

Tris onu yeniden öptüğünde, bu rüyanın sonsuza kadar sürmesi için dua ediyordu.

Soooooooooooooooooooooooooooooooooooo